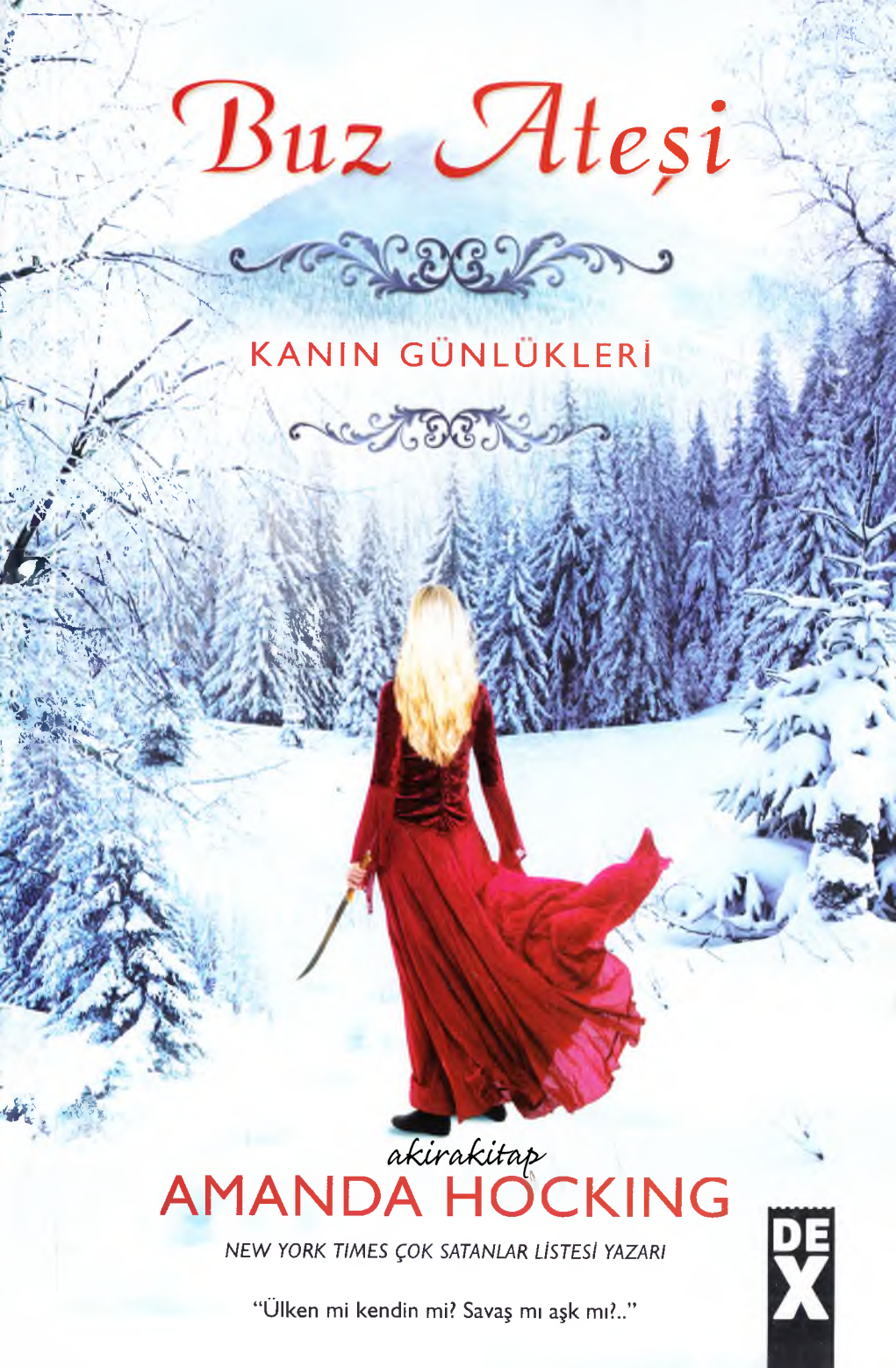
Buz Ateşi

KANIN GÜNLÜKLERİ



akirakitap

AMANDA HOCKING

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR LİSTESİ YAZARI

"Ülken mi kendin mi? Savaş mı aşk mı?.."

DEX

Buz Ateşi



KANIN GÜNLÜKLERİ



Buz Ateşi

Özgün adı: *The Kanin Chonicles - 1 Frostfire*
© 2014 Amanda Hocking
Yazan: Amanda Hocking

Çeviri: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak tasarım: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Yayın hakları The Axelrod Agency ve Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı işbirliğiyle alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2016
ISBN: 978-605-09-2568-5
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Buz Ateşi



KANIN GÜNLÜKLERİ



AMANDA HOCKING



Giriş

Dört Yıl Önce

Şafak sökerken kutlama nihayet bitmek üzereydi. On iki saatten fazla bir süredir çalışmama rağmen hiç uykum olmaması bir yana, çevremdeki enerjinin etkisi altına girmişim gibi kendimi enerjik hissediyordum; tabii iz sürücü olarak ilk görevimi tamamlamamın heyecanı da vardı.

Daha mezuniyetime aylar vardı ve bana hiç önemli bir görev ya da önemli bir sorumluluk verilmemişti. O geceki görevlerim, seremoniler sırasında esas duruşta dikilmek ve gecenin geri kalanında sorun çıkmasın diye odalara göz atmaktı ki bu da çoğu zaman kutlamanın giderek daha sarhoş olan konuklarına tuvaletin yerini göstermek oluyordu.

Yine de oradaydım işte, diğer iz sürücülerin, hatta daha seçkin bir sınıf olan Högdragen'le -görevleri Kanin Krallığı'nı korumak olan muhafızlar- yan yanaydım. Bu yüzden de çıplak ayaklarımdaki giderek şiddetlenen ağrıya karşın gecenin sonunda vazifemin bitiyor olması beni bir nebze üzüyordu.

Kral Evert ve Kraliçe Mina başkentimiz Doldastam'daki tüm Kaninlere kapılarını açmışlardı ve orada bizden olan on binden fazla kişi yaşıyordu. Beklenmedik bir kutlama için onca insan kapılardan içeri akın ederken herkese, hatta eğitimini tamamlamamış iz sürücülere bile ihtiyaç olmuştu.

Birkaç gün önce bir başka kabileden, Trylle'den, ortak düşmanımız Vittra'yı yenilgiye uğrattıkları haberini almıştık. Son birkaç aydır kralımız ve kraliçemiz sessizce Kaninleri hazırlıyordu. Vittra, Trylle'i dize getirince mantık gereği sıradaki hedef biz olacaktık. Çünkü Trylle'den daha varlıklı ve güçlüydük.

Fakat Trylle, Vittra Kralı ve kralın tüm ordusunu yok edince kapımızda bekleyen savaş olasılığı da ortadan kalkmıştı. Doğal olarak da iyi kralımız Evert bunu bir kutlama sebebi olarak görmüş, benim de sabahın erken saatlerine kadar kutlamada görev almam gerekmişti.

Kral ve Kraliçe uyumak için odalarına çekilmiş, konukların neredeyse tamamı evlerinin yolunu tutmuştu. Bir avuç iz sürücü ve Högdragen herkesin sorunsuzca gitmesini sağlamak için orada kalmış, temizlik ekibi kimsenin imrenmeyeceği, geride kalan pisliği temizleme işine girişmişti.

Geride çok az insan kaldığından görevimi sonlandırıp beni eve gönderdiler. Ağır adımlarla ön salona yürürken kendimi biraz faytonu yeniden balkabağına dönüşen Külkedisi gibi hissediyordum. Üzerimdeki -bir perinin bana verdiği elbise değil de- ısmarlama, kar beyazı, ilk kez giydiğim için gıcır gıcır resmi üniformam gecenin sonunda bir kenara kaldırılacaktı ve mezun olana dek başka görev almayacaktım.

Mezun olduğumda kılıcımı asmam için bana gümüş rengi bir kuşak verilecekti. Fakat o zaman gelene dek bana silah emanet etmezlerdi. Zaten o tür bir kutlamada silaha ihtiyacım da olmazdı.

Ön kapıya doğru ilerleyip bir yandan ceketimin düğmelerini çözerken uzun bir iç çektim. Gaz lambalarının çoğu sönmüştü ve geniş girişte loş bir ışık vardı. Yüksek taş duvarları süsleyen flamalar sarkmaya başlamıştı ve soğuk zemin konfetilerle kaplanmıştı.

Ağır bir kapının gıcırtısını işitince duraksadım çünkü ses babamın bürosundan geliyor gibiydi. Ana salonun arka koridoruna göz attığımda babamın tahmin ettiğim gibi bürosundan çıktığını gördüm. Siyah saçları -normalde saçlarını arkaya yatırırdı- hafifçe dağılmış, kravatı gevşemiş ve gömleğinin üst düğmeleri çözülmüştü.

Şaşkın halde ona, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Saatler önce eve gittiğini sanıyordum."

"Bitirmem gereken bazı evrak işleri vardı." Ağır adımlarla bana doğru yürüyüp esnememek için kendisini tutarak arkasında kalan büroya işaret etti.

Babam krallık şansölyesiydi. İşini çok ciddiye aldığını, sık sık geceleri de çalıştığını bilsem de bu kadar geç vakte kaldığını hiç görmemiştim.

"Evrak işleri mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bir kutlama varken mi?"

"Trylle'e bir mektup göndermemiz gerekiyordu." Babam yarım yamalak omuz silkti. Bu hareketi beni o saatlerde çalışmasının gerçek nedeninin bu olduğuna ikna etmeye yetmemişti. "Artık iki krallığın yönetimi onlarda olacak ve onlarla anlaşmamız çıkarımıza olur."

"Ve bunu şimdi yapman gerekiyordu demek?" diye bastırdım.

Babam, "Sabahı bekleyebilirdi," diye itiraf etti. Ellerini cebine soktu ve ağzında mahcup bir gülümseme belirdi. "Gecenin nasıl geçtiğini görmek istedim. İşindeki ilk önemli gecendi bu."

"İyi geçti," diye yanıt verdim. Ardından içimi bir şüphe kapladı. Geceyi gözümün önüne getirmeye, yapmış olabileceğim hataları bulup çıkarmaya çalıştım. "Sanırım."

Babam, "Eminim harika bir iş çıkarmışsındır," diyerek beni teskin etti. Yüzündeki gülümseme yayvanlaşıp gururlu ve şefkatli bir ifadeye dönüştü. "Ne zaman baksam seni esas duruşta gördüm. Çok büyümüş görünüyordun ve çok...resmi."

"Teşekkür ederim."

Dalgın bir sesle, "Küçük kızım büyüdü," dedi ve elini uzatıp saçlarımın sarı dalgalarını bozdu.

"*Baba.*" Eğilip elinden kaçınsam da kendimi tutamayıp ona gülümsedim. "Duygusallık sergilemek için hiç olmazsa saraydan çıkmamızı bekleyemez misin?"

Babam muhtemelen orada yalnız olduğumuzu söylemek için ağzını açacakken ikimiz de koridordan gelen uyuk seslerini işittik. İçgüdüsel bir tepkiyle sırtımı dikleştirip omuzlarımı geriye attım. Ceketimi tekrar iliklerken Konstantin Black'in dosdoğru babamla ikimizin yanına geldiğini gördüm ve bir saniye için nefes almayı unuttum.

İnsanlar dünyasına ait filmlere ve müziğe izin veriliyordu ama toplumumuzun gerçek rock yıldızları Högdragenlerdi. Onlar bir zamanlar sıradan Kaninlerken, çok çalışarak saygın ve nüfuzlu konumlara yükselmişlerdi ve

içlerinden hiçbiri bunu Konstantin Black kadar çabuk ve görkemli bir şekilde yapmamıştı. Hâlâ yirmili yaşlarında olan bu adam şimdiden kraliçenin özel muhafızıydı; kayıtlı tarihte bu pozisyona getirilen en genç kişiydi.

Gümüşi işlemeler ve mücevherlerle süslü, siyah, kadife üniforması Högdragen üniformalarının en gösterişlisiydi ve Kaninlerin standart üniforması olmasına karşın onunki diğerlerinden daha etkileyici duruyordu. Gümüş rengi kuşağı fenerlerin loş ışığını çekip az da olsa parıldıyordu. Kılıcının mücevherlerle kaplı kabzası bile ışıldıyordu.

Konstantin Black emin adımlarla bize doğru yürürken elimden geldiğince rahat ve sakin olmaya çalıştım; bana öğretildiği gibi. Fakat içimin kıpır kıpır olmasını engellemem mümkün değildi. Yıllardır Konstantin'e -becerilerinden, gücünden, soğukkanlılığından ve itiraf etmem gerekirdi ki ilk yıllarda yakışıklılığından dolayı- uzaktan hayranlık duymuştum ve ilk kez ona bu kadar yaklaşıyordum.

Daha önce aynı odada bulunsak da Konstantin'in vazifeleri kraliçeye yakın olmasını gerektirdiğinden, benimkiler ise beni hem kraliçeden hem de kraldan uzak tuttuğundan hep aramızda bir insanlar denizi olmuştu. Koridorlarda bazen yanımdan geçmişti. Yazın kalabalığın içinden eskrim oyunlarındaki becerisini sergileyişini izlemiştim. Fakat hiç bana gerçekten baktığı, onca hayran bakış içinde dikkatli bakışlarımı fark ettiği olmamıştı.

Şimdi ise babamla ikimizin karşısında durmuş gülümsüyordu ve bu benim üzerimde çok yükseklerden aşağı bakmak gibi baş döndürücü bir etki yaratıyordu.

Ona uzaktan bakmaya öyle alışmıştım ki kendimi gözlerimi üzerine dikmekten alıkoyamıyordum. Gülümsediğinde

ağzının sol kenarının sağdan daha fazla kıvrılması; çenesinin o düz çizgisi üzerindeki, gece boyunca daha da kararan kirli sakalları; düz inen ve yakasının hemen üzerinde sonlanan kızıl kahverengi saçlarının ensesinde kıvrılışı...

Konstantin, babama, "Sayın şansölye, sizi bu saatte görmeyi ummuyordum," dedi.

"Kızımı eve götürüyordum." Babamın bana işaret etmesiyle Konstantin'in gözleri üzerime çevrildi. Benden çok uzun olmasa da üzerimde gezinen sıcak bir dumanı andıran gri gözleriyle tepemde dikiliyormuş gibiydi.

"İlk kez bu gece böyle bir iş yaptın, değil mi?" diye sordu Konstantin.

Başımı salladım. "Evet," dedim. Sesimin sakin ve normal çıktığını duymak beni rahatlatmıştı.

"Çok iyi bir iş çıkardın." Konstantin bana gülümsedi ve bu jesti karşısında yüreğim pırpır etti. "Senden övgüyle bahsedeceğim."

Kararlı bir sesle, "Çok teşekkür ederim ama buna gerek yok," dedim.

Konstantin güldü; sesi ön salonda çınladı. "Tevazu asalettendir ama seni Högdragen'in içinde gıptayla bakılacak bir noktaya getirmez. Bu dünyada başarılı olmak istiyorsan sana uzatılan hiçbir yardım elini geri çevirme."

Kendimi hep onu bir muhafız, taklit etmeye çalıştığım biri gibi gördüğüme inandırmıştım. Fakat şimdi sadece gülüşü bile içimi hoş ürpertilerle doldururken ona uzun zamandır tutkun olduğumu, öyle ki bu ilgimin tehlikeli bir şekilde aşka dönüşmeye başladığını inkâr edemiyordum.

Babam, "Bu çok yerinde bir tavsiye Konstantin," dedi. Sözleri beni düşüncelerimden kopartıp Konstantin'in göz-

lerini üzerimden çekmesine neden oldu.

Konstantin yüzünde alaylı bir sırıtışla, "İyi fikirlerim olmasına şaşırmış gibisiniz, şansölye," dedi.

Babam onun sırıtışına aynı şekilde karşılık verip gevşek kravatını düzeltti. "Sanırım gecenin yorgunluğundan böyle laflar ediyorum."

Konstantin, "Özür dilerim, sanırım sizi artık yolunuzdan alıkoymasam iyi olacak," dedi. Kısa görüşmemizin sona ereceğini ve kendimi az öncekinden daha da fazla Külkedisi gibi hissedeceğimi fark etmemle yüreğim cız etti.

"Teşekkür ederim." Babam başını sallayıp kapıya doğru geriledi. Konstantin elini uzattı.

"Aslında, şansölye, sizi birkaç dakika daha burada tutabilirsem sabahki derdinizi bir nebze hafifletebilirdim."

Babam, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Kraliçe az önce odasına çekildi ama öncesinde bana sizden sabah ilk iş olarak bir belgeyi imzalamanızı istediğini söyledi." Konstantin kapının üzerindeki büyük pencerelere işaret etti; sabahın ilk ışıkları belirmeye başlamıştı. "Madem sabaha çok az kaldı belgeyi şimdi imzalamayı tercih ederseniz birkaç saat fazladan uyuyabilirsiniz."

"Belge mi?" Babam başını iki yana salladı. Gözlerinin altındaki torbalar aslında ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu ve siyah gözlerinde şaşkınlık vardı. "Trylle için bir mektup hazırlıyordum. Kraliçe neyin üzerinde çalışıyormuş?"

"Tam olarak emin değilim efendim. Belgeyi görmek isterseniz sanırım bürosuna bırakmıştı," dedi Konstantin.

Babam bitkince, "Sanırım bakmalıyım," deyip başını

salladı. Ardından bana doğru döndü. "Sen eve gidebilirsin Bryn. Birazdan ben de gelirim."

Aceleyle, "Yo, sorun değil," diye yanıt verdim. "Seni bekleyebilirim."

Babam omuz silkerek istediğimi yapabileceğimi ima etti. Ardından koridora, kraliçenin bürosuna doğru hareketlendi.

Konstantin onun peşinden giderken bana doğru döndü. "Meraklanma, işimiz uzun sürmez beyaz tavşan," dedi.

Yüzümü kaçırdım; Konstantin'in bana takma adımla seslenmesi karşısında yanaklarımın kızarmamasını diledim. Bu takma adı hayatımda ancak birkaç kez işitmiştim ama asla üzerime yapışmamıştı. *Beyaz* açık tenimden geliyordu; *tavşan* ise Kaninlerin sembolüydü.

İkisi gözden kaybolur kaybolmaz elimi karnımın üzerine koyup titrek bir nefes verdim. İlk resmi görev deneyimim beni kendimden geçirmiş, başımı döndürmüştü; Konstantin'le görüşmemiz ise zayıf düşürmüştü. O güne dek oğlanlara karşı fazla ilgi göstermemiş, eğitimime odaklanmayı tercih etmiştim. Fakat nihayet arkadaşlarımın birine âşık olduklarını söylediklerinde ne kastettiklerini anlıyordum.

Nedense bir anda Konstantin'le konuşmamın bedenime hücum ettirdiği adrenalinin etkisi kaybolurken gece boyunca ilk kez ne denli yorulduğumu fark ettim. Kutlamada görevlendirilmemin heyecanıyla önceki gece doğru dürüst uyumamıştım ve Kanin'in sarhoş vatandaşlarını gütmek sandığımdan daha yorucu bir iş olmuştu.

Babam ve Konstantin gideli ne kadar zaman geçtiğinden emin olamasam da ayaklarım zonklamaya başlamıştı

ve eve gidip yatmam gerekiyordu. Kraliçenin bürosunun yerini biliyordum ve gidip babama eve gideceğimi haber vermemin en iyisi olacağına karar verdim. Ayrıca bu sayede Konstantin'le biraz daha konuşma şansım olabilirdi.

Büro ön salondan o kadar da uzakta değildi ve oraya vardığımda bir adamın afallamış halde, *"Hayır!"* diye haykırdığını işittim. Başta donakaldım ve işittiğimden emin olmaya çalıştım. Ardından acı dolu bir çığlık geldi.

Gecenin yorgunluğu başımı döndürmüyor olsa sesi daha önce tanırdım. Ancak bir -belki de yarım- saniye sonra haykıranın babam olduğunu fark ettim.

Kraliçenin bürosuna koşup kapıyı ardına kadar açtım.

Şimdi o anı hatırlamaya çalıştığımda odanın geri kalanı gözlerimin önüne gelmiyor. Her şey puslu ve bulanıkken açıkça -kusursuz, şoke edici bir berraklıkta- gördüğüm bir tek şey vardı: Konstantin'in babamın tepesinde dikildiği. Elindeki kılıcında koyu kızıl kan vardı. Babam kanlar içinde yerde yatıyordu.

Konstantin başını kaldırıp bana baktı. Genellikle aydınlık ve kendinden emin yüzünde bu kez ürpertici bir hissizlik vardı. Karanlık ve son derece tetikte görünen gri gözleri olmasa neredeyse ölü gibiydi.

Konstantin, "Üzgünüm," demekle yetindi. "Bunu bu krallıktan daha yüce bir şey uğruna yapıyorum ve görevimi bitirmek zorundayım."

Konstantin kılıcını tekrar havaya kaldırdığında babam, "Bryn, kaç buradan!" diye bağırdı.

Silahım olmadığından yapabileceğim tek şeyi yaptım. Konstantin'in üzerine atıldım. Ben kendisine doğru koşarken Konstantin dönüp kılıcını bana çevirdi. İnce me-

talin omzuma saplandığını hissetsem de acıyı adamakıllı hissetmedim. O an önemli olan Konstantin'in babamı öldürmesine engel olmaktı.

Konstantin'i yere düşürdüm ve o beni üzerinden atmadan önce bir yumruk savurabildim. Sonra arkamdan gelen sesleri işittim. Diğer Högdragen üyeleri haykırışları işitip bulunduğumuz yere yönelmişti.

Konstantin göz açıp kapayıncaya kadar ayaklanıp kraliçenin masasının arkasındaki pencereden dışarı atladı. Kırılan camdan içeri soğuk ve kar hücum etti. Diğer muhafızlar Konstantin'in peşine düşerken ben babamın yanına gidip başında diz çöktüm.

"Buraya daha erken gelemediğim için özür dilerim," dedim; gözlerime dolan yaşlara engel olmaya çalıştım.

"Hayır, Bryn, hayatımı kurtardın." Babam uzanıp kanlı eliyle yanağıma dokundu. "Bu gece inanılmazdın."

Babamın yanında kalıp elimi sertçe göğsüne bastırdım. Tıbbi personel gelip beni kenara çekene dek elimden gelen her şeyi yaptım. Babamın iyi olacağını söyleyip onu götürdüler. Neyse ki sonunda haklı çıkacaklardı.

Fakat onlar gittikten sonra tek başıma ofiste kaldım. Gıcır gıcır üniformam şimdi babamın, omzumdaki yaradan akan kana karışan kanıyla lekelenmişti. Kırık pencereden dışarı baktım.

Öyle çok kar yağıyordu ki Konstantin'in geride bıraktığı izler kaybolmuştu bile. Konstantin'e karşı hissettiğimi düşündüğüm tüm o aptalca şeyler kaybolup gitmişti. Bir zamanlar benim kahramanımdı ama artık bunların hiçbir önemi kalmamıştı. Babamı öldürmeye çalışmıştı ve artık onu adaletin önüne çıkarana dek durmayacaktım.

1

Pusu

İz sürücü okulunda -kapsamlı savaş eğitimi, görgü kuralları ve akran uyumunu kapsayan- üç yıllık bir eğitim almamın insan liselerinden cidden nefret ettiğim gerçeğine hiçbir katkısı olmamıştı. Ne zaman yeni bir hedefe yaklaşmak için yeni bir okula başlasam kariyer seçimimi gözden geçiriyordum.

Çiftçi, öğretmen ya da at terbiyecisi çıkabileceğiniz Kanin lisesini değil iz sürücü okulunu seçmeden önce, görevlere çıkan ve görevlerden dönen iz sürücüleri izlerdim. Hepsi de olgun ve güçlü görünürdü. Doldastam'deki herkesin saygısını ve hayranlığını kazanmışlardı.

Onların dünyayı dolaşırken kim bilir nasıl maceralar yaşadıklarını hayal ederdim. Çoğu Kuzey Amerika'da yaşasa da ara sıra İngiltere'ye ya da İtalya'ya giden iz sürücülerin öyküleri kulağıma gelirdi. Bazıları Japonya'ya kadar giderdi.

Seyahat etmek ve halkımızı korumak fikri bana heyecan verici ve asilce geliyordu. Bir iz sürücü olarak *görev-*

lerimin içinde kaşıntı veren okul üniformaları giymek ve şımarık zengin çocuklarına uyum sağlamak için en güncel argo sözcükleri öğrenmeye çalışmak olduğunu bilsem iki kere düşünürdüm.

Chicago'daki beşinci günümde, öğle yemeği sırasında lise yerleşkesinden çıkan Linus'u gördüğümde onu da izlediklerini fark ettim. *Onların* kim olduğundan emin olmasam da bir gün öncesinden beri aynı arabanın -siyah camlı, siyah bir sedan- defalarca yakınlara park edildiğini görmüştüm ve bu kadarının tesadüf olması mümkün değildi.

Yanında iki arkadaşı olan Linus'u beni görmesin diye kasten epey uzaktan takip ediyordum; sedandaki gizemli adamlar beni fark etmişler miydi acaba? Bir süredir Linus'u uzaktan izliyorlarsa onunla konuşup görüştüğüm için beni mutlaka görmüş olmalıydılar. Yine de kim olduğumu bildikleri anlamına gelmezdi bu. En azından bir süre için.

İz sürmek doğru yapıldığında çoğu zaman basit bir iş olurdu. İlk adım gözetlemeydi. Hedefimi -bu seferki Linus Berling'di- bulmuştum ve ilk birkaç gün boyunca onu izlemek dışında bir şey yapmadım. Amaç onun kim olduğunu ve nelerden hoşlandığını ortaya çıkarmaktı; böylece güvenini kazanmak daha kolay olacaktı.

İkinci adım hayatına girmekti ki bu yüzden mavi plili etek ve sıcaklamama neden olan bir hırkadan oluşan gülünç bir hazırlık sınıfı üniforması giyiyordum.

Biraz rüşvet, biraz cazibe, biraz da Kanin becerisiyle Linus'la mümkün olduğunca aynı derslere girdim ve onunla "tesadüfen" karşılaşmaya başladım. Daha sık ko-

nuşmaya başladık; onun ilgileneceği konuları açıyor, şakalarına gülüyor ve kendimi ona sevdiriyordum.

Bunun ardından üçüncü adım geliyordu. Hedefimin güvenini kazandıktan sonra ona aslında kim olduğunu açıklamak ve bana inanacağını ummak. Genellikle zaten içlerinde farklı olduklarına dair hisler olurdu ve işimi doğru yapmamla her şey yerli yerine oturacaktı.

Sonrasında geriye sadece hedefi eve geri götürmek kalıyordu; tercihen de ellerinde ailelerin onlar için açtığı hesaplardaki parayla.

Yalnız şu siyah sedan sorunu vardı; daha ikinci adımın başında işleri karıştırmaya başlamıştı ve bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Linus ve arkadaşları bir restorana girseler de peşlerinden gitmedim. Dışarıda kalıp Linus ve arkadaşlarının masaya kurulmalarını izledim. Üzerinde koyu mavi spor ceketiyle Linus gerçekten uzun ve ince görünüyordu. Beden eğitimi dersinde beş-altı kez düştüğünü gördüğümden, bir kavgada elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordum.

Restoran kalabalıktı ve Linus arkadaşlarıyla gülüşerek sohbet ediyordu. Siyah sedanın içinde onu takip edenler her kimse dikkat çekmemeye çalışıyordu. Şimdilik Linus emniyetteydi.

Oradan uzaklaştım; restoranın arkasından dolaşıp bir ara sokaktan geçtim. Ana caddeye çıktığımda sedan benden birkaç metre öteye park edilmişti. Sokaktan çıkmayıp köşeden arabayı gözledim. Elimden geldiğince gizlenmeye çalışırken kendimi bir kez daha bedenimde daha fazla Kanin kanı taşısam ne iyi olurdu diye düşünür halde buldum.

O kadar yakından bile arabanın camları öyle koyuydu ki içi görülmüyordu. Daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğundan Ridley Dresden'ı aramaya karar verdim.

Dresden, Rektordu; dolayısıyla neler olduğunu daha iyi bilebileceğini düşünmüştüm. Rektor iz sürücülerden, yerleştirmeleri organize etmekten ve değiştirilmiş çocukların peşinden kimlerin gideceğini belirlemekten; kısacası hepimizi düzene sokmaktan sorumluydu. Konumundan ötürü Ridley yerleşkede olup bitenleri benden daha iyi biliyordu ve sedan konusuna bir açıklık getirebilirdi.

Aramak yerine telefonumun video özelliğini kullanmaya karar verdim. Bu bana daha akıllıca görünmüştü çünkü böylece arabayı Ridley'ye tasvir etmek yerine doğrudan gösterebilirdim.

Fakat nihayet Ridley yanıt verdiğinde -üzerinde gömleği yoktu ve kahverengi bukleleri her zamankinden de dağınıktı- belki onu görüntülü sohbete davet edeceğime bir mesaj atıp haber vermemin daha iyi olacağını düşündüm.

Ridley, "Bryn?" dedi. Arkasında birinin ayağa kalkıp koyu renkli bir yorgana sarındığını gördüm. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ardından, "Hem evet hem hayır," dedim. Caddeden geçen insanlar beni işitmesinler diye çok alçak sesle konuşuyordum. "Sizi rahatsız ediyorsam üzgünüm."

"Yo, yo, sorun değil." Daha dik oturmasıyla boynuna deri bir kayışla bağlı olan tavşan şeklindeki kolyesi çıplak göğsünün üzerinde hareket etti. Arka planda bir kızın sesini işitsem de ne dediğini anlayamıyordum. "Bir saniye." Ridley elini telefonunun üzerine koyup hem kamera-

yı hem de mikrofonunu kapatsa da telefondaki kıza onu sonra aramaya söz verdiğini işitebildim. "Kusura bakma, seni dinliyorum."

"Şu an çalışıyor olman gerekmez miydi?" diye sordum. Yüzümde kınayan bir ifadeyle bir kaşımı kaldırdım.

"Öğle arasındayım," dedi Ridley. Öğle arası sevişmesi deniyor buna. Bakışlarıma, gözlerinde şeytani bir pırıltıyla karşılık verdi.

İz sürücü programından mezun olduğum yıl Ridley Rektor olmuştu. Daha öncesinde onu tanımasam da şöhreti kendisinden daha hızlı yol alıyordu. Herkes onu en iyi iz sürücülerden biri olarak görse de üç yıl önce emekli olmaya zorlanmıştı. Yirmili yaşlarının ortasında olan bir adama göre hâlâ çok genç görünüyordu. Neyse ki biraz da yüzünden eksik olmayan kirli sakalı yüzünden artık kimse onu ergen sanmıyordu.

Fakat şöhreti hakkında duyduklarım bundan ibaretti. Ayrıca sürekli kız arkadaş eskitmekle de ünlüydü ve onu tesadüfen uygunsuz halde ilk yakalayışım değildi bu.

Fakat geçen yıllarda mükemmel bir Rektor ve sadık bir dost olduğunu ispatlamıştı. Bu yüzden kaçamaklarından dolayı çok da üzerine gitmemeye çalışıyordum.

"Neyse, neler oluyor?" diye sordu Ridley. Hemen sonra siyah gözlerindeki parıltının yerini endişe aldı.

"Linus Berling'i takip eden bir başkası daha olduğuna dair bir bilgin var mı?" diye sordum.

Ridley kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sorumu daha açık dile getirdim: "Bir başkasının onu takip etmesi için bir neden var mı? Doldastam'den biri ya da bir başka Kanin iz sürücü? Başka bir kabile de olabilir?"

"Neden bir başkası onu takip etsin ki?" Ridley başını iki yana salladı. "Onun iz sürücüsü sensin. Onun peşinde senden başkası olmamalı. Birisini mi gördün?"

"Pek sayılmaz." Yanağımın içini ısırıp gözlerimi telefondan yerinden kımıldamayan siyah sedana çevirdim, "*Kimseyi* görmedim ama şu araba bir süredir onun peşinde." Arabayı Ridley'ye göstermek için telefonunun kamerasını araca doğrulttum.

"Hangisi?" diye sordu Ridley; aracı daha düzgün bir açıdan göstermek için telefonu biraz çevirdim.

"Siyah pencereli, siyah araba. Aracı biliyor musun?"

Ridley bir süre sessiz kalıp düşündü. "Hayır, bilmiyorum."

"Ben de bundan korkuyordum." Tuğla duvara sırtımı yaslayıp telefonu tekrar kendime doğru çevirdim. Ridley bir süredir arabayı dikkatle izliyormuş gibi öne eğilmişti.

Ridley, "Araçtan çıkan kimseyi görmedin mi?" diye sordu.

"Hayır," başımı iki yana salladım.

Ridley, "Belki de insanlar arasında bir meseledir," dese de sesinden bu dediğine inanmadığı belliydi.

"Sanmam," diye iç çektim. "Gidip bir göz atacağım."

"Tamam." Ridley dudaklarını birbirine yapıştırıp başını bir kez salladı; kendimi öyle bir tehlikeye atmamı kabul etmeye gönlü yok gibiydi. "Aptalca bir şey yapma yeter Bryn."

"Asla yapmam zaten." Gülümseyerek onu teskin ettim ama bu sadece onun gözlerini devirmesine neden oldu.

"Ciddiyim. Araştır ama kiminle aşık attığını öğrenene dek bu kişilere yaklaşma. Bu arada plakadan bir şeyler çıkarabilir miyim ya da o arabayla ilgili herhangi bir

bilgiye ulaşabilir miyim diye bakacağım. Gün içinde seni yine ararım, tamam mı?"

"Tamam. Bir şeyler bulursam seni haberdar ederim."

Ridley, "Kendine dikkat et Bryn," dedi. Ardından o başka bir şey daha söyleyemeden çağrıyı sonlandırdım.

Telefonun saatine göre öğle yemeği arasının bitmesine yirmi dakika vardı. Sonra derse girmeliydim. Seçeneklerim sınırlı olsa da araçtaki yolcuların kendilerini göstereceklerini umarak bütün gün dışarıda beklemek istemiyordum. Birileri Linus'un peşindeyse birtakım kötü olaylar yaşanmadan bu kişilerin kim olduklarını öğrenmem gerekiyordu.

Ben de ara sokaktan çıkıp dosdoğru arabaya gittim. Ridley yaptığımın aptalca olduğunu düşünebilirdi ama bu benim en iyi seçeneğimdi. Peşine düştüğüm on iki değiştirilmiş çocuğun on ikisini de eve geri getirmiştim. Linus'un kaybettiğim ilk çocuk olmasına izin vermeyecektim.

Aracın arka kapı koluna uzandığımda kilitli olacağını umduğum kapı açıldı. İçeri girdim. Önde oturan iki adam vardı. Ben koltuğun üzerinde yana kayarken adamlar dönüp bana baktılar.

Sürücü, "Neler oluyor?" diye homurdandı.

Kim olduğunu gördüğümde -çelik grisi gözleri benimkilerle buluştuğunda- kalbim sıkıştı ve nefesim ciğerlerimden kaçıp gitti. Adam öfkeyle bana bakarken her şey donmuş gibiydi. Ardından öfke ve korkunun mide bulandırıcı karışımı içimi kapladı.

Elimden geldiğince çabuk bir şekilde kendimi toparladım; öfkemi dizginleyip adama gülümsedim. Gayet sakin bir sesle ismini söyledim. "Konstantin Black."

2

İntikam

Gözleri kısılan Konstantin'in dudağı hafifçe seğirdi. "Seni tanıyor muyum?"

"Pek sayılmaz," dedim. Beni anımsamamasına şaşmamıştım.

Onunla sadece hayatımın en önemli ve en sarsıcı gecelerinden birinde konuşmuştum ve o gece onun aklı besbelli başka bir yerdeydi. O geceden önce ise Konstantin'in Doldastam'deki görevi boyunca karşılaştığı binlerce hayranından sadece biriydim.

Konstantin onu dört yıl önce gördüğümden beri biraz değişmişti. Gözleri daha sert bakar gibiydi ve bir zamanlar pürüzsüz olan teninin üzerine çizgiler oturmuştu. Sakal uzatmıştı ve saçı hatırladığımdan daha uzun ve dağınıktı.

Fakat karşımdakinin o olduğuna hiç şüphe yoktu. Yıllarca bir okullu kız olarak ona sevdalanmış, gündüz düşlerimde yüzünü hayal etmişken sonrasında yıllar boyunca ondan nasıl intikam alacağımı planlamış, yüzünü kâbuslarıma ortak etmiştim.

Ve işte karşımdaydı; gözleri gözlerimin birkaç santim ötesindeydi ve kim olduğumdan haberi bile yoktu.

Sonra, "Sen bir iz sürücüsün," dedi. Ağzının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. O sırıtışın bir zamanlar nasıl içimi kıpır kıpır ettiğini anımsasam da şimdi içimden sadece yumruğumla yüzünden silmek geliyordu.

Yanındaki adam, "Yani onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, onu tanımıyorum Bent," dedi Konstantin. Gözlerimi onun suç ortağına çevirdim.

Arkadaşını -anlaşılan ismi Bent'ti- tanımıyordum ama yüz hatlarından Omte olduğunu tahmin ettim. Teni pürüzsüzdü ve uzun boylu olsa da başının orantısızlığı ve boncuk gözleri tam bir hobgoblin'i andırıyordu. Çok zeki görünmemesi de cabasıydı.

Konstantin'e vurmak ya da yüzüne tükürmek yerine, "Sen aranan birisin Konstantin. Burada ne işin var?" dedim. İntikam arzuma rağmen Linus Berling'den ne istediğini ve orada ne işi olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Konstantin, "Sanırım seninle aynı şeyi," dedi.

Onu tokatlamamak için ellerimi koltuğun siyah derisine bastırdım ve, "Linus'tan ne istiyorsun?" diye sordum. "Onu geri götürecek bir kabilen yok. İzini sürmenin amacı ne?"

Bent, "Onu yakalamak için fırsat kolluyorduk, sonra da biz..." diye söze girse de Konstantin'in attığı öfkeli bir bakış onu susturdu.

"Adam kaçırma? Cidden mi?" Başımı iki yana salladım. "Planınız fidye için onu alıkoymak mı?"

Konstantin'in arabanın konsolunun ortasındaki bir düğmeye basmasıyla kilitlenen kapılardan bir tık sesi geldi. "İşler göründüğünden daha karmaşık."

Dudaklarımı yaladım ve sağduyulu içgüdülerime karşı çıkıp ona zeytin dalı uzattım. "Seninle bir anlaşma yapmama ne dersin? Linus'un benimle gitmesine izin verirsen sizi öldürmem." Sonra aklıma Konstantin'in bana söylediği son sözün gelmesiyle duraksadım. *"Bunu bu krallıktan daha yüce bir şey uğruna yapıyorum ve görevimi bitirmek zorundayım."*

Konstantin başını yana yatırdı; ilk kez görüyormuşçasına beni süzdü. "*Seni* tanıyor muyum?"

Anlaşılan Bent benden bıkmıştı. Yüzünde sersemce, çarpık bir gülümsemeyle koltuğunda döndü. "Her neyse. Ben kızın icabına bakacağım."

Konstantin, "Bent, belki de..." diye söze girse de Bent çoktan hareketlenmişti.

Arka koltuğa doğru eğilip bana uzandı. Elleri orantısız ölçüde iri, kocaman ayı pençeleri gibi olsa da yavaş hareket ettiği için eğilip kolayca ondan sıyrıldım.

Siyah, kıvırcık saçlarını tutup başını yana çektim ve arka pencereye çarptım. Onu bıraktım ve geriye kaykılıp hızla tekmelediğim başını tekrar pencereye çarptım. Bent'in başından aşağı kan akarken kırılmaz cinsteki cam çatlak bir tabakaya dönüştü.

Konstantin -ilk kez bana hücum ederek- koltuktan doğru uzansa da elinden kurtuldum. Baygın halde koltuğun üzerine yığılmış olan Bent'in üzerinden aştım. Ben kırık camı itelerken Konstantin bacağıma yapıştı. Neyse ki dizüstü çoraplar giyiyordum da bacağımı çoraptan kurtararak Konstantin'den kaçabildim. Konstantin elinde çorabım ve ayakkabımla kalakalırken kendimi pencereden dışarı attım.

Kaldırımın üzerine düşmemle dizim betona sürtse de hemen ayaklandım. Konstantin arabadan çıksa da okula dönmeden Linus'a ulaşmak, onu Konstantin'den uzaklaştırmak istiyordum.

Konstantin kolumu tutunca dönüp karnına sert bir yumruk indirdim. Bu öyle hoşuma gitmişti ki onu tekrar, bu kez daha da sert biçimde yumruklamadan yapamadım. Ona kılıç saplamakla bir tutulamayacak olsa da benim için şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Acı içinde iki büklüm olan Konstantin'in kulağına, "Bu babam içindi," dedim. "Anlaşmaya yanaşmalıydın."

Kim olduğum kafasına dank ettiğinde gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Şansölyenin kızısın sen."

Bu kez kulağına, "Bryn Aven," diye fısıldadım. "İsmimi unutma çünkü ölümün benim elimden olacak." Ardından kasığına bir diz darbesi indirdim. Beni bırakmasıyla geri adım attım.

"Bu adam bir çocuk tacizcisi," diye bağırıp Konstantin'e işaret ettim. "Bana dokunmaya çalıştı, taciz etmek için okulun etrafında çocuk arıyor!"

On dokuz yaşında olsam da üniforma beni daha küçük gösteriyordu. Kaldırımlar öğle arasından dolayı kalabalıktı ve insanlar araba penceresini kırarak çıktığım için bir süredir beni izliyorlardı. Dizim kanıyordu ve giysilerim kavgada buruşmuştu.

İnsanlar Konstantin'in etrafını sararken ve birçoğu polisi aramak için cep telefonlarını çıkarırken kalabalığın arkasına kaçtım. Kısa bir süre küçük bir insan denizinin koruması altında Konstantin'i izledim.

O da bana bakıyordu, gözlerini gözlerime dikmişti. Yü-

zünde öfke ya da kibir göreceğimi umsam da ikisi de yoktu. Aksine bana pişmanlıkla bakıyordu ve bir saniye için ona karşı nefretimin yumuşadığını hissettim. Fakat daha da yumuşamasına izin vermedim.

Konstantin'in babamın hayatına kast etmesiyle ilgili soruşturmanın sonunda kimse Konstantin'in amacını çözememişti. Herkes onun on yıl öncesinde bir iz sürücü olduğu günden beri krallığın iyi ve sadık bir hizmetkârı olduğunu söylüyordu. Babamla arasında herhangi bir anlaşmazlık yoktu; kralla ve kraliçeyle de.

Fakat takip eden yıllarda Konstantin'in amacının bir önemi olmadığına hükmettim. Hiçbir sebep yaptığını haklı çıkarmazdı ve pişman olup günün birinde benden af dilese de onu asla affetmeyecektim.

Kalabalık onu yakalamak üzereydi. Bu yüzden dönüp blokta koşmaya başladım. İnsanlar arkamdan seslenince hızımı daha da artırdım.

Ayağımda tek ayakkabım olduğundan bu şekilde koşmak tuhaftı. Bu yüzden restorana varınca durup o tek ayakkabıyı da çıkardım. Soğuk beton ayaklarımda çoraplardan daha hoş bir his bırakıyordu.

Pencereden içeri baktığımda Linus'un yemeğini bitirmek üzere olduğunu gördüm ve Konstantin Black'i görmemin içimde uyandırdığı tüm hisleri bastırdım. Yerine getirmem, tüm dikkatimi vermem gereken bir görevim vardı.

Linus konusunda işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum. Onunla henüz üç gündür konuşuyordum. İdeal şartlar altında değiştirilmiş bir çocuğu Doldastam'e geri götürmeden önce onunla iki-üç hafta, bazen bir yıl yakınlaşırdım.

Kapıyı açıp, "Linus!" diye bağırdım. Bir garson kız

beni durdurmaya çalışsa da yanından sıvışıp Linus'un masasına koştum.

"Bryn?" Linus şaşkın, kahverengi gözleriyle bana baktı. "Burada ne işin var?"

"Bana güveniyor musun?" diye sordum. Koştuğum için biraz nefes nefese kalmıştım.

"Ne?" Linus önce yanında oturan, gergince gülen arkadaşına; sonra da bana baktı. "Yaralanmışsın. Kaza mı geçirdin?"

"Bak, cidden buna vaktimiz yok." Gözlerimi tekrar kapıya çevirdim. Ardından Linus'a. "Yaşamak istiyorsan benimle gel."

İki arkadaşı da bu sözüme katıla katıla gülseler de Linus yutkundu. Spor ceketinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Tenindeki belli belirsiz renk değişimini fark ettim. Ten rengi tamamen değişmemiş olsa da zeytin rengi morumsu bir ton almıştı.

Bu iyiydi. Demek ki Linus korkmuştu. Bu da bana inandığı anlamına geliyordu.

Bir kadın garsonun bana, "Hanımefendi, sizden çıkmanızı istemem gerek," dediğini işittim.

"Linus, gitmemiz gerek. *Hemen*."

Linus başını salladı. "Peki."

İki arkadaşından biri işittiklerine inanamıyormuş gibi, "Linus, cidden bu kaçık piliçle gidecek misin?"

Linus arkadaşına aldırış etmeden ayağa kalktı. Fakat masadan daha bir adım uzaklaşmıştı ki ayakkabısının bağcığına basıp takıldı. Linus yere kapaklanmadan kolunu tuttum. Bana bakıp utangaçça yüzünü buruşturdu.

Koluna girip, "Burada olduğum için çok şanslısın,"

diye mırıldandım ve onu restorandan çıkardım.

Linus, "Neler oluyor?" diye sordu.

Dışarı çıktığımızda tekrar sokağa baktım. Konstantin ve Bent'ten kaçtığım noktada hâlâ etrafta küçük bir kalabalık geziniyordu. Fakat siyah sedan yerinde yoktu. Demek kaçmışlardı.

"Sonra açıklarım. Şimdilik Chicago'dan en kısa sürede kaçmamız gerek."

Kiraladığım araba okulun park yerinde olsa da Konstantin'in aracın benim olduğunu bilmesi olasıydı. Bilmese bile park yerinde bekliyor olabilirdi.

Ben bir taksiye el ederken Linus, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bir araba bulmaya, oradan da eve." Ona turuncu arabanın kapısını açtım.

"İyi de benim evim burada, Chicago'da." Arabaya binerken şaşkın bir hali vardı.

Ona gülümsedim. "Hayır, *asıl* evine."

3

Değiştirilmiş Çocuk

Linus, "Doldastam," diye tekrar etti. Geçen bir buçuk gün boyunca defalarca tekrar ettiği gibi. Sözcüğü her tekrar edişinde farklı bir heceye vurgu yapıyor, telaffuzumu taklit etmek için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Trendeki koltuğuma iyice gömülüp uyumak için boş yere çabaladım. Başka bir araba kiralamıştım ve Chicago'dan Kanada'daki tren istasyonuna yaptığımız yolculuk yirmi saatten uzun sürdü. Sadece benzin ve tuvalet ihtiyacımız için durmuştuk.

İkimiz Chicago'dan ayrılmadan önce kaldığım otele uğrayıp üzerime rahat bir blucin ve tişört geçirmiştim. Fakat Linus'a verecek giysim yoktu ve onun dairesine geri dönme riskini göze alamamıştım. Winnipeg'e uğrayıp Linus için kışlık ceketler ve şapkalar almıştım ve nihayet onu üniformasından kurtarabilmiştim.

Konstantin ve Bent'in yalnız mı yoksa başkalarıyla birlikte mi çalıştığından emin olmasam da Doldastam'in duvarlarının ardına geçene kadar kendimi rahat hissetmeyecektim. Aslında başkalarıyla çalışıp çalışmamaları-

nın bir önemi yoktu. Konstantin Black'i görmek beni huzursuz etmeye yetmişti.

Konstantin'le ne denli kendimden emin konuşmaya çalışsam da, onunla ne kadar kavga etsem de otele varır varmaz kusmuştum. Kâbuslarımda gördüğüm adamla yüz yüze gelmek bende böyle bir etki yaratmıştı.

Fakat Linus yanımdayken elimden geldiğince hislerimi zapt etmeye ve normal görünmeye çalıştım. Güvenliğini sağlamak için gözümü dört açmalıydım. Bunu yapabilmek için de sakin olmam gerekiyordu. Bu yüzden Linus'un yanında kaskatı durup pencereden dışarı bakarken paniğimi belli etmemeye çalıştım.

Linus, "Düzgün söyleyebildim mi?" diye sordu. Bana baktığını, bir yanıt beklediğini hissedebiliyordum.

Yüzümde zorlama bir gülümsemeyle, "Evet. Harika söyledin," dedim.

"Buraları şehirden epey uzakta." Linus pencereye yaklaşıp hızla yanından geçtiğimiz karla örtülü, ağaçlarla kaplı Manibota manzarasına baktı.

"Evet, öyle," dedim.

"Doğduğum yer burası mı?" diye sordu Linus.

"Eh, tam olarak *burası* sayılmaz. Doldastam'e hâlâ çok yolumuz var fakat evet, burada doğmuştun."

"Ben değiştirilmiş bir çocuğum." Linus bunu kaç kez söylerse söylesin sesi hâlâ şaşkın çıkıyordu. "Ben Kanin'im, sen de."

"Doğru," dedim. Çünkü onu düzeltmektense böyle demek daha kolaydı. Ben Kanin'dim, öyle sayılırdım. Sindirmesi gereken zaten öyle çok şey vardı ki bunlara bir de hayat hikâyemi katmama gerek yoktu.

Kanin olmanın ne anlama geldiğini bilse bir Kanin olmadığımı sırf bana bakarak anlayabilirdi.

Linus'un kısa kesilmiş, dağınık buklelerini düzeltmek için jöle sürdüğü, koyu kahverengi saçları ve aynı renkte gözleri vardı. Benim ise kolayca taradığım, omuzlarıma düşen, sarı, dalgalı saçlarım. Gözlerim ise pencereden gördüğümüz göğün mavisindeydi. Linus'un teni bile benimkinden epeyce koyuydu.

Linus'un yanaklarında belli belirsiz çiller vardı. Çiller Kaninlere has bir özellik olmasa da görünüşüyle uyumluydu. Bir kitap gibi açık yüzünde, hislerini gizlemesini engelleyen masumca bir kifayetsizlik okunuyordu. Yüz ifadesi birkaç dakikada bir huşuyla sıkıntılı bir zihin karışıklığı arasında gidip geliyordu.

Kaşlarını çattı. "Ben bir troll'üm."

Uzun araba yolculuğumuz boyunca ona en önemli noktaları açıklama fırsatı bulmuştum. Fakat hâlâ her şeyi tam olarak kavrayamıyordu. Genelde bu uzun bir süreç olurdu ve gerçeği açıklamadan önce değiştirilmiş çocuklarla birlikte çokça vakit geçirmemin nedeni buydu. Böylece gerçeklik algıları hepten zarar görmeden kendileriyle ilgili gerçeği sindirecek zamanları oluyordu.

"Farklı olduğumu hep biliyordum." Linus gözlerini arabanın zeminine dikti. Alnındaki kırışıklık daha da derinleşti. "Daha tenim renk değiştirmeye başlamadan önce biliyordum bunu. Fakat renk değişimi gerçekleştiğinde X-Men gibi olduğumu filan düşünmeye başladım."

Onu teskin etmeye çalıştım. "Üzgünüm ama biz süper kahraman değiliz. Fakat Kanin olmak yine de harika olabiliyor."

Dönüp bana baktı. Duyduğu ferahlama endişesinin bir kısmını alıp götürmüştü. "E? Nasıl?"

"Eh, sen bir Berling'sin."

"Bir neyim?"

"Kusura bakma. Berling. Soyadın."

"Hayır, benim soyadım..."

"Yo, o dediğin konak ailenin soyadı," deyip sözünü yarıda kestim. Konak ailesiyle zihinsel ve duygusal bağlarını ne kadar çabuk koparırsa kim olduğunu kabullenmesi daha kolay olurdu. "Senin anne-baban Eva ve Dylan Berling. Sen de bir Berling'sin."

"Ya Evet." Başını salladı, bunu zaten anlaması gerekirmiş gibi. Ardından kucağına baktı. "Konak ailemi bir daha hiç görebilecek miyim?"

Yalan söylemeyi tercih ettim. "Belki." Sorumluluğu üzerimden atarak ona on sekiz yıldır ebeveyni olduğunu düşündüğü insanların aslında annesi ve babası olmadıklarını söyleyecek kişi ben olmayacaktım.

Linus, "Bir Berling olmanın nesi o kadar harika?" diye sordu.

"Eh, öncelikle, asilzadesin."

"Asilzade mi?" Bu sözüm karşısında sırıttı. Asilzade olmak kulağa gerçekte olduğundan çok daha hoş geliyordu.

"Evet." Başımı sallayıp gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. "Baban bir markis ve annen marksinna. Bu sözcükler Kanin dilinde aşağı yukarı dük ve düşese karşılık gelir."

"Demek bir markisim ben."

"Evet. Geniş bir eviniz var. Kraliyet sarayı kadar hoş olmasa da ona yakın. Hizmetkârların, atların ve faytonla-

rın olacak. Baban kralın yakın bir dostu. Şatafatlı davetlere katılacak, en güzel kızlarla flört edeceksin ve gerçekten sonsuza dek mutlu yaşayacaksın."

"Uyanıp gözlerimi bir peri masalına açtığımı mı söylüyorsun yani?" diye sordu Linus.

Küçük bir kahkaha attım. "Eh, öyle sayılır."

"Aman Tanrım." Sırtını koltuğa yasladı. "Peki sen bir marksinna mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben bir iz sürücüyüm. Yani marksinna olmaya en az insan olmak kadar uzağım."

"Demek biz..." Duraksayıp dudaklarını yaladı. "İnsan değiliz, öyle mi?"

"Hayır. Puma ile kaplan arasındaki fark gibi," dedim. Değiştirilen çocukların arasındaki farkı anlatmam gerektiğinde hep bu benzetmeye başvururdum. "İkisi de kedidir, benzer özellikleri vardır. Fakat aynı değildirler. Bir puma, kaplan değildir. Bir Kanin de insan değildir."

"Yine de aynı türdeniz öyleyse?" Linus'un sesi ferahlamış çıkıyordu.

"Evet. İnsanlarla troll'ler birbirlerine o kadar benzer ki bebeklerimizi değiş tokuş edebiliyoruz. İnsan olduğumuz söylenebilir.

"Tamam." Tekrar koltuğuna yaslandı. Bu şekilde birkaç dakika yatışmış gibi dursa da çok geçmeden, "Değiştirilmiş bir çocuk olduğumu anlıyorum ama. *Neden* öyleyim?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden gerçek ebeveynim beni kendileri büyütmemiş?" diye sordu Linus.

Derin bir nefes aldım. Linus o ana dek bu soruyu sormamıştı. İkimiz Doldastam'e varana dek de sormayacağını ümit ediyordum. Sorusunun yanıtının bir iz sürücüden değil, ebeveynlerden gelmesi her zaman daha hoş kaçardı. Özellikle de değiştirilen çocuklardan sonrasında "Beni sevmediniz mi?" ya da "Bebeğinizi nasıl öylece terk edebildiniz?" gibi sorular geliyorsa. Bunlar epey adil sorulardı da.

Fakat artık Linus bu soruyu sorduğuna göre ona bazı açıklamalar yapmam gerekiyordu.

"Her şey çok uzun zaman önce insanlar tıbbi bakımda ve eğitimde bizden daha ileri bir seviyeye geldiğinde başladı," dedim. "Bebek ölümleri oranımız korkunç bir seviyedeydi. Bebeklerimiz hayatta kalmıyor, hayatta kalabilenler de yeterince iyi gelişmiyorlardı. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu ama hayat tarzımızdan tamamen vazgeçip insan ırkının arasına karışmak da istemedik."

"Biz de bebekleri değiş tokuş etmeye karar verdik," diye ekledim. "Bir insan bebek alıyor, yerine bir Kanin bebeği koyuyorduk. Sonra insan bebeğini bir yetimhanenin önüne bırakıyorduk."

Başka kabileler insan bebeğini köylerine getiriyor, değiştirilen çocukları geri dönmemeye karar verirse ellerindeki insan bebeği pazarlık kozu olarak kullanabileceklerine inanıyorlardı. Fakat bu nadiren yaşanan bir durumdu ve bizim kabilemiz bu sigortaya -toplumumuzu yakından tanıyan bir insan çocuk yetiştirmeye- değmediğini düşündüğünden, insan bebekleri insanların arasında yaşamaları için bırakıyorduk.

"Böylece bebeklerimiz sağlıklı bir şekilde büyüyor ve uygun yaşa geldiklerinde evlerine dönüyorlar."

"Demek sizin hâlâ yetersiz hastaneleriniz ve okullarınız var?" diye sordu Linus.

"Mükemmel değiller," diye itiraf ettim. "Fakat her şey bundan ibaret değil."

"Başka neler var?"

İç çeksem de hemen yanıt vermedim. İşin doğrusu bebekleri değiştirmemizin asıl nedeni paraydı.

Kaninler küçük komplekslerde, insan medeniyetinden mümkün olduğunca uzakta yaşıyorlardı. Yaşam tarzımızı korumak için toprağa yakın olmak istedik ve insan yaşam tarzının koşuşturmasından, kredi kartlarından, dalavereci politikacılarından ve savaşlarından kaçınmak adına insanların arasında yaşamaya yanaşmadık.

İnsanlar olmadan da kendimize yetebilirdik ama işin aslı lükse de düşkündük. İnsanlarla temasa geçmemizin tek nedeni incik boncuklarını istememizdi. Kaninlerin diğer tüm troll'ler gibi mücevherlere doymak bilmez bir düşkünlükleri vardı.

Linus bile herhangi bir ergen oğlan gibi görünse de üzerinde gösterişli bir yakut olan bir mezuniyet yüzüğü, başparmağına gümüş bir yüzük, deri ve zincirli iki bilezik takıyordu. Gördüğüm insanlar arasında bir troll gibi mücevherler ve aksesuarlar takan tek insanoğlu Johnny Depp'ti ve fiziğine bakınca pekâlâ bir Tyrlle olabileceğini düşünüyordum.

Değiştirilmiş çocukların kullanım amacı buydu. Kanin bebeklerini bulabildiğimiz en zengin ailelerin bebekleriyle değiştiriyorduk. Asilzade ya da ünlü kişiler olmasalar da çocuklarının geleceğini güvence altına almak için hesaplarına yüklü paralar yatıracak kadar zengin ailelerdi bunlar.

Çocuklar geri götürülecek yaşa geldiklerinde benim gibi iz sürücüler gidip onları getirirdi. Güvenlerini kazanır, onlara kim olduğumuzu açıklar, ardından banka hesaplarındaki tüm parayı çekmelerini sağlardık. Kanin toplumuna geri dönen gençler bize büyük bir parasal destek sağlardı.

Nihayetinde her şey bir gelenek ve hırs meselesinden ibaretti ve Linus'un yüzündeki ümitli ifadeye baktığımda bunu ona söylemeye cesaret edemedim. Dünyamızda hâlâ bolca güzellik ve görkem vardı. En büyük kusurunu ifşa etmeden önce Linus'un dünyamızın bu yanlarını görmesini istiyordum.

Bu yüzden, "Anne-baban geri döndüğünde sana gerekli açıklamayı yapar," demekle yetindim.

Bu sözümün ardından Linus sussa da uyumaya çalışmadım bile. Tren istasyona girdiğinde ağır kışlık çizmelerimi giydim. Çizmeleri giymekten hiç hazzetmesem de ayak parmaklarımı soğuk ısırığından kaybetmekten iyiydi. Ceketimi ve şapkamı giyip Linus'tan da aynısını yapmasını istedim.

Kocaman sırt çantamı alıp omuzlarıma attım. Bir iz sürücü olmanın iyi yanlarından biri de eşyalarımızı en etkili şekilde toparlamayı öğrenmemizdi. Bir keresinde 3-4 hafta sürecek bir gezi için tüm eşyalarımı bir tek çantaya sığdırabilmiştim.

Trenden inmemizle buz gibi rüzgâr bize çarptı. Linus'un ağzından bir hayret nidası çıktı.

Yüzünü atkısıyla örten Linus, "Burası nasıl bu kadar soğuk?" diye sordu. "Nisandayız. Bahar, çiçekler olmalı, öyle değil mi?"

Linus'u tren platformundan gümüş rengi LandRover LR4'ü park ettiğim yere götürürken, "Çiçekler ancak birkaç ay sonra çıkar," dedim.

Neyse ki ben gittiğimden beri kar yağmamıştı. Bazen geri döndüğümde arazi aracını karın altında kalmış halde bulurdum. Çantamı arka koltuğa atıp sürücü koltuğuna geçtim. Linus hemen araca bindi. Ben aracı çalıştırırken o titriyordu.

Dişleri zangırdayan Linus, "Burada yaşamaktan çok da hoşlanmayacağım galiba," dedi.

"Zamanla alışırsın." Konsoldaki dijital termometreye işaret ettim. "Bugün hava sıfırın hemen altında. Yılın bu dönemi için epey sıcak."

Araç yeterince ısınınca vitesi geçirip yola çıktım. Hudson Körfezi boyunca güneye yöneldim. Tren istasyonundan Doldastam'e kadar neredeyse bir saatlik yol vardı. Fakat Linus fazla bir şey söylemedi. Manzarayı izlemeye odaklanmıştı. Her şey hâlâ karlar altındaydı ve biriken karların çoğu lekesiz olduğundan etraf tertemiz ve beyazdı.

"Ağaçlar neden böyle?" diye sordu Linus. Eliyle kışın beliren bitki örtüsüne işaret etti.

Manzaraya aralıklarla yayılan, yaprak dökmeyen ağaçların hepsi de hafifçe doğuya eğikti ve sadece bir yanlarından dalları uzamıştı. Bu durum, daha önce görmeyen birine biraz tuhaf gelebilirdi.

"Buna Krumholtz etkisi deniyor," diye açıkladım. "Güçlü rüzgâr kuzeybatıdan estiğinden dalların ve ağaçların o yöne doğru büyümesi güçleşiyor. Bu yüzden de hepsi rüzgârın aksi yönüne doğru eğiliyor."

İkimiz Doldastam'e yaklaştıkça bitki örtüsü gürleşti.

Daralan yol Land Rover'ın ancak sığabileceği kadar dar bir patikaya dönüştü. Karşıdan bir başka araba gelecek olsa yolla ağaçların arasına geçmek zorunda kalacaktık.

Yolun çevresindeki ağaçlar bize doğru uzanır gibiydi; öne eğilen ağaçların uzun dalları yola doğru uzuyordu. Uzun, salkımsöğüdü andıran sarmaşık gibi dalları olsa da bu dallar gördüğüm tüm söğütlerden daha kalındı ve yeşilin daha koyu bir tonundaydı. Aslen bu ağaçlar sadece Kanin halkı tarafından yetiştirilen melezlerdi. Krallığa giden yolu gizlemek için yetiştirilen bu ağaçların amacı insanlar tarafından kazara keşfedilmemizi engellemekti.

Fakat etrafta hiçbir araç yoktu. Boş yol sakindi. İz sürücüler dışında şehirden ayrılan pek olmuyordu.

Biz neredeyse Doldastam'e varana dek ağaçların gizlediği duvar görünmedi. Altı metrelik duvar Kaninler tarafından iki yüz yıl önce taştan inşa edilmiş olsa da hâlâ sapasağlam ayaktaydı.

Yolun ucundaki dökme demirden kapı açıktı ve aracı kapıdan içeri sürerken nöbet tutan muhafıza el salladım. Muhafız beni tanıyıp eliyle geçmemi işaret etti.

Linus öne eğilip ön camdan yukarı baktı. Şehrin dolambaçlı, dar yolları boyunca küçük kulübeler sıralanmıştı; Linus'un dikkatini çeken, mümkün olduğunca çalıların arasına gizlenmiş kulübeler değildi.

Linus şehrin diğer ucunda yükselen büyük saraya bakıyordu. Gri taşlar sarayı bir şato gibi gösterse de kuleleri yoktu. Kocaman bir dikdörtgen olan saray parıltılı pencerelerle kaplıydı.

Arabayı şehir merkezinden Doldastam'in güney yakasına sürdüm. Şimdi saray tepemizde yükseliyordu. Linus

sarayı daha iyi görebilsin diye yavaşladım. Hemen sonra yeniden yola koyuldum. İki ev ötedeki, saraydan biraz daha küçük ama yine de görkemli bir evin önünde durdum. Bu ev eğimli çatısından dolayı şatodan çok bir malikaneyi andırıyordu.

"Burası mı?" diye sordu Linus. Fakat kendi, şatodan küçük evinden de en az şato kadar etkilenmişe benziyordu.

"Evet. Yaşayacağın yer."

"Vay canına." Linus başını iki yana salladı; sesinden katıksız bir şaşkınlık okunuyordu. "Bu gerçekten bir peri masalı gibi."

4

Ahır

Land Rover'ı garaja, bir başka arazi aracı ve kocaman bir Hummer'ın arasındaki boşluğa ucu ucuna park ettiğimde karanlık çökmüştü. Düğmeye basmamla arkamda kalan garaj kapısı kapandı.

Teknik açıdan orası bir garaj olsa da gerçekte içinde düzinelerce araç ve her türlü iz sürücü malzemesi olan kocaman, tuğladan bir kaleydi. Garajın solunda iz sürücülerin eğitim gördükleri sınıflar, beden eğitimi salonu ve Rektorun bürosu vardı.

Linus'u Berling ailesinin evine bıraktıktan sonra dosdoğru garaja gideceğimden ceketimi ve çizmelerimi giymeye gerek duymadım. Doldastam'deki birçok bina gibi garaj da ısıtılıyordu. Bu yüzden arazi aracından çıktığımda, çıplak ayaklarımı bastığım beton sıcaktı.

Arabanın arkasından çantamı almak için aracın yanına gittiğimde yan taraftaki kapının kapandığını işittim. Rektorun bürosu garajla bağlantılıydı. Gözlerimi büronun olduğu tarafa çevirdiğimde Dresden'ın garaja girdiğini gördüm.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Dresden.

"Yo, sanırım hallettim. Fakat teşekkürler." Çantamı omzuma atıp depo dolaplarına yöneldim.

Dresden'ın üzerinde yelek, kravat ve kollarını dirseğe kadar sıvadığı bir gömlek vardı. Fakat o da benim gibi çıplak ayaklıydı. Siyah saçı kısa kesilmesine rağmen hafifçe kıvrılıyordu. Saçı da kendisi gibiydi. Ne kadar uğraşsanız da o asla tam anlamıyla yola getirilemeyecek biriydi.

Çantamı yere, rafların önüne bıraktım ve eğilip içini karıştırdım. İki sahte pasaport -kendim ve Linus için- çıkarmıştım ki Ridley yanıma geldi.

Elleri ceplerinde, "Çok da fena görünmüyorsun," dedi.

Sırıtarak gözlerimi ona çevirdim. "Ben de sarışınlardan hoşlanmadığını sanıyordum."

Bildiğim kadarıyla son iki arkadaşı esmerdi ama konu Kaninler olduğunda bundan pek bir şey çıkarmak mümkün değildi. Tüm troll'ler gibi Kaninlerin de belli bazı fiziksel özellikleri vardı. Siyah, kıvırcık saçları; zeytin rengi tenleri; ortalamanın altında bir boyları vardı. Çoğu da fiziksel açıdan çekici olurdu. Bu açıdan Kaninler Tryllelere ve Vittralara benziyorlardı. Hatta çekicilik kısmını bir yana bıraksak Omtelere bile.

İçlerinde açık tenleri, sarı saçları ve mavi gözleriyle sivrilen sadece Skojarelerdi. Gerçek doğamı belli eden de taşıdığım Skojare kanıydı. Doldastam'de nüfusun yüzde doksan dokuzunun saçları kahverengiyken benimki değildi.

Ridley yüzünde bir sırıtışla bana, "Hadi ama... Sarışınlardan kim hoşlanmaz ki?" dedi.

Ridley'nin de iz sürücülük yaptığı yıllardan bildiği gibi ona kasvetli bir gülüşle karşılık verdim. Doldastam'i çe-

viren duvarların dışındaki dünyada Ridley'yle aynı fikri paylaşacak çok insan vardı. Fakat duvarların arasında görünüşüm ancak bir dert olabilirdi.

"Ben beklenmedik karşılaşmanı kastetmiştim," dedi Ridley.

Ayağa kalkıp ona sertçe baktım. "Bir kavgada başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum." Ridley ciddileşti ve kendisinden pek de beklenmeyecek türde, endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Fakat Konstantin'le başa çıkmanın ne kadar güç olabileceğini biliyorum."

Gözlerimi ondan kaçırdım; Konstantin'le karşılaşmamın beni nasıl da sarstığını fark etmesini istemiyordum. "Sağ ol ama benim için endişelenmen gerekmediğni biliyorsun."

"Elimde değil," dedi Ridley. Sonra kısa bir süre bekleyip, "Bu benim işim," diye ekledi.

Bir dolap çekmecesini açıp üzerinde ismim olan dosyayı bulmak için karıştırdım. Sonra pasaportları çekmecenin içine bıraktım.

Ben hiçbir şey söylemeyince Ridley, "Onu öldürmemek için kendini tutman çok zor olmuştur," dedi.

"İşine dönelim, Linus'un peşine neden takıldıklarını öğrenebildin mi?" Öne eğilip çantamı karıştırdım; Konstantin'den bahsetmeye yanaşmıyordum. İsmini telaffuz bile etmeyecektim.

"Hayır. Şu ana kadar araştırmalarımız sonuç vermedi. Sabah olur olmaz Omte Kraliçesi'yle bir telefon görüşmesi yapacağım, yarın sabah onda kralla ve şansölyeyle bir toplantım var." Duraksadı. "Senin de orada bulunmanı isterim."

"Toplantılarla aram yoktur." Tam anlamıyla bir yalan sayılmasa da toplantıya katılmak istemememin nedeni bu değildi.

Şansölye olarak babam toplantıya katılacaktı ve onu öldürmeye çalışan adamı elimden kaçırdığımdan bahsetmek istemiyordum. Bunu asla yüzüme vurmayacağını bilsem de bu durum suçluluk hissimi hafifletmiyordu.

Çantamdan tomar tomar Amerika ve Kanada parası çıkardım. Ridley cebinden anahtarlarını çıkarıp dolapların bittiği yerdeki kasayı açtı. Kendi anahtarlarım çantamın dibinde bir yerlerde olduğundan kasayı onun açması kolayıma gelmişti.

Ridley, "Bu konuda bizden daha fazla bilgin var," dedi. "Linus'un ve diğer değiştirilmiş çocukların iyiliği için sana bu toplantıda ihtiyacımız var."

Gönülsüzce, "Orada olacağım," dedim. Çantamın üzerine eğilip iz sürücü eşyalarımdan kalanları çıkardım: Bir bıçak, bir cep telefonu, seyahat masraflarımı tuttuğum bir defter ve birkaç ıvır zıvır daha.

"Burada ne işin var ki senin?" diye sordum. "Mesain bitmedi mi?" Ridley'nin işi bana kıyasla rutin, dokuzdan beşe işler gibiydi.

"Arabanı park ettiğini gördüm." Sırtını yanımda duran bir arazi aracına yaslayıp beni izledi. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim."

"Kavga hariç her şey iyiydi." Omuz silktim. "Linus'u geri aldım ve ebeveyninin yanma yerleştirdim. Girizgâhı bu kez biraz aceleye getirdim ama Linus öğrendiklerini gerçekten sindirmiş gibiydi. Benim de onu bırakıp biraz uyumam gerekiyordu."

Ridley'nin siyah gözleri bana sabitlendi. "En son ne zaman uyudun?"

"Bugün günlerden ne?"

Ridley bir kaşını kaldırdı. "Çarşamba."

"O zaman..." Durup düşündüm. "Pazartesi."

"Bryn." Ridley bana yanaştı. "Bırak bu işi ben halledeyim. Sen gidip uyu."

"İşim bitti bitecek," dedim. Ardından, "Ayrıca seyahat masraflarımı kendim girmesem gıcık patronum başıma ekşir," diye Ridley'ye takıldım. İç çekti.

"Eh, neyse. Yapmak zorunda olmasam da sana yardım edeyim." Kayıt defterini alıp doldurmaya başladı.

Ridley'nin yardımıyla dakikalar içinde işler halloldu ve eşyalarımı kaldırdım. Geride sadece giysilerim ve çantamdaki dizüstü bilgisayar kaldı. Ben ağır kışlık çizmelerimi ve ceketimi giyerken Ridley bana bir saniye beklememi söyledi. Yanımdan ayrıldı ve kısa bir süre sonra üzerinde kömür grisi bir trençkotla ve ayaklarında parlak, siyah çizmeleriyle döndü.

"Seni eve kadar geçireyim," dedi.

"Emin misin?"

Başını salladı. "Bu geceki işlerimi bitirdim, sen de o kadar uzakta oturmuyorsun."

Bu ifade biraz hafif kalmıştı. Evim garaja iki dakikalık yürüme mesafesindeydi. Ridley biraz daha uzakta oturuyordu. Fakat zaten Doldastam'de herkesin evi yakındı.

Gece havası iyice soğumuştu. Ridley ceketinin yakasını kaldırdı ve elleri cebinde yürümeye başladı. Ben şapka giyme akıllılığını gösterdiğimden soğuğu o kadar da umursamıyordum. İkimiz ağır adımlarla parke taşlarıyla kaplı

yolda yürürken çizmelerimizin altındaki kar hışırdıyordu.

Ridley'ye doğru döndüm ve ay ışığının altında kendimi ona hayran kalmaktan alamadım. Uzun boylu ve yapılıydı; kirli sakalları hafifçe belli olmaya başlamıştı. Kendime ket vurmasam Ridley'nin görünüşüne kapılıp gidebilirdim. Neyse ki cazibe gibi gereksiz ve tehlikeli hisleri dizginlemekte ustaydım. Gözlerimi ondan kaçırdım.

"Başım derde girmeyecek, değil mi?" diye sordum.

Ridley delirmişim gibi bana baktı. "Neden başın derde girsin ki?"

"Çünkü Berlinglerin artık Linus'un parasını alabileceğinden emin değilim. 18'ine basmasına hâlâ birkaç gün var ve ailesinin onun için açtığı güvence hesabına ne olacağı belirsiz."

"Onu sağ salim eve getirdin," dedi Ridley. "En önemlisi bu. Geri kalan her şey ekstra."

"Demek onu eve erken getirmekle doğru bir iş yaptığımı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Ridley yürümeyi bıraktı. Ben de. Gözlerini bana çevirdi. Üzerinde yürüdüğümüz yol fenerler ve ay ışığıyla aydınlandığından kestane rengi gözlerindeki içtenliği görebiliyordum. "İçgüdülerin müthiş, Bryn. Linus'un gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu düşündün; öyle de çıktı. Hem kim bilir Konstantin Black ona ne yapacaktı?"

"Biliyorum." İç çektim. "Yani gerçekten. Fakat ya anne-babası aynı şekilde düşünmüyorlarsa?"

"Berlingler öyle insanlar değildir; öyle iseler..." Ridley omuz silkti. "Canları cehenneme. Sen onların oğullarını korudun ve bundan önemli hiçbir şey olmamalı."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Ridley de bana gülümsedi. Ardından yolun az ilerisindeki ağıla işaret etti. "Şimdi gidip uyu biraz, sabahki toplantıyı da unutma."

"Yarın görüşürüz Ridley."

"İyi geceler."

Ben dönüp hızlı adımlarla ağıla yürürken Ridley sokakta dikilip ben emniyetli bir şekilde içeri girene dek bekledi. Ağılın alt katında bir ahır vardı. Binanın yanındaki merdiven ise yaşadığım küçük çatı katına çıkıyordu.

İçerisi serindi çünkü daha bir ay kadar Chicago'da kalmayı planladığımdan içerideki ısıyı düşük tutmuştum. Paltomu çıkarmadan önce odun sobasını birkaç kütük atıp yaktım. Her ne kadar ısınmak için bir elektrik ocağım olsa da doğal ısı daha hoş bir his veriyordu.

Aşağı kattaki Tralla atlarının seslerini işitebiliyordum; iri toynaklarını ahırın beton zeminine vuruyor, kişneyip birbirlerine sokularak uyumaya hazırlanıyorlardı. Tralla atları Kaninlerin yüzyıllar önce İskandinavya'dan getirdikleri iri yük beygirleriydi ve geniş omuzları, uzun yeleleri ve toynaklarının çevresinde kalın kürk tutamları olan bu atlar Clysdela cinsinden bile daha iriydi.

Ahırdaki atlar kralla kraliçeye aitti ve çoğu Tralla atı gibi sadece gösteri için kullanılıyor, kraliçe bir ziyarette bulunuyorsa ya da geçit törenine katılıyorsa faytonunu çekiyorlardı.

Bu atlara binilebiliyordum da. Fırsatını buldukça bu atlardan birine -Bloom- biniyordum. Bloom gümüşi gri kürkü olan genç bir küheylandı. Ne kadar yorgun olsam da içimden aşağı inip ona bir merhaba demek, belki o bur-

nunu bana yaslarken kürkünü tımar etmek, ceplerimden havuç ya da elma çıkarıp ona vermek geliyordu.

Fakat toplantı için erken kalkmam gerektiğini bildiğimden Bloom'la görüşmemizi ertesi güne ertelemeyi düşündüm.

Ahıra inmek yerine kalan eşyalarımı yerleştirmeye koyuldum. Dairem küçüktü; tavan arasının ancak çeyreğini kaplıyor, bir duvarla saman balyalarının ve atlarla ilgili diğer araç gereçlerin bulunduğu alandan ayrılıyordu.

Zaten geniş bir yere ihtiyacım da yoktu. Yatağım, yıpranmış bir kanepem, bir gardırobum, kitaplarla dolu birkaç rafım ve dizüstü bilgisayarımı koyduğum bir masam vardı. Gerçekten ihtiyacım olanlar bunlardan ibaretti.

Çatı katının ısınmasını beklerken pijamalarımı giydim. İçerisinin yeterince ısındığını düşündüğümde basamaklardan sert ayak seslerinin geldiğini işittim. Adımların hızına ve şiddetine bakılırsa -sanki endişeye kapılmış bir fil sürüsünün adımlarıydı bunlar- ya acil bir durum olduğunu ya da Ember Holmes'un geldiğini düşündüm.

Ember, "Bryn!" diye haykırdı; kapıyı ardına kadar açıp bana canımı yakacak kadar sıkı sarıldı. "İyi olduğuna çok sevindim."

Kollarının arasında güçlükle, "Sağ ol," diyebildim.

Sonra beni sarıldığı gibi çabucak bıraktı. Daha geri çekilmeden koluma sert bir şaplak indirdi.

"Of." Acıyan kolumu ovuşturdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu da ne şimdi?"

Delici bakışlarla, elleri belinde bana bakan Ember, "Neden beni arayıp eve geleceğini söylemedin?" diye sordu. "Saldırıya uğradığını ve görevini erken bitirdiğini

Ridley'den duymasam hiç haberim olmayacak."

"Teşekkürler Ridley," diye mırıldandım.

Ember, "Neden bana neler olduğunu söylemedin?" diye sordu.

"Kimseler işitmesin istedim." Yeniden yatağıma oturdum. "Neler olduğunu anlayana dek sessiz kalmak en iyisi olur diye düşündüm."

"Eh..." Bu sözüme nasıl muhalefet edeceğini bilmediğinden öne düşen perçemini gözlerinden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadı. "Yine de bana anlatabilirsin. En iyi arkadaşınım ben."

Ember ufak tefek, benden en az on santim daha kısa bir kızdı ki ben bile uzun boylu sayılmazdım. Fakat iyi bir dövüşçüydü; kıvrak ve azimliydi. Bu özelliklerine saygı duysam da bizi birbirimize bağlayan bu değildi.

Benim gibi o da Kanin toplumuna yeterince ayak uyduramıyordu. Onun uyumsuzluğu aslen Trylle olmasından kaynaklanıyordu. Ailesi dört yıl önce Doldastam'e taşınmadan önce babası Trylle Kraliçesi için çalışıyordu. Burada hoş karşılandıkları söylenemezdi. Yabancılar asla hoş karşılanmazdı zaten. Fakat Ember ve ebeveyni Doldastam'de kendilerine bir yer edindiler.

Ayrıca eşcinselliğe pek sıcak bakmayan bir toplumda lezbiyen olması da ayrı bir güçlüktü. Fakat bir iz sürücü olduğundan, soylu kan taşımadığından -hatta bir Kanin bile olmadığından- az çok rahat kalabiliyor, gözlerden uzak olabiliyordu. Zaten Ember kimsenin kendisini sindirmesine göz yummazdı da.

"Anlıyorum. Üzgünüm," dedim. "Bir dahaki sefere kesinlikle anlatırım."

"E, ne oldu peki?" Yatakta yanıma oturdu.

Başımı iki yana salladım. "Öyle anlatacak pek de bir şey yok."

"Ridley..." Ember duraksadı; sesinin tonunda endişenin verdiği bir yumuşaklık vardı. "Konstanin Black'in de işin içinde olduğunu söyledi."

Gözlerimi yere çevirip derin bir nefes aldım. Ember'ın bakışlarının üzerimde olduğunu, travma ya da ümitsizlik belirtileri aradığını hissediyordum. Ember Doldastam'e Konstantin kaçtıktan birkaç gün sonra taşınmıştı. Saldırı sırasında burada olmasa da geride bıraktığına şahit olmuştu.

Konstantin'in babama saldırmasının yarası hâlâ tazeydi ve hem Konstantin'e hem de kendime karşı duyduğum öfkeyi denetlemekte zorlanıyordum. Kendime olan öfkem babamı yeterince iyi koruyamamamdan ve zamanında Konstantin'e karşı güçlü hisler beslememden kaynaklanıyordu.

Ember, arkadaşım Tilda Moller'la birlikte hislerimle başa çıkmamda bana yardımcı olmuştu. Yine de o an yaşadığım hislerle başa çıkmam için Ember ya da bir başkasının yardımını istediğim anlamına gelmiyordu bu.

Nihayet, "Gördüğüm kişi Konstantin'di," dedim.

Ember bir dakika boyunca tek kelime etmedi; konuşmaya devam edip etmeyeceğimi görmek istedi. Ben susunca da temkinli bir tavırla, "Onu öldürdün mü?" diye sordu.

"Hayır." Sözcük ağzımın içinde öyle ağır ve çirkin bir tat bıraktı ki midemin içinde nicedir unuttuğum ve bir anda alevlenen, ülseri andıran bir ağrı hissettim.

"İyi," dedi Ember. Şaşkın gözlerle ona baktım. Sonra, "Bunu yapsaydın vicdanın rahat etmezdi."

Dudağımı büktüm. "Konstantin'i öldürsem bu gerçeği kabullenebilirim. Asıl varlığı bana yük."

"Neler olduğunu bilmiyorum çünkü orada değildim. Fakat senin doğru olanı yaptığını biliyorum." Ember elini omzuma koydu. Sıcak ve teskin ediciydi eli. "Sen hep doğru olanı yaparsın. Berlinglerin oğlunu sağ salim eve döndürdün; şimdi buradasın ve hayattasın. Bu yüzden doğru olanı yaptığından eminim."

Ona bitkince gülümsedim. "Sağ ol."

"Çok halsiz görünüyorsun. Eminim zor bir yolculuk olmuştur." Ember iz sürücülüğe başlayalı bir yıldan biraz daha uzun bir zaman olmuştu ama daha şimdiden yolculuğun -can düşmanımla karşılaşmış olduğum gerçeğini bir kenara attığımızda bile- ne denli yıpratıcı olduğunu öğrenmişti. Ember, "Ben gideyim de biraz dinlen," diye ekledi.

Hissizce gülerek, "Ne kadar yorgun olduğumu tahmin bile edemezsin," dedim.

Ember ayağa kalktı. "Döndüğüne gerçekten sevindim. Ayrıca zamanlaman mükemmel."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Cuma doğum günüm ve cumartesi de büyük yıldönümü eğlencesi var." Ember yüzünde yayvan bir gülümsemeyle, "Tam zamanında gelip eğlenceyi kaçırmadın."

Yüzümü ekşitmemeye çalıştım. "Tabii. Eğlence."

Doğum günü partisi eğlenceli olacaktı ama yıldönümü kutlamasından bilerek kaçınmaya çalışıyordum. Benim için kutlama bütün gece sarayda nöbet tutmak demek olacaktı. Aslında bu kulağa tam da bana göre bir iş gibi gelse de ne zaman bir kutlama ya da balo olsa sonunda hep bir bela çıkıyordu.

5

Hükümdar

Bana sarayın kapısını açan uşak ne kadar gerek olmadığını söylesem de paltomu çıkarmama yardım etti. Az kalsın ben paltodan sıyrılmaya çalışırken ceketimi de alıp götürecekti. Ayaklarımı savurarak çıkardığım çizmelerimi ben yerden alamadan uşak eğilip topladı.

Çok acelem olmasa kendi işimi kendim yapmak için ısrar ederdim. Sarayda olmam, her işime koşacak bir hizmetkâra ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyordu. Fakat duş yapmaya bile güçbela vakit bulabilmiştim ve kurutmaya zamanımın kalmadığı saçlarım dairemle saray arasındaki yolda donmuştu.

Uşağa özür mahiyetinde bir şeyler geveleyip yardımından dolayı teşekkür ettim. Beni toplantının yapıldığı salona götürmeyi teklif etse de buna gerek yoktu. Binayı avcumun içi gibi biliyordum.

Artık saray bana eskisi kadar ihtişamlı gelmiyordu. Binanın dışı gibi içi de taştan ve tuğladan inşa edilmişti. İki devasa ahşap kapı görkemli ön salona açılıyordu ve

genişliğine rağmen taşlarının gri tonlarından dolayı saray bana karanlık ve mağara gibi geliyordu.

İçerideki doğal ışık meşhur savaşların ve uzun zaman önce ölmüş kraliyet ailesi mensuplarının resmedildiği pencere vitraylarından içeri sızandan ibaretti. Günün belirli zamanlarında, Kaninlerin denizaşırı yolculuğunun tasvir edildiği pencereden geçen ışık tüm salonu maviye boyardı. Işık Kaninlerin Uzun Kış Savaşı'ndaki rolünü ölümsüz kılan pencereden geçtiğinde ise salon kan kırmızıya dönerdi.

Sarayın geri kalanı da benzer bir şekilde tasarlanmıştı. Kaninlerin Doldastam'e yerleşmesinin ardından inşa edilen binada, soğuğu dışarıda tutmak için mümkün olduğunca çok sayıda tuğla duvar örerken pencerelerin sayısını olabildiğince az tutma yoluna gidilmişti. Taşı çok gerekli kılan bir diğer neden de çok sayıdaki şömineydi. Bu sayede yangın çıkma riski azalıyordu.

Saray inşa edildiğinden beri pek bir şey değişmemişti. En azından işlerin yürütüldüğü kanatta. Kral ve kraliçenin özel süitleri taht her el değiştirildiğinde yenilenirdi. Bu yüzden de kendilerine has duvar kâğıtları ve ahşap yer döşemeleri olan bu odalar daha kişilikliydi.

Sarayın büyük bir kısmı karanlık ve soğuk olsa da zarif süslemeler ve ince dokunuşlar vardı. Sanat başyapıtları ve antik barok mobilyalar saraya özenle yerleştirilmişti. Koridorlarda hâlâ gümüşten, mücevherlerle süslenmiş gaz lambaları yakılıyordu. Hayret uyandıracak kadar yüksek tavanlarda karın ağırlığı altında kırılmamaları için zavallı hizmetçilerin sık sık temizlemek zorunda oldukları çok sayıda pencere vardı.

Koridorda hızlı adımlarla yürüyüp durmadan -üzerime epey bol gelse de en sevdiğim- pantolonumu çekiştirirken etrafındaki şaşaayı adamakıllı fark etmiyordum bile. Toplantı salonuna vardığımda soluklanmak ve buz tutmuş saçlarımı elimle taramak için bir süre kapının önünde bekledim.

Derin bir nefes alıp çift kanatlı kapıyı açtığımda tam da korktuğum manzarayla karşılaştım. Diğerleri çoktan yerlerini almış, bekliyorlardı. Etrafına on koltuk konmuş kare masada toplam beş kişiydik.

Kral Evert Strinne masanın en ucunda, çıtırtılar çıkaran şöminenin ve kendisinin devasa bir portresinin yanında oturuyordu. Üzerinde bedenine tam oturan siyah birtakım elbise olsa da kravat takmamış ve gömleğinin en üstteki birkaç düğmesini iliklememişti.

Eşi Kraliçe Mina Strinne'in başında kocasının aksine bir taç vardı. Fakat gümüş, elmaslarla süslü taç bir kraliyet tacından çok bir aksesuarı andırıyordu. Kraliçenin uzun, kahverengi saçları ensesinin hemen üzerinde kalan gevşek bir topuz yapılmıştı. İçeri girdiğimde kraliçe beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Toplantı resmiyetten oldukça uzak olsa da üzerinde beyaz ve gümüş renginde gösterişli bir elbise vardı.

Masa kraliçenin en ucunda kocasıyla yan yana oturabileceği kadar geniş olsa da onun koltuğu kralınkinden bir hayli küçüktü. Kralın koltuğunun siyah, ahşap sırtı başının yarım metre altında kalırken Mina'nın koltuğunun sırtı tacının tepesinde son buluyordu.

Kralın hemen yanında Ridley oturuyordu. Önünde bir tomar kâğıt olan Ridley bana endişeli bir gülümsemeyle

bakınca gecikmemin dikkatlerden kaçmadığını anladım.

Kraliçenin solunda, odadaki herkesten daha ciddi bir yüz ifadesiyle oturan kişi Şansölye Iver Aven'dı. Babam. Dalgalı siyah saçları geriye yatırılmış, şakaklarındaki gümüş rengi öne çıkmıştı. Hemen her gün olduğu gibi üzerinde takım elbise ve kravat vardı. Kahverengi gözlerindeki öfke apaçık okunsa da elimden geldiğince sakin bir şekilde gözlerinin içine bakıp başımı dik tuttum.

"Bryn Aven." Kral sert bir bakışla ve yüzünden hiç eksik olmayan sırıtışıyla beni süzdü. "Aramıza katılmanız ne büyük incelik."

Samimi bir pişmanlıkla, "Affedin majesteleri," dedim ve eğilerek kralı selamladım. "Vaktinde uyanamadım."

Son birkaç gün beni sandığımdan da fazla yıpratmıştı ve saatimin alarmının çalmasına rağmen uyanmamış ve sonrasında saraya vaktinde yetişmek için delicesine telaşlanmıştım. Birkaç dakika gecikmiş olsam da bu ancak kararlılığımın bir zaferi olabilirdi.

Ridley imdadıma koşup, "Dün gece geç saatte bir görevden döndü; ayrıca Berlinglerin oğlunu geri getirirken uyumaya vakti olmamış," dedi. "Oğlana yönelik kaçırma girişiminin ardından gözünü bile kırpmamış."

Kral, "Çalışkanlığını takdir ediyoruz Bryn," dedi. Fakat sesindekinin takdir mi tenezzül mü olduğundan emin olamadım.

Nazikçe gülümsedim. "Teşekkürler, majesteleri."

Kraliçe, "Neden oturmuyorsun Bryn?" diye sorup masaya doğru hareketlendi; parmaklarındaki yüzükler ışıkta parlıyordu.

"Teşekkürler."

Masanın ucunda, kralın karşısında bir koltuğa geçtim; kasten babam ve Ridley'yle aramda boş birer koltuk bıraktım. Babamı sevmeme ve kralın onu şansölyesi olarak takdir ettiğini düşünmeme rağmen bu gibi durumlarda aramıza hep mesafe koymaya çalışıyordum.

Kimsenin bulunduğum noktaya varmak için babamın saray meclisindeki konumundan yararlandığımı ya da Rektor olduğu için arkadaşım Ridley'nin beni kayırdığını düşünmesini istemiyordum. Her şeyi hak ederek kazanmıştım.

"Evet... Ne diyorduk?" Nihayet Evert'in yüzündeki sırıtış silindi ve gözlerini Ridley'ye çevirdi. "Bunun bir kaçırma girişimi olduğundan nasıl emin olabiliyoruz ki?"

Ridley, "Aslında emin değiliz," diye itirafta bulundu.

Mina, "Zaten Berlinglerin oğlunun peşinde olduklarından bile emin miyiz ki?" diye sordu. Duman grisi gözleri odada gezindi.

"Bana bunu itiraf ettiler," dedim. Herkes dönüp bana baktı.

Babam, "Onunla konuştun mu?" diye sordu. Yüz ifadesi endişeyle sertleşmişti. "Bu nasıl oldu?"

"Arabaya binip ona ne yaptığını sordum," dedim.

Babam neredeyse haykırır gibi, "Arabasına mı bindin?" dedi. Ardından yumruğunu sıkıp yüzüne zorlama bir gülümseme oturttu. Kral ve kraliçenin önünde kendisini zapt etmek için elinden geleni yapıyordu. "Aklın neredeydi?"

"Aklım yapmam gereken işteydi ve işim Linus Berling'i korumaktı." Koltuğumda sırtımı dikleştirerek kendimi savunmaya geçtim. "Yapmam gerekeni yaptım."

Ridley, Rektor olarak yeteneği sorgulanıyormuş gibi savunmaya geçerek, "Şansölye, iz sürücülerim her durumla başa çıkabilecek şekilde eğitilmiştir," dedi.

"E, ne söyledi?" Kraliçe Mina bizi tekrar asıl konuya döndürdü.

"Linus'un peşinde olduklarını ve onu yakalamak için fırsat kolladıklarını söylediler," dedim.

Kral iç çekip başını iki yana salladı.

Mina, "Sebebini söylediler mi?" diye bastırdı.

"Hayır. Sebebini söylemeye yanaşmadılar. Sonra arabadan ayrılmama engel olmaya çalıştılar ve işler... sertleşti." Sözlerimi özenle seçiyordum ve göz ucuyla babamın her ne kadar belli etmemeye çalışsa da irkildiğini fark ettim. "Diğer adam -Bent adındaki- yaralandı. Fakat ben araçtan kaçana dek Konstantin Black ciddi bir yara almadı."

Babam kendisini tutamayıp sertçe fısıldadı. "Arabaya binmemeliydin."

Ridley masanın diğer yanından babama bir bakış attı. "Sör Bryn, kavgada kendisini savunabilir o."

Kraliçe, "Demek gördüğün kişi kesinlikle Konstantin Black'ti, öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kral bana kuşkuyla baktı. "Onunla tanışmış mıydın?"

Ridley araya girip, "Krallıkta Konstantin Black'i tanımayan yoktur," dedi. Beni Konstantin'i nereden tanıdığımı anlatma derdinden kurtarmak istiyordu.

Yüksek sesle fakat anlaşılır ve sakin bir şekilde, "Sadece bir kez," dedim. Kralın emin olduğum bir şey için

bana meydan okuması karşısında sakin konuşmakta giderek zorlanıyordum. "Konstantin babamı bıçakladığında. Yüzünü ölene kadar unutmayacağım."

Kral gözlerini yere dikti. Kısa bir an için bocaladı. "Konstantin'in şansölyeyle olan münakaşasında orada olduğunu unutmuşum."

"Ya diğer adam?" Kral boğazını temizleyip konuşmasına devam etti. "Bent adındaki? Onun hakkında herhangi bir bilgimiz var mı?"

"Biraz araştırma yaptım ve birkaç kişiye telefon ettim." Ridley önündeki kâğıtları karıştırıp notlarına göz attı. "Bryn, Bent'in Omte olabileceğini düşünse de Omteler bilgi sağlamak konusunda gönülsüz oluyorlar. Ancak Kraliçe, Bent Stum adındaki genç bir adamın geçen yıl toplumlarından sürgün edildiğini doğruladı. Fakat sebebini söylemediler."

"Demek aranan bir Kanin ve sürgün, suçlu bir Omte, Chicago'daki bir değiştirilmiş çocuğun izini sürmek için el ele vermişler? Neden?" Babam başını iki yana salladı. "Ayrıca, oğlanı nasıl bulmuş olabilirler?"

"Berling'in yerleştirilmesiyle ilgili belgeleri gözden geçirdim ve herhangi bir hataya rastlamadım." Ridley çaresizce omuz silkti. "Yerini sadece Linus'un anne-babası, bir de Bryn bilebilirdi."

Babam, "Markis ya da Marksinna Berling çocuğun yerinden kimseye bahsetmiş mi?" diye sordu.

"Hayır." Kral bu olasılığı hemen reddetmişti. "Dylan ve Eva bunu yapmayacak kadar zekidirler. Bunu yapmamaları gerektiğini iyi bilirler." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Ya sen Bryn?"

"Hayır majesteleri. Nereye gönderildiğimden kimseye bahsetmem."

Kral Evert, "Emin misin?" diye bastırdı. "Arkadaşlarından birine bahsetmiş olamaz mısın?"

"Bryn en iyi iz sürücülerimizden biridir lordum," dedi Ridley. "Kimseye söylemediğini söylüyorsa söylememiştir."

Kral öfkelenmişti. "Eh, bir şekilde değiştirilmiş çocukların en önceliklilerinden birini, bir Markis'in oğlunu bulmuşlar. Kimse kimseye bir şey söylemediyse Konstantin bunu nasıl yapabildi?"

Ridley, "Emin değilim efendim," itirafı karşısında kralın öfkeli bakışlarına maruz kaldı.

Kral, Ridley'ye, "Ya şu senin dosyaların?" dedi. "Her şeyi yazıya döküyorsun değil mi?"

"Evet, tabii. Fakat dosya kilit altında tutulur."

Kral Evert, "Kimler dosyaları görebiliyor?" diye sordu.

"Anahtarlar sadece bende, şansölyede ve Högdragen'in liderinde," dedi Ridley. "Ve elbette siz ve kraliçe de istediğiniz her şeye erişebilirsiniz."

Babam kaşlarını çatarak bir süre düşündü. "Demek sadece bu odadaki insanlar."

Kraliçe Mina, "Hiçbirimizin bunu yapmayacağı belli, demek ki bir başkası olmalı," dedi.

Kral, Ridley'ye baktı. "Ya sen?"

Ridley başını iki yana salladı. "Ben kimseye bir şey söylemedim majesteleri."

Kraliçe Mina bana dönüp, "Belki de iz sürücülerin izini sürüyorlardır," dedi. "Seni takip eden oldu mu?"

"Sanmıyorum," dedim. "Konstantin başta bizim Ber-

ling'in izini sürdüğümüzden habersizdi ve Kanin olduğumu fark ettiğini de sanmıyorum."

Kral homurdandı. "Ya?"

Bu kez sesimdeki hisleri gizlemeye çalışmadım. Fakat haykırmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. "Ben Doldastam'de doğdum ve büyüdüm. Bu krallığa sadakat yemini ettim ve en az sizin kadar Kanin'im."

Duygulu konuşmam karşısında hiç etkilenmeyen Kral Evert sırıttı. "Hizmetlerini takdir ediyorum Bryn ama biliyorsun ki..."

"Evet, kralım..." Kraliçe Mina uzanıp kralın eline dokundu ve ona saygıyla baktı. "Kız size bağlılık yemini ettiyse bir Kanin'dir; ayrıca genç Marksi Berling'i kurtararak da bunu ispatladı."

Kral eşine baktı; koltuğunda kımıldanıp başını salladı. "Elbette haklısınız kraliçem. Sizden özür dilerim Bryn."

"Özre gerek yok lordum," dedim.

Babam, "Şimdi asıl konuya dönelim," dedi. "Konstantin Black ve Bent Stum konusunda ne yapacağımıza. Trylleler de bir keresinde benzer bir sorunla karşılaşmamışlar mıydı? Değiştirdikleri çocukları bir düşman tarafından kaçırılmıştı. Ne yapmışlardı?"

Kral derin bir iç çekerek, "Savaş açtılar," diye yanıt verdi.

Kraliçe savaş fikri resmen öne sürülmüş gibi telaşla, "Savaşa hazır değiliz," dedi. "Tryllelerin nüfusu bizden az ama değiştirilen çocuklara bizden daha fazla bel bağladıklarından daha fazla iz sürücüleri var ve orduları bizimkinin iki katı."

Kral Evert, "Dahası Tyrlleler düşmanlarının kim ol-

duğunu da biliyorlardı," dedi Kral. "Vittra'yla aralarında uzun zamandır süren bir husumet olduğundan Trylleler kimin peşine düşeceklerini biliyorlardı. Biz kiminle savaşacağız ki?"

"Bunların arkasında Omte olabilir mi?" diye sordu Mina.

Ridley başını iki yana salladı. "Bundan şüpheliyim. Berlinglerin çocuğunu bulacak kadar zeki değiller. Ayrıca Omte Kraliçesi Bent Stum'ın yaptıklarını bilse adamın varlığını reddederdi."

Babam, "Sorunun tekrar edeceğinden emin bile değiliz," dedi. "Berlinglerin oğluna yönelik kaçırma girişimi bir defaya mahsus bir olay olabilir."

Ridley sesli düşünür gibi, "Oğlan tüm Kanin'in en üst düzey markisi," dedi. "Kral ve kraliçenin bir çocukları olana dek Linus tahtın vârisi. Black'in Linus'tan ne istediğini bilmiyoruz ama iyi bir şey olmadığı kesin. Belki de bir suikast planlıyordu."

"Fidye almak için bir tezgâh da olabilir," dedi babam. "Konstantin gibi Brent de sürgün edilmiş. Konstantin yıllardır kaçak. Paraya çok ihtiyacı vardır."

Kral başını salladı. "Bence aksini düşündürecek bir olay olana dek bunu münferit bir olay olarak görmeliyiz."

"Peki ya öyle değilse?" diye sordum.

Evert, "Belki de değildir," dedi. "Fakat o zaman ne yapalım dersin? Tüm değiştirilmiş çocukları hemen eve geri mi getirelim? İz sürücülerimizi Konstantin Black ve Bent Strum'ın peşine takıp Doldastam'i savunmasız mı bırakalım?"

Hemen, "Elbette hayır, kralım," dedim. "Fakat bir ara yol olmalı. En yüksek makamlardaki çocukları eve getire-

lim; özellikle de on iki yaş üzerindekileri. Sonra Konstantin ve Bent'in peşine birkaç iz sürücü takarız. Bu görev için seve seve gönüllü olurum."

Kral hemen, "Kesinlikle olmaz," dedi. Bir süre konuşamayacak kadar afalladım. Önerimi düşünmemişti bile.

Dilim çözüldüğünde, "Fakat lordum..." dedim.

Kral Evert itirazını, "Mali açıdan onca değiştirilmiş çocuğu eve geri getirmeyi göze alamayız," diyerek savundu.

Krala, "Değiştirilen çocuklarımızın kaçırılmasını ya da katledilmesini göze alabilir miyiz peki?" diye karşılık verdim.

Babam beni susturmak için, "Bryn," dedi.

Kral Evert, "İz sürücü, sanırım kiminle konuştuğunu unuttun," dedi. Yutkundum. Kral, "Burası benim krallığım ve burada kararları ben veririm. Seni bu toplantıya davet ederek incelik gösterdik sadece."

Gözlerimi yere çevirdim. "Üzgünüm kralım. Ben sadece krallığın çıkarlarını düşünüyorum."

Kraliçe Mina kocasından çok daha nazik bir ses tonuyla, "Biz de öyle Bryn," dedi. "Kanin'in en yüksek makamlardaki markisleri ve marksinnaları, ayrıca dost kabilelerin kral ve kraliçeleri bu hafta sonu Doldastam'de olacaklar. Krallığımıza yönelik bir tehdit varsa burada tüm muhafızlarımıza ihtiyacımız olacak. Tehdit özellikle Linus Berling'e yönelikse bu durum senin için daha da önemli çünkü iz sürücüsü olarak onun emniyetini sen sağlayacaksın."

"Kraliçe haklı Bryn," dedi Ridley. Fakat sesinden beni anladığı okunuyordu. "Şu an için fazla bilgimiz yok ve önceliğimiz krallığın emniyeti olmalı."

"Öyleyse konu kapanmıştır," dedi kraliçe. "Hafta sonu

bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorum. Kutlayacak çok şeyimiz var ve yarından itibaren dostlar, yüksek mevkili kişiler şehre gelecekler."

Kral bana, "Gölge gibi Linus Berling'in peşinde olacaksın," diye emretti. "Toplumumuza ayak uydurmasına ve bizi anlamasına yardımcı ol, diğer değiştirilmiş çocuklara yaptığın gibi. Fakat oğlanın başına konulmuş bir ödül olabileceğinden, her zamankinden daha da tetikte ol."

Başımı salladım. "Emredersiniz lordum."

6

Hatalar

Toplantı bitecek gibiydi. Dışarı ilk çıkacak olan kraliçeydi. Masanın ucundaki yerinden kalkmasıyla geri kalanımız da ayaklandı. Kalkarken bacaklarımın arkasının çarptığı koltuk zeminde gürültülü bir gıcırtı çıkardı.

"İzninizle, yakında konuklar geleceğinden ilgilenmem gereken birçok konu var." Kraliçe hepimize gülümsedi ve elbisesini toparlayıp salondan ayrıldı.

Kral Evert, "Ben de gitmeliyim," dedi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Babam, "Kralım," diye seslenip kralı durdurdu. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz? Yeni vergiyle ilgili."

Kral ve kraliçe konumlarına kan bağıyla ya da evlilikle gelseler de şansölye halk tarafından seçiliyor, bu sayede halk hükümetin işleyişinde söz sahibi oluyordu.

Kral başını salladı. "Evet, tabii şansölye. Yürürken konuşalım." Babam ve kral kısık sesle konuşarak odadan ayrıldılar.

Bir yandan kâğıtlarını toplayan Ridley sırıtarak bana,

"Dikkat çekici girişler yapmasan olmaz, değil mi?" dedi.

"Yemin ederim uyanamamışım. On iki saat uyuyabileceğim aklıma gelmezdi." Pantolonum yine belimden düşmeye başlamıştı ama asiller salonu terk ettiğinden kralın kınayan bakışlarının yokluğunda istediğim gibi çekiştirebilirdim.

"Eh, yine de toplantıya gelmeyi başardın, önemli olan da bu."

İç çekip arkamdaki koltuğun koluna yaslandım. "Belki gelmesem daha iyi olurdu."

Ridley yanıma gelip, "Kral azıcık sinirlendi diye mi?" diye sordu. "Atlatır. Hem haksız da değildin."

Bir kaşımı kaldırıp, "Sence haklı mıydım?" diye sordum.

"Tam olarak değil." Yanımdaki masaya kalçasını yasladı, kollarını kavuşturmasıyla kâğıt tomarı göğsüne yaslandı. "Öncelikle burayı korumalıyız ama bu yıldönümü kutlaması bittiğinde kesinlikle fikirlerini uygulamaya koymamız gerek. Konstantin ve Brent'in hedefinde sadece Linus da olsa yaptıklarını yanlarına bırakamayız."

"Demek bunun münferit bir olay olduğunu düşünüyorsun?"

"Samimi fikrimi mi soruyorsun?" Kalın kirpiklerinin ardından bana baktı ve kısa bir tereddüdün ardından, "Hayır, düşünmüyorum," dedi.

"Kahretsin. Ben de alttan alta yanılıyor olmayı diliyordum." Elimi saçlarımda gezdirdim. "Neyse, arkamı kolladığın için sağ ol."

Ridley yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, "Hep arkanı kollayacağım," dedi. "Bedeninin başka kısımlarını da."

Gözlerimi devirdim ve kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. "Gerçekten hoş bir anı ne de güzel mahvettin Ridley."

"Üzgünüm." Ridley güldü. "Bazen kendimi tutamıyorum da."

"Hım, fark etmiştim."

"Etmiş miydin?"

Ridley arkasına yaslanıp beni süzdü. Siyah gözlerinde bir şeyler vardı; kalbimin teklemesine yol açan bir tür sıcaklık. Yeni bir şeydi bu; ancak son birkaç ayda fark etmeye başladığım bir şey. Çoğu zaman ikimiz birlikteyken yaşadıklarımız her zamankinden farksızdı. Fakat gün geçtikçe gözlerinde bir bakış, ne tepki vereceğimi bilemediğim bir ateş vardı.

Bir anda ona çok yakın durduğumu fark ettim. Dizim bacağına sürttü ve istesem uzanıp ona dokunabilir, elimi sıvanmış kollarının çıplak tenine koyabilirdim.

Aklıma gelir gelmez bu düşünceyi kafamdan attım.

Salonun kapısı açılınca Ridley gözlerini yere çevirdi ve yaşadığımız nasıl bir an ise kaybolup gitti.

Babam içeri girdi. "Demek hâlâ buradasın Bryn. İyi."

Ridley yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. Başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğimi bile bilmiyorum."

Öyle demişti ama bana yalan söylüyormuş gibi geldi. Yine de babamın ikimize dik dik baktığı ve Ridley'yle ben birbirimize bakarken bizi izlediği gerçeğinin farkına giderek daha fazla varıyordum ve içinde bulunduğumuz durum gitgide daha uygunsuz kaçıyordu.

"Neyse, ofise dönmeliyim." Ridley doğrulup masadan uzaklaştı. "Sizi tekrar görmek güzeldi şansölye."

"Seni de." Babam onu başıyla selamladıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Seninle konuşmak istedim."

Ridley salondan kaçar gibi çıktıktan sonra, "Ne konuda konuşacaktın?" diye sordum. "Kendimi tehlikeye sokmamam gerektiğine dair bir nutuk mu atacaktın? Ya da işimi bırakıp annem gibi öğretmen olmam gerektiğini mi söyleyecektin?"

"Evet, bu iyi olurdu ama asıl niyetim seni bu akşam yemeğe davet etmekti."

"Bilmiyorum baba." Alelacele bir mazeret uydurmaya çalıştım, *herhangi bir* mazeret. "Zamanımı Linus'un buraya uyum sağlaması için çalışmakla geçirmeliyim."

"Bryn, saldırıya uğramanın hemen ardından şehre döndün."

"Ben buna tam olarak bir *saldırı* demezdim."

"Annen seni görmek istiyor. *Ben* seni görmek istiyorum. Haftalardır evimize uğramıyorsun." Babamın sesinde öyle bir yakarış vardı ki içimi suçluluk duygusu sardı. "Annen güzel bir akşam yemeği hazırlayacak. Gel işte. Hoş olur."

Yumuşayıp, "Tamam," dedim. "Saat kaçta?"

"Altı? Sana uyar mı?"

Sevinmiş görünmeye çalışarak, "Evet, harika olur," dedim.

"Harika." Babamın yüzüne ferahlamadan gelen bir gülümseme yayıldı. "Toplantıda seni kızdıran birtakım laflar ettiğimi biliyorum ama bunun tek nedeni seni sevmem ve güvende olmanı istemem."

"Biliyorum baba."

Bunu biliyordum. Babam sadece endişesini ifade etme-

ye çalışıyordu. Fakat ben onun bunu üstlerimin önünde beni rencide etmeyecek bir şekilde yapmasını isterdim.

"İyi," dedi babam. "Şimdi sana sarılmama izin var mı yoksa 'işteyken sarılmak yasak' kuralını çiğner mi bu?"

On beş yaşındayken koyduğum bir kuraldı bu. Babam Högdragenlerin önünde kafamı okşayıp bana "benim güzeller güzeli kızım" der, onları bana güldürürdü. O tür anlar olmadan da güvenlerini kazanmam zaten yeterince zordu.

Başımı salladım. Babam kollarını bana doladı. Beni bıraktığında gülümseyip, "Aman alışkanlık haline getirme bunu," dedim.

Hemen ardından ikimiz salondan çıktık. Babamın da benim de yapacak işlerimiz vardı. Linus Berling'e yardım etmem gerektiğini biliyordum. Kral benden ona göz kulak olmamı istemeseydi bile Linus'un iz sürücüsü olarak Doldastam'deki yeni hayatına uyum sağlamasına yardım etmem gerekiyordu.

Fakat o an bunun harika bir fikir olacağından şüpheliydim. Toplantı tadımı kaçırmıştı. Kralla karşılaşmam iyi gitmemişti ve gerçekten kafamı dağıtmam gerekiyordu.

Spor salonunda bir saat geçirdikten sonra Linus'un yardımına koşabilirdim. Zaten günlük antrenmanımı yapmam onun için de iyi olurdu. Peşinde biri varsa onları savuşturmak için güçlü ve formda olmam gerekirdi.

İz sürücü okulundaki spor salonunun bitişiğinde idman giysilerimi giydiğim bir soyunma odası vardı. Üzerime kolsuz tişörtümü geçirirken gözüm omzumdaki zikzaklı yaradaydı. Konstantin'in ilk kapışmamızda bıraktığı yara iziydi bu. İz sadece öfkemi daha da besliyordu. Saçımı atkuyruğu yapıp spor salonuna girdim.

İz sürücü okulunun genç acemileri spor salonunun kenarında turlar atıyordu. Yaşça daha büyük olan bazı gençler bir başka uçta eskrim çalışıyordu. Dış dünyada kılıç dövüşünün pek faydası olmazdı ama Kaninler eski âdetleri yaşatmaktan hoşlanıyordu. Geleneklerle yoğrulmuş bir kültürdük, öyle ki bu durum bazen çıldırtıcı bir boyut alıyordu.

İçlerinde Ember Holmes ve Tilda Moller'ın da olduğu birkaç kıdemli iz sürücü de klasik antrenmanlar yapıyordu. Tilda ağırlık kaldırırken Ember, Tilda'nın emniyetini sağlamak için başında dikiliyordu.

Ember benden birkaç yaş küçüktü, Tilda'yla ise yaşıttık. Mezun olduğumuz sınıfta Tilda'yla ikimizden başka kız yoktu ve okulu bitirmek ikimiz için de kolay bir iş olmamıştı.

Tilda'yla daha anaokulundayken, ben sarı saçlarım ve açık tenimden o ise boyundan dolayı aykırı görüldüğümüz zamanlarda arkadaş olmuştuk. Tilda bir çocuk için olağandışı bir boydaydı ve sınıfımızdaki herkes onun yanında küçük kalıyordu. Fakat zamanla boyu onun için bir avantaja dönüştü ve bedeni ona neredeyse bir Amazon görüntüsü veren kıvrımlarla ve kaslarla dolgunlaştı.

Büyürken her türlü sataşmayla karşılaşmıştık; bize sataşanlar çoğunlukla kraliyet ailesinden olsa da kendi "akranlarımızın" bile bunu yaptığı oluyordu. Ben çabuk öfkeleniyordum ve Tilda beni yatıştırıyor, bana öfkenin durumumuza bir faydası olmayacağını hatırlatıyordu. Sataşmaları soğukkanlılık ve metanetle karşılıyordu.

En azından çoğu zaman. İz sürücü okulundaki ilk yılımızda bir oğlan kızların fiziksel antrenmanlara daya-

namayacağına dair alaycı laflar etmişti. Tilda onu yumruklayıp iki seksen yere devirmişti. Bu olayın ardından kimse onun yanında böyle sözler edemedi.

Ağırlık kaldırdığı bankın üzerinde yüzüstü sarkan Tilda'nın uzun, şehevi, kestane rengi saçları pırıl pırıldı. Fakat en çok kıskandığım yanı teniydi. Halteri kaldırıp ağırlığa direnirken teninin bronz rengi, duvara yaslanmış minderlerin rengiyle uyumlu bir laciverte çalıyordu.

Ember'la ikimizin aksine Tilda safkan bir Kanin'di. Ayrıca çok az Kanin onun bir bukalemun gibi çevresinin renkleriyle uyum sağlama özelliğine sahipti. Zaman geçtikçe bu giderek daha az rastlanan bir özellik oluyordu ve saf Kanin olmayan biri soyu bulandırırsa doğan çocuklar bu tür özellikleri hiç taşımıyorlardı.

Tenimin ne kadar öfkelensem ya da korksam da hep solgun olmasının nedeni de buydu. Yarı Kanin olduğum için bende Kaninlere has hiçbir özellik ve beceri yoktu.

Ember neşeyle, "Hey Bryn," dedi. Bir yandan ellerime boks sargıları dolayarak yanlarına gittim. "Toplantın nasıl geçti?"

Tilda halteri yerine koyup uzandığı yerde sırtını dikleştirdi. Derisi yavaşça normal rengine dönerken kolunun arkasıyla alnındaki terleri sildi. Gözlerindeki ciddi ifadeyi gördüğümde Ember'ın Tilda'ya Konstantin'le yaşadığım her şeyi anlattığını anladım.

Fakat Tilda konuyu hiç açmadı. Öyle uzun zamandır arkadaştık ki bir şeyler söylemesine gerek de yoktu. Sadece bana baktı -bana diktiği kömür karası gözlerinde sıcak ve endişeli bir bakış vardı- ve ben de bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Yüzüme kederli bir gülümseme

kondurup Tilda'yı, Konstantin konusuyla gerçekte yaptığımdan daha iyi başa çıktığıma temin etmeye çalıştım.

Elbette Tilda muhtemelen benim gizlediğim şeyler olduğunu biliyordu. Yine de ona verdiğim kadarını kabul etti ve bana yüreklendirici bir gülümsemeyle baktı. Asla beni konuşturmaya zorlamaz, ihtiyacım olduğunda ona açılacağıma güvenirdi.

Omuz silktim. "Sorunu yanıtlar mı bilmem ama buraya kafamı dağıtmaya geldim."

Ember yüzünde bir sırıtışla, "Durum o kadar kötü demek?" diye sordu.

"Kral benden nefret ediyor." Ellerimdeki sargıyı ayarlatıp kum torbasının başına gittim.

Ember, "Senden nefret etmediğinden eminim," dedi.

Tilda su şişesinden büyükçe bir yudum aldı. Suyun bir kısmı bol tişörtünün üzerine döküldü. Ember bana yardımcı olmak için yanıma geldi. Kum torbasının diğer yanında durup yumruk attığımda sallanmasın diye torbayı sabitledi. Yumruk atmaya, tüm hayal kırıklığımı torbaya boşaltmaya başladım.

Yumruklarımın arasında kesik kesik konuşarak, "Högdragen'in bir parçası olmak istiyorsam çenemi kapamayı öğrenmem gerek," dedim. "Kralı kızdırmadan da zaten yeterince zor bir iş bu."

"Nasıl kızdırdın onu?" Tilda yanımıza geldi. Beni izlerken bir elini beline koyup diğerini sarkıttı.

"Sadece tartışıyordum onunla. Haklıydım ama bunun bir önemi yok." Torbayı daha da sert yumrukladım. "Kral gök mordur ve gökten yağmur değil elmaslar yağar derse öyledir. Kralın sözü kanundur."

Beni daha da kızdıranın ne olduğunu bilmiyordum. Kralın haksız olması ve bunu kabullenmeye yanaşmaması mı yoksa Högdragen olma çabalarımı bir kez daha baltalamam mı? Kendimi bildim bileli Högdragen olmak istiyordum ve muhafızların bir parçası olmak istiyorsam karşılık vermeden emirlere uymayı öğrenmem gerekiyordu.

Fakat kral krallığı tehlikeye atabilecek işler yaparken çenemi nasıl kapalı tutacağımı da bilemiyordum.

Torbayı bir yumruklayıp bir tekmelemeye, krala ve kendime olan hıncımı çıkarmaya başladım. Sonunda torbaya öyle sert bir darbe indirdim ki Ember yere serildi.

Elimi Ember'a uzatıp, "Özür dilerim," dedim.

Ayağa kaldırdığım Ember, "Kasıt yoktu," deyip sırıttı.

"Seni duyan da Orwellvari bir distopyada yaşıyoruz sanır," dedi Tilda, "öyle düşünmediğini biliyorum." Fakat kaşlarının aldığı kavisten bu fikre tamamen karşı olmayabileceği anlaşılıyordu.

Tilda krallık hakkında -hatta hiçbir konuda- kötü bir söz söylemese de bu onun ülkede olan her şeyi onayladığı anlamına da gelmiyordu. Ben de onaylamıyordum ama Tilda her zaman sorunlara benim yapamadığım kadar zarafetle ve incelikle yaklaşabiliyordu.

"Evet, düşünmüyorum." Ensemi ovaladım. "Fakat herkesle tartışıp durursam asla ilerleyemeyeceğim."

"Belki de ilerlersin," dedi Tilda. "Bulunduğun yere varabilmek için insanlarla tartıştın ve mücadele ettin. Kimse senin bir iz sürücü olmam istemiyordu ama sen ısrarla bunu yapabileceğini gösterdin ve şimdi en iyilerden birisin."

"Teşekkürler." Tilda'ya gülümsedim. "Hazır konu açılmışken, Linus'a göz kulak olmam gerektiğinden bugünkü

antrenmanı aceleye getireceğim. Antrenman maçı yapmak ister misin?"

Tilda bana dolgun dudaklarını gösterip, "Geçen sefer dudağımı şişirdiğin için ben bu kez maçı es geçeceğim," dedi.

Geçen ay yanlışlıkla tam ağzına bir yumruk attığımda dudakları hafifçe şişip morarmış ve her zaman güzel olan yüzünün simetrisini geçici bir süre için bozmuştum. Daha önceki antrenman maçlarımızda ne bende bıraktığı şişler ve çürüklerden dolayı kibirlenmiş ne de kendi yüzündekilerden şikâyet etmişti. O gün dövüşmek istemiyorsa onu zorlamayacaktım.

"Ember sen benimle maç yapar mısın?" diye sordum.

"Tabii. Fakat yüzüme vurmamaya dikkat et." Parmağıyla yüzünün çevresinde bir çember çizdi. "Doğum günü partimde yüzümde belirgin izler olsun istemiyorum."

Başımı salladım. "Anlaştık. Haydi başlayalım."

7

Malikâne

Üç yıl önce, on altı yaşımdayken evden ayrılmıştım ve büyüdüğüm eve dönmek bende tuhaf hisler uyandırıyordu. Bana evin görüntüsü ve kokusu aynıymış gibi gelse de artık oranın evim olmadığını anımsatan küçük farklılıklar vardı.

Annem ve babam şehir meydanına yakın bir köşkte yaşıyorlardı ve Doldastam'daki her köşk gibi onlarınki de epey genişti. Babamın büyüdüğü ev kadar güzel değildi. Babam markis unvanından vazgeçtiği için büyükannem ve büyükbabam öldüklerinde o ev Eckwell ailesine kalmıştı.

Annem muhtemelen daha da güzel bir evde büyümüştü ama bundan pek söz etmezdi. Aslında Storvatten'in bahsini ancak oradaki göl hakkında konuşacak olduğunda açardı.

Kapıyı açmamla deniz suyu kokusu beni karşıladı. Hudson Körfezi'ne yarım saatlik mesafede yaşıyorduk. Bu yüzden annemin ne yapıp da evimizin hep okyanus gibi kokmasını sağladığını asla anlayamıyordum. Şimdi o

kokuya somon ve limon kokusu karışmıştı. Akşam yemeği fırında pişiyordu.

"Merhaba?" Kimse beni kapıda karşılamadığından seslendim ve fularımı çözmeye başladım.

"Bryn?" Babam evin arkasındaki çalışma odasından çıktı. Başının üzerinde okuma gözlükleri duruyordu. "Erken geldin."

"Sadece on beş dakika," dedim. Emin olmak için oturma odasındaki dolaplı saate baktım. "Linus anne-babasıyla akşam yemeği yiyordu. Ben de bunun sıvışmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. İşin varsa ve engel oluyorsam sen işini bitirene kadar buralarda oyalanabilirim."

"Yo, sadece bazı evrak işlerim vardı ama bekleyebilir." Elini çalışma odasına doğru salladı. "Paltonu çıkar. Otur biraz."

Ceketimi çıkarıp kapının yanındaki portmantoya astım. "Annem nerede?"

"Banyoda," dedi babam.

Bilmem gerekirdi. Annem her zaman banyodaydı. Çünkü bir Skojare'ydi. Suya ihtiyacı oluyordu.

Küçüklüğümden kalma en hoş anılarım arasında onunla banyoda oturduğumuz anlar vardı. O suyla dolu küvette uzanır ben de yere otururdum. Bazen bana şarkı söylerdi. Bazen ise ben ona öykü okur ya da oyuncaklarımla oynardım. Banyoda epey zaman geçirirdik.

Neyse ki annemin bazı Skojareler gibi solungaçları yoktu. Olsaydı, ırmakların ve körfezin sıkça donduğu bu yerde nasıl hayatta kalırdı, bilemiyordum. Skojareler suyun içinde yaşamasalar da suda epey zaman geçirmezlerse hasta düşerlerdi.

Annem de sudan uzun süre uzak kaldığında başına ağrılar girerdi. Teni kül rengine döner, altın rengi saçları parlaklığını yitirirdi. Öyle zamanlarda, "Kuruyorum," der ve uzun süre küvette kalırdı.

Rahatsızlığı için en ideal çözümün bu olduğunu sanmasam da annem elindekiyle yetinirdi.

Mutfağa girip, "Yemek çok güzel kokuyor," dedim.

"Evet. Annen küvete girmeden hemen önce fırına koydu yemeği," dedi babam. "Herhalde birazdan hazır olur."

Üst katta banyo kapısının açıldığını işittim. Sonra da annemin, "Bryn? Sen misin?" diye bağırışını.

Ona, "Evet anne," diye seslendim. "Biraz erken geldim."

"Ya? Hemen aşağı iniyorum."

"Benim yüzümden acele etme," desem de annemin acele edeceğini biliyordum.

Birkaç saniye sonra annem üzerinde beyaz bir elbiseyle merdivenlerden indi. Uzun ve ıslak saçlarını bir tokayla tutturmuştu.

"Bryn!" Annem bana gülümsedi ve yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Seni gördüğüm için çok mutlu oldum!"

"Ben de seni gördüğüm için anne."

"Nasılsın?" Beni bırakıp yüzümü daha iyi görebilmek için eliyle saçlarımı geriye attı. "İyi misin? Canını yakmadılar, değil mi?"

"Yo. Gayet iyiyim."

"İyi." Birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi oluşturdu. Deniz mavisi gözlerine dertli bir ifade yerleşti. "Sen gittiğinde çok endişeleniyorum."

"Biliyorum ama ben iyiyim. Gerçekten."

"Seni seviyorum." Eğilip alnımı öptü. "Şimdi gidip giyineceğim. Önce seni bir göreyim dedim."

Annem hızlı adımlarla yatak odasına gitti. Mutfak masasına oturdum. Makyajsızken bile kırkına merdiven dayayan annem hâlâ Doldastam'in en güzel kadınıydı. Binlerce savaşa neden olan türde bir güzellikti onunki.

Neyse ki asla uğruna savaşlar çıkmamıştı. Yine de babamla birleşmelerinin kesinlikle bazı yan etkileri olmuş ve ikisi de birlikte olabilmek için unvanlarından ve servetlerinden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

İlişkileri epey skandal çıkarmıştı. Anem Skojare'nin başkenti Storvatten'de doğmuştu ve üst düzey bir marksinnaydı. Babam ise Doldastam'in ileri gelen ailelerinden olan bir markisti. Annem on altı yaşındayken Doldastam'de bir baloya davet edilmişti ve babam ondan birkaç yaş büyük olsa da birbirlerine görür görmez tutulmuşlardı.

Babam siyasete atılmıştı ve kariyerinden dolayı Doldastam'den ayrılmak istememişti. Böylece ikisinin Doldastam'de bir yaşam kurmalarının daha kolay olacağında hemfikir olmalarıyla annem Storvatten'i arkasında bırakmıştı.

İşin aslı babamın şansölye olması ve son on yıldır bu görevi sürdürmesi gerçekten büyük bir olaydı. Özellikle de ailesi onu reddettiği için. Fakat ben hep annemin çok güzel olmasının babama davasında fayda sağladığını düşünmüştüm. Herkes babamın annemle birlikte olmak için neden unvanından ve servetinden vazgeçtiğini anlıyordu.

Annem ve benim için de hayatın kolay olduğunu, Kanin halkının babama olduğu kadar bize de hoşgörülü yaklaştığını söylemek isterdim. Fakat öyle olmamıştı.

Trylle gibi diğer bazı kabileler, kabileler arası evliliği daha anlayışlı karşılıyordu. Özellikle evlenen çift yüksek makamlı asilzadeler değilse. Bunun kabileleri birleştirdiğini düşünüyorlardı. Fakat Kanin kesinlikle aynı fikirde değildi. Kabile bireylerinin dışında herhangi biriyle yaşanacak duygusal ilişkiler kıymetli soyumuzu bulandırabilirdi ve bu durum krallığın kendisine yönelik, neredeyse ihanetle denk tutulan bir suçtu.

Belki de bu yüzden anneme karşı bana davrandıklarından biraz daha insaflı davranmışlardı. Onun kanı hâlâ saftı. Skojare olsa da bozulmamıştı. Benimki ise bir karışım, hem Kanin hem de Skojare ırklarının kötü bir taklidiydi.

"E, Linus'la işler nasıl gidiyor?" Babam tezgâhın başına gidip kendisine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve bana boş bir kadeh uzattı. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Olur." Mutfak masasına oturdum ve babam bana katılmadan önce kadehime şarap doldurdu. "Linus oldukça iyi adapte oluyor; meraklı ve nazik biri ki bu da uyum sürecini kolaylaştırıyor. Sözcüklerimizi ve bize ait deyişleri öğrenmek için gerçekten çok çabalıyor. Şivemizi bile taklit etmeye çalışıyor."

Biz iz sürücülere dış dünyaya karıştığımızda hangi bölgedeysek orada yaygın olan şiveyi kullanmamız öğretilmişti ki bu gerçekten zor bir işti. Fakat Doldastam'e geri geldiğimizde her zamanki Kanin aksanımıza dönerdik; bu biraz Kanada şivesine kaçan ve özellikle Kanin söcükleri söz konusu olduğunda bir nebze İsveç aksanıyla karışan bir şiveydi. Linus'un Chicago şivesi bizimkinden çok da uzak olmasa da bizi mükemmelen taklit etmeye çalışıyordu.

Babam içkisinden bir yudum alıp gözünü merdivenlere

dikti. Annemi arar gibiydi. Konuştuğunda sesi neredeyse fısıltı gibi çıktı. "Annene Konstantin'den bahsetmedim. Saldırıya uğradığını biliyor ama sana *kimin* saldırdığını bilmiyor."

Babam kadehindeki şarabı çalkaladı. Bana bakmamak için gözlerini kadehe çevirdi ve şaraptan bir yudum daha içti. Bu kez ben de ona katılıp şarabımdan kocaman bir yudum aldım.

Nihayet, "Sağ ol," dedim. Babam başını iki yana salladı.

Anne-babamın birbirlerine karşı çok açık bir ilişkileri vardı ve birbirlerinden sır sakladıklarına nadiren şahit olmuştum. Bu yüzden babamın anneme Konstantin'den bahsetmemesi gerçekten önemli bir olaydı. Fakat bunu neden yaptığını tam olarak anlıyor ve takdir ediyordum.

Annem öğrense aklını kaçırırdı. Konstantin babamı bıçakladıktan sonra annem Kanin'den ayrılıp insanların arasında yaşamamız için yalvar yakar olsa da babam da ben de memleketimizde kalmak isteyince annem nihayet fikrinden caymıştı. Babam bizim burada, çevremizde, bizi kaçık bir hayduttan koruyacak muhafızların ve iz sürücülerin arasında daha güvende olduğumuzu savunuyordu.

Fakat annem Konstantin'in geri döndüğünü ve ailesinden birine saldırdığını öğrense bu onun için bardağı taşıran son damla olurdu.

Üzerine bol bir kazak ve tayt geçiren annem merdivenlerden inip eliyle ıslak saçlarını dağıttı.

"E, neden bahsediyoruz?" Fırına doğru yürüyen annem yanımdan geçerken omzuma dokundu.

Ona, "Sadece Linus Berling'in anne-babasıyla iyi geçindiğinden," dedim.

Annem fırını açıp içindeki güveç kabında kaynayan yemeğe göz attı ve ardından gözlerini tekrar bana çevirdi. "Hep öyle olmuyor mu zaten?"

"Değiştirilmiş çocuklar ve anne-babaları mı?" İmalı bir kahkaha attım. "Hayır, hayır, genellikle öyle olmaz."

Bazen bana çocuklar ve ebeveynleri birbirlerinden nefret ediyormuş gibi gelirdi ki bu öyle tuhaf bir durum da değildi. Bahsi geçen çocuksuz bir evde yaşayan varlıklı insanlardı ve bir gün ansızın on sekiz ila yirmi yaşları arasında, büyük bir kültür şoku yaşayan bir yabancı hayatlarına dalıyordu.

Annelik ve babalık içgüdüsü çoğu zaman etkisini gösteriyor ve ebeveynlerle çocukları birbirlerine yaklaştırıyordu. Nihayetinde çoğu değiştirilmiş çocuk ve ebeveynleri birbirlerini sevip anlıyordu.

Fakat zaman alan bir süreçti bu. Başta epey bir sürtüşme yaşanıyordu. Değiştirilmiş çocuklar incinmiş ve şaşırmış oluyorlardı ve anlamadıkları bir topluma isyan etmek istiyorlardı. Anne-babalar ise çocuktan çok erişkin olan bir bireyi yetiştirip Kanin toplumunun kabulleneceği bir üyeye dönüştürmek için çabalıyorlardı.

"Bana tüm bu yapılanlar hep barbarca geldi." Annem fırının kapağını kapattı. Anlaşılan akşam yemeğinin henüz hazır olmadığına kanaat getirmişti. "Bir çocuğu alıp yabancıların eline bırakmak. Bir insan çocuğunu nasıl öyle bırakabilir, bilemiyorum. Bunun senin başına gelmesine asla izin vermezdim."

Skojareler insan ailelerin çocuklarının yerine kendi

çocuklarını koymazlardı. Hiçbiri. Onlar paralarını dürüst yollarla kazanırlardı. Nüfusun büyük bir kısmı balıkçılık yapardı ve yüzyıllardır bu işi sürdürüyorlar, balıkları mücevher ve altınla değiş tokuş ediyorlardı. Bu nakde dayalı bir iş olduğundan asillerin refah düzeylerini halka yüksek vergiler dayatarak koruyorlardı.

Skojare nüfusunun troll kabilelerine kıyasla epey azalmasının nedeni biraz da buydu. Bu hayat tarzı kraliyet ailesinden gelmeyenleri ihya etmiyordu.

"Çocuk değiştirme uygulaması o kadar da fena bir şey değil," dedi babam.

Annem başını iki yana sallayarak babama itiraz etti. "Sen asla değiştirilmedin. Bilemezsin."

"Hayır, ama erkek kardeşim değiştirilmişti," dedi babam. Fakat annemin attığı bakışın ardından söylediklerinden hemen pişman oldu.

Amcam Edmund babamdan beş yaş büyüktü. Onunla sadece çok küçükken birkaç kez karşılaşmıştım çünkü Edmund hafif kaçık bir adamdı. Kimse ona ne olduğundan emin olmasa da ben okuldayken Edmund, Doldastam'den ayrılmış ve bir göçebe gibi kuzey kutbuna yolculuk etmişti.

"Kesinlikle, Iver," dedi annem. "Peki şimdi nerede o?"

Babam boğazını temizleyip şarabından bir yudum aldı. "Bu kötü bir örnekti."

Annem bana doğru döndü. "Berlinglerin oğlu döndüğüne göre bir süre buralarda olacak mısın?"

Başımı salladım. "Öyle görünüyor."

"İyi o zaman." Annem bana sevgiyle gülümsedi. "Bunca saçmalık olup biterken orada olmasan da olur."

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilsem de, "Tam da bu yüzden orada olmam gerek," dedim. Bunun hoş bir ziyaret olması gerekiyordu ve yine aynı konunun açılmasına gerek yoktu. Bu defalarca tartıştığımız bir konu olsa da kendimi tutamamıştım. "Dışarı gidip değiştirilen çocukları korumam gerek."

"Bir kere çocuklarımızı başka ailelerinin yanına vermememiz gerek. Çağdışı bir uygulama için dışarıda hayatını tehlikeye atmamalısın!"

Babam havayı yumuşatmak için nafile bir çabayla anneme, "Bir kadeh şarap ister miydin Runa?" diye sordu. Annem de ben de onu duymazlıktan geldik.

"Fakat değiştirilmiş çocuklarımız var işte." Öne eğilip kollarımı masanın üzerine koydum. "Böyle olduğu sürece de birinin onları eve döndürüp emniyetlerini sağlaması gerekiyor."

Annem başını iki yana salladı. "Bir iz sürücü olarak bu berbat sisteme destek veriyorsun. Çanak tutuyorsun."

"Hayır..." Susup tartışmayı farklı bir mecraya çektim. "Bu sistemin mükemmel ya da doğru olduğunu söylemiyorum..."

"İyi." Annem sözümü kesip koltuğuna yaslandı. "Çünkü değil."

"Anne, halkımızdan başka neleri yapmasını isterdin? Yüzlerce yıldır işler böyle yürüyor."

Annem bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyormuş gibi güldü. "Öyle olması bu sistemi meşrulaştırmaz Bryn! Bir şeyin uzun zamandır yapılıyor olması onu doğru kılmaz. Ne zaman çocuklardan biri bir insan ailesinin yanına bırakılsa aileleri yabancıların parasını çalmak uğ-

runa çocuklarının hayatlarını tehlikeye atmış oluyor. Bu hastalıklı bir şey."

"Runa, belki de şimdi bu tartışmanın sırası değil." Babam uzanıp elini annemin kolunun üzerine koydu. Annem kolunu çekmese de öfkeden kararan gözlerini benden ayırmadı.

Ona, "Hırsızlığı görmezlikten gelmiyorum," dedim.

"Hayır, geliyorsun," diye ayak diredi annem. "Onlar için çalışarak, onlara bu şekilde yardımcı olarak tüm bunlara üstü kapalı bir onay vermiş oluyorsun."

"Kaninlerin burada belli bir hayat tarzları var. Markis'ten iz sürücülerden ya da değiştirilmiş çocuklardan bahsetmiyorum. Ortalama Kanin bireyinden, Doldastam'de yaşayan on bin kişinin çoğunluğundan bahsediyorum." Annemin sağduyusuna ve hoşgörüsüne seslenmeye çalışıyordum.

Anneme, "Bu Kaninler insan çocuklarının yerine kendi çocuklarını koymuyor," dedim. "Para kazanmak için çalışıyorlar. Onlar öğretmen, çiftçi, esnaf. Aileler kuruyor; sessiz sakin, huzurlu, doğaya yakın bir hayat sürüyorlar. Buradan ayrılmalarına izin veriliyor ama yine de hep burada kalmayı tercih ediyorlar. Hem bu iyi bir şey de. Sen şehrin duvarlarının dışında nasıl bir dünya olduğundan habersizsin. Storvatten ve Doldastam'den başka hiçbir yeri görmedin."

Annem bu sözlerime gözlerini devirerek karşılık verse de ağzını açmadan konuşmamı bitirmemi bekledi.

"Dışarıda, gerçek şehirlerde, insanların hayatı böyle değil," dedim. "Uyuşturucu, şiddet ve para hırsı. Orada her şey birer ürün, insanlar bile. Burada her şeyin mükemmel

olmadığını biliyorum. Bizim de sorunlarımız var ama bir bütün olarak yaşamamız, bunu hiçbir şeye değişmem."

Ardından devam etttim: "Hayat tarzımızı da değiştirilen çocuklarla destekliyoruz," diye ekledim. "Keşke daha iyi bir yolu olsaydı ama şu an için yok. Ayrıca markisler ve marksinnalar değiştirilen çocuklardan gelen para olmasa öğretmenlere, fırıncılara, çiftçilere ve esnafa verecek paraları olmazdı. Bu şehir bitip tükenirdi. Yaptıklarım sayesinde bu hayat sürülebiliyor.

"Ben bizi bir arada tutan şeyin bir parçasıyım ve bu yüzden bir iz sürücü oldum. Benim işim bu." Savunmamdan gayet memnun bir halde sandalyeme yaslandım.

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerinde sevgi ve hayal kırıklığının birbirine karıştığı bir ifade vardı. "Amaçlar araçları meşru kılmaz Bryn."

"Belki kılarlar, belki kılmazlar." Omuz silktim. "Fakat bu şehri seviyorum; sanıyorum sen de seviyorsun."

Annemin yüzüne çarpık bir gülümseme oturdu. "Yine yanıldın."

"Peki." İç çektim. "Fakat sevdiğin bir yer olmadı mı hiç?"

"Hayır, ben *insanları* sevdim. Seni seviyorum, babanı seviyorum." Uzanıp babamın elini avucuna aldı. "Siz neredeyseniz ben orada mutlu olurum. Fakat Doldastam'i sevmediğim anlamına da gelmiyor bu. Öte yandan, bu şehri korumak için hayatını ortaya atmandan memnun olduğum anlamına da gelmiyor kesinlikle. Buna göz yumuyorum çünkü seçme şansım yok. Sen bir erişkinsin ve seçtiğin hayat bu."

"Öyle ve her ziyaretinize gelişimde bu konu yüzünden bir tartışma çıkmasa harika olurdu."

Annem neredeyse ümitsizce, "Senin için daha iyi şeyler istemem yanlış mı?" diye sordu.

Soğuk bir sesle, "Evet, öyle," diye yanıt verdim.

Tekrar öne eğilip masaya elimi vurdum. "Benim için en iyisi bu. Bunu anlamıyor musun?"

"Kıymetini bilmiyorsun Bryn. Çok daha iyi bir hayatın olabilir." Annem uzanıp elimi tutmaya çalışsa da elimi ondan kaçırdım.

"Buna daha fazla dayanamayacağım." Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. "Buraya gelmemin bir hata olduğunu biliyordum."

"Bryn, hayır." Annemin yüzü düştü. Kınama ifadesinin yerini pişmanlık aldı. "Üzgünüm. Bir daha işinden bahsetmeyeceğim, söz. Gitme."

Bir kez daha suçluluk duymamak için gözlerimi annemden kaçırdım ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Hayır, zaten yapacak işlerim var. Buraya gelmeyi kabul etmemem gerekirdi."

"Bryn," dedi babam.

"Hayır, gitmem gerek." Kapıya doğru dönmemle annem ayağa kalktı.

"Tatlım, lütfen," diye yakardı. "Gitme. Seni seviyorum."

Ona bakmadan, "Ben de seni seviyorum," dedim. "Sadece... Seninle sonra konuşuruz."

Çizmelerimi ayağıma geçirip portmantodan paltomu aldım. Annem bana tekrar seslendi. Kapıyı açıp dışarı adım atarken geriye bakmadım. Derin derin soluk alıp vererek anne-babamın evinin önünden geçen toprak yolda yürüdüm. Akciğerlerimi acıtan, yanaklarıma batan soğuğu umursamadım. Hatta üşümeyi tercih edip paltomu

giymedim. Sadece ceketimi göğsüme yasladım ve temiz havada kafamı dağıtmaya çalıştım.

Evin köşesinden dönmüştüm ki babam arkamdan, "Bryn!" diye seslendi.

Başıboş bir tavuk yoluma çıktı. Yanından geçerken sürtündüğüm hayvan öfkeyle ciyakladı. Fakat hızımı kesmedim. Ta ki babamın ayak seslerini hemen arkamda işitene dek.

"Bekle," dedi babam. Peşimden koştuğu için soluk soluğa kalmıştı.

Nihayet durup ona doğru döndüm. Hâlâ ceketini düzeltmekle meşguldü. Yanıma yaklaşırken koşmayı bırakıp yürümeye başladı.

"Baba, oraya geri dönmeyeceğim."

"Annenin kalbi kırıldı. Niyeti seni kızdırmak değildi."

Gözlerimi kaçırıp yolun üzerindeki çakılları gagalayan tavuğa baktım. "Biliyorum. Sadece... Bununla başa çıkamıyorum. Annemin eleştirilerini bugün kaldıramayacağım. Hepsi bu."

Babam, "Seni eleştirmeye çalışmıyor," dedi.

"Biliyorum. Sadece... *Çok* çalışıyorum." Nihayet gözlerimi babama çevirdim. "Ve ne yaparsam yapayım hiç yetmiyor."

"Hayır, bu kesinlikle doğru değil." Babam başını haraketle iki yana salladı. "Annen buradaki bazı âdetlerden hoşlanmıyor. Bu yüzden bana da şikâyet ediyor. Fakat senin ne kadar çok çalıştığını biliyor ve seninle gurur duyuyor. İkimiz de seninle gurur duyuyoruz."

Yutkundum. "Teşekkür ederim. Fakat şimdi eve dönemem."

Omuzları çökse de babam başını salladı. "Anlıyorum."

"Anneme onunla başka bir gün konuşacağımı söyle, olur mu?"

Babam, "Söylerim," dedi. Dönüp gideceğim sırada, "Paltonu giy," diye ekledi.

8

Tarih

Üst üste dizili kitaplar yerden tavana kadar uzanan on metrelik bir kule oluşturmuştu. Yüksek, güvenilmez merdivenler insanların en üst raftaki kitaplara ulaşmasını sağlasa da neyse ki o kadar yüksekten almam gereken bir kitap yoktu. İnsanların okuduğu kitapların çoğu daha altta, daha erişilebilir raflardaydı.

Tavanın yüksekliği odanın ısıtılmasını daha da güçleştiriyordu ve Linus'la ikimiz o sabah herkesten önce oraya gittiğimizden içerisi cidden soğuktu. Geceleyin Konstantin Black'e dair rahatsız edici rüyalar gördüğümden, o sabah çok erken saatlerde uyandığımda yeniden uykuya dalmaktan vazgeçmiş, Linus'u krallığa alıştırma işine odaklanmaya karar vermiştim. Ertesi günkü, hem Kanin'den hem de diğer kabilelerden çeşitli asilzadelerle tanışacağı yıldönümü partisinden önce öğrenmesi gereken birçok şey vardı.

O gün kütüphaneye birilerinin geleceğinden kuşkuluydum. Bu yüzden de çalışmak için mükemmel bir yer ola-

caktı. Diğer kabilelerden yüksek makamlı kişiler geldikçe saray koridorları hizmetçilerle ve muhafızlarla dolup taşmıştı.

Linus az kalsın ipek örtüler taşıyan bir hizmetçi kızla çarpışacakken son anda onu kızın önünden çekmiştim. Yaklaşan parti normalde sakin olan sarayı bir tımarhaneye çevirmişti.

Öte yandan kütüphane bir inziva kalesi gibiydi. Yüzlerce konuğun koşuşturmasının insanları rahatsız etmediği zamanlarda bile pek de rağbet gören bir yer değildi. Odada çok sayıda sandalye, kanepe ve birkaç masa olsa da o güne kadar hiç dolduklarını görmemiştim.

Ben çömelip şöminenin içine bir odun atarken Linus, "Burada olmamızın bir sakıncası yok değil mi?" diye sordu.

"Kütüphane halka açık," deyip doğruldum. "Fakat bir Berling olduğundan sarayda özgürce gezinme hakkın var. Kral babanın kuzeni ve yakın dostu. Kapı sana her zaman açık."

"Harika." Linus ürperdi. Kalın kazağının altındaki kollarını ovuşturdu. "Burada bütün yıl kış mı oluyor?"

"Hayır, yakında hava ısınır. Çiçekli, kuşlu, adamakıllı yazlar yaşanır burada."

"Güzel. Sürekli üşümeye dayanabileceğimden emin değilim."

Linus'un oturduğu masaya gittim. "Soğuk seni gerçekten de o kadar rahatsız ediyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu Kanin soğuğu tercih eder. Esasen troll'lerin büyük bir kısmı."

"Peki tüm kabileler bu civarda mı yaşıyor?"

"Pek sayılmaz." Bir raftan onun için kitap toplamaya başladım. "Neredeyse tamamımız Kuzey Amerika ya da Avrupa'da yaşıyoruz ama kabileler arasına mesafe koymayı tercih ederiz. Böylesi daha iyi."

Ben raflardan birinden birkaç eski metin alırken Linus, "Geçinemiyor musunuz?" diye sordu.

"Tam olarak öyle demezdim fakat toprağımızı savunmakta aşırıya kaçabiliyoruz. Çoğu troll de huysuzluklarıyla tanınır. Özellikle de Vittra ve Omte."

"Ya Kaninler?"

"Biz aslen çoğu kabileden daha barışçıyız."

Bana yarım ton gibi gelen bir düzine kitabı daha kucaklayıp masaya getirdim ve Linus'un önüne yığdım.

Bana çevirdiği kahverengi gözlerinden endişe okunuyordu. "Tüm bu kitapları okumam gerekiyor mu gerçekten?"

"Soyunu ne kadar iyi bilirsen o kadar iyi olur," dedim. Linus'un karşısındaki sandalyeye geçtim.

"Harika." Yığının en tepesindeki kitabı alıp dalgınca sayfaları çevirdi. "Soğuktan hoşlanıyorum."

"Ne?"

"Chicago'daki kışlar. Kız kardeşlerim kış soğuğundan hep daha çok etkilenirdi." Linus, "E, yani konak ailemdeki kız kardeşlerim," diye sözünü düzeltti. "Fakat soğuk beni o kadar da etkilemezdi."

"Biz soğuğa daha dirençliyizdir."

Linus beni daha kolay görmek için kitapları yana itti. "Nasıl oluyor bu?"

"Tam sebebini bilmiyorum." Omuz silktim. "Hepimiz İskandinavya'dan geliyoruz. Muhtemelen sebep bununla

ilişkili olabilir. Genetik olarak soğuk iklimlerde yaşayacak şekilde gelişmişiz."

"Sen İskandinavya'dan mı geldin?" Linus öne eğilip kollarını masaya koydu.

"Eh, bizzat ben İskandinavya'dan gelmedim. Burada doğdum. Fakat halkımız geldi. Getirdiğim kitapları karıştırdım. Ta ki kahverengi yaprakları yıpranmış, ince bir kitap bulana dek. Kitabı ona uzattım. "Bu sorulara yanıt verebilir."

"Bu mu?" Kitabın bir ormanda yaşayan birçok farklı hayvanın resimlerinin olduğu ilk birkaç sayfasını çevirip burnunu buruşturdu. "Tavşanlarla ve aslanlarla ilgili bir öykü bu. Peri masalı gibi."

"Geçmişimizin sadeleştirilmiş bir öyküsü," dedim.

Linus'un bana çevirdiği gözlerinde şaşkınlık vardı. "Anlamıyorum."

"Tüm troll'ler bir zamanlar tek bir kabileydi." Parmağımı tavşanın pumayla yan yana oturduğu, tilkinin kuşa sokulduğu resme dokundurdum. "İskandinavya'da hepimiz göreli bir huzur içinde yaşıyorduk. Didişiyorduk, birbirimize kazık atıyorduk ama asla savaş ilan etmiyorduk. Sonra Haçlı seferleri gerçekleşti."

Linus elinde kılıç tutan bir rahibin resmini görmeyi umarmış gibi sayfayı çevirse de sadece başka hayvan resimleriyle karşılaştı. Bu yüzden gözlerini tekrar çevirdi. "Ortaçağda Katolik kilisesinin seferleri gibi mi?"

"Kesinlikle. Troll'lerin farklı becerileri olduğunu fark etmişsindir. Senin derinin rengini değiştirebilmen gibi."

"E?"

"Yapabildiklerimiz bununla sınırlı değildir," diye açık-

ladım. "Troll'lerin psikokinezi özellikleri vardır; nesneleri zihinleriyle hareket ettirip geleceği görebilirler. Skojareler suyla son derece iç içedir ve solungaçlarla doğarlar. Vittralar doğaüstü bir güce sahiptir ve hobgoblinleri vardır. Omte... Eh, Omtelerin ikna gücü dışında pek de bir özellikleri yoktur ki bu da tüm troll'lerin sahip olduğu bir özelliktir."

"İkna gücü mü?"

"Düşüncelerinle başkalarını bir şeyleri yapmaya zorlama becerisi. Mesela ben kafamdan *dans et* diye geçiririm, sen de dans edersin." Daha ayrıntılı açıklamaya çalıştım. "Zihin kontrolü gibi bir şey."

Gözleri fal taşı gibi açılan Linus sandalyesinde geriye yaslanarak benden uzaklaştı. "Sen bunu yapabilir misin?"

Derin bir iç çekerek, "Hayır, aslen ben bunların hiçbirini yapamıyorum," dememle Linus rahatladı. "Neyse, konudan saptık."

"Doğru," dedi Linus. "Troll'lerin büyü güçleri var."

"Ve Haçlı seferleri sırasında o güçler cadıların büyücülüğü gibi görünüyordu," dedim. "Bu yüzden insanlar bizi yakalayıp birçoğumuzu öldürdüler. Çünkü şeytanla işbirliği yaptığımıza inanıyorlardı."

En olumsuz etkilenenler, insan ailelerin yanına yerleştirilen çocuklardı. Fakat Linus'a bundan bahsetmedim. Ona kendisinin durumundaki çocukların yaşadıkları tehlikeleri anlatmak istemiyordum. En azından şimdilik.

İnsan olmadığına dair en basit bir belirtinin görüldüğü bebekler öldürülmüştü. Bebeklerin insan olmadığını anlamak için çeşitli yöntemler vardı; bebeğin bir türlü yatırılamayan bir tutam saçı olması ya da annenin emzirir-

ken acı çekmesi gibi. Bazıları daha beterdi; bebeği kaynar suya atmak gibi. Bebek haşlanmazsa troll olduğuna kanaat getiriyorlardı. Fakat her halükârda bebek haşlanıp ölüyordu.

O dönemde çok sayıda insan bebeği de katledilmişti. Down sendromu ya da koliği olan bebekler öldürülüyordu. Bir çocuk herhangi bir anormal davranış sergilerse bir troll ya da şeytana yakın olduğundan kuşkulanılıyor ve öldürülüyordu.

İnsanlar için de, troll'ler için de karanlık bir dönemdi.

Linus temkinli bir tavırla, "Şeytanla anlaşma yapmış mıydık peki?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Tabii ki hayır. Tavşanlardan ya da bukalemunlardan daha şeytani değiliz. Sırf insanlardan farklı olmamız bizi kötü yapmaz."

"Demek Haçlı Seferleri gerçekleşene kadar büyük, mutlu bir troll ailesiydik. Bizi evlerimizden sürdüler ve tahminimce Kuzey Amerika'ya göçmemizin nedeni de bu."

"Doğru," dedim. "Troll nüfusunun büyük bir kısmı insan yerleşimcilerle, çoğunlukla da Vikinglerle birlikte buraya göçtü; kültürümüzün büyük oranda İskandinavya soyuna dayanmasının nedeni bu."

Bir süre düşünen Linus'un alnı kırıştı. Sonra, "Peki," dedi. "Bunu anladım ama madem İskandinavyalı'yız, nasıl oluyor da çoğumuzun teni koyu ve saçları kahverengi? Irkçıymışım gibi algılanmak istemem ama İsveç'te insanlar sarı saçlı, mavi gözlü değil mi? Gördüklerim arasında bu özellikleri sadece sen taşıyorsun."

Linus'a, "Rengimiz yaşam şeklimizle bağıntılı olmalı," dedim. "Atalarımız doğayla iç içe yaşıyordu. Omteler

ağaçlarda yaşar, evlerini ağaç gövdelerine ve yüksek dallara kurarlardı. Tyrlleler, Vittralar ve Kaninler toprağın içinde yaşardı. Özellikle Kaninlerin yaşamı tavşanlarınkiyle hayli benzeşirdi; toprağa açılmış çukurlarda ve bu çukurları birbirine bağlayan tünellerde yaşarlardı."

"Bunun kahverengi saçlı olmakla ne ilgisi var?" diye sordu Linus.

"Yaşadığımız çevrede kamufle olmakla ilgisi var." Tekrar resme, resimdeki uzun otların arasında oturan tavşana işaret ettim. "Kaninler toprağın ve otların arasında yaşardı ve renkleri toprakla ve otlarla uyuşanların sağ kalma oranı daha yüksek olurdu."

"Peki ya sen?"

Ona, "Ben yarı Skojare'yim," dedim ve bunu her söylediğimde olduğu gibi sözcükler ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

"Skojare mi? Hani şu sucul olanlar mı?"

Başımı salladım. "Suyun içinde ya da yakınında yaşarlar. Tenleri solgun, saçları sarı, gözleri mavi olur."

"Sanırım bu akla yatkın." Sesinden tam olarak ikna olmadığı anlaşılsa da konuşmaya devam etti. "Peki Kuzey Amerika'ya gelmemizin ardından neler oldu?"

"Çoktan gruplara ayrılmıştık. Benzer becerileri ve eğilimleri olanlar gruplaştılar. Fakat resmen birbirimizden kopmuş da değildik. Sonra buraya geldiğimizde dağılıp her zaman yaptıklarımızı yapmaya başladık."

"Kanin, Skojare gibi gruplara ayrılmanız o zamana mı denk geliyor?"

"Öyle sayılır." Başımı salladım. "Farklı gruplara ayrılsak da bu gruplara isimler vermemiştik. Bazı kabileler diğerlerinden daha başarılı oldu. Özellikle Trylle ve

Kanin kabileleri büyük ilerleme kaydetti. Bunun daha şanslı bölgelere yerleşmelerinden mi yoksa daha zeki olmalarından mı kaynaklandığını bilmiyorum. Fakat sebep ne olursa olsun bu iki kabile gelişip büyürken diğerleri büyük eziyetler çekti. Aslen öykünün asıl konusu da bu."

"Ne?" Linus önce kitaba sonra bana baktı. "Bana atladığın bir şeyler varmış gibi geliyor."

"Öyküdeki her hayvan farklı bir kabileyi temsil ediyor." Parmağımla pumanın olduğu resme dokundum; hayvanın gözleri kızıl, pençeleri sivriydi. "Puma aç kalan ve büyük çileler çeken Vittra kabilesidir. Bu yüzden diğer kabilelere saldırıp onların elindekileri çalmaya meylettiler. Çok geçmeden de Omte, yani kuşlar da çatışmalara dahil oldu. Daha sonra herkes herkesle savaşmaya başladı ve birbirimizden tamamen koptuk."

Linus sayfaya gözlerini dikti, "Kaninler hangi hayvan?" diye sordu.

"Biz tavşanlarız. Kanin sözcüğünün karşılığı da 'tavşan'dır."

Linus hayretle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Neden tavşan? Bukalemun filan olmamız gerekmez miydi?"

"Belki ama troll'ler kendilerine isim koyduklarında henüz bukalemun denen yaratıklardan habersizdiler. Kanada'nın kuzeyinde çok da sürüngen olmuyor. Biz de toprağa derin çukurlar kazdıkları, hızlı koştukları ve bulundukları ortamda çok iyi kamufle oldukları için tavşanları tercih ettik.

Linus hüzünle önündeki kitaplara baktı. "Tüm bu öğrendiklerimi anımsayabileceğimi sanmıyorum; hele hele bunca kabile varken."

"Al." Yığının en altından kalın bir kitap alıp aradığım sayfayı bulana dek sararmış sayfaları çevirdim.

Sayfada her kabile için bir sembol vardı; bayraklar kullanmayı önemsediğimiz zamanlarda kullandığımız semboller Kanin için beyaz bir tavşan, Trylle için yeşil, çiçek açan bir sarmaşık, Vittra için kırmızı bir puma, Skojare için mavi bir balık ve Omte için kahverengi sakallı bir akbaba.

Her sembolün yanında kabileler hakkında kısa bilgiler vardı. Bu kadarı kimseyi konunun uzmanı yapmasına yetmezdi ama şimdilik yeterliydi.

Linus yüzünü ekşitip sayfaya baktı. "Harika."

"O kadar da kötü olmayacak," diyerek onu teskin ettim.

Linus önündeki sayfayı incelerken kahverengi saçları alnına düştü. Sessizce sayfaları okurken dudakları oynuyordu. Okumaya odaklandıkça yanaklarındaki çiller daha da kararıyordu. Kanin becerilerinden gelen bilinçdışı bir tepkiydi bu.

"Bryn Aven." Sert sesi işitince Linus'u izlemeyi bırakıp gözlerimi çevirdim ve Astrid Eckwell'i gördüm. "Burada ne arıyorsun?"

Astrid'in saçlarının kuzguni dalgaları sırtından aşağı dökülüyordu. Elbisesinin mercan kırmızısı şifonu teninin zeytin rengiyle hoş bir uyum içindeydi. Kucağında küçük bir tavşan tutuyordu. Dudaklarında bir sırıtış belirmişti ve bunun iyiye işaret olmayacağının farkındaydım.

Ayağa kalkıp ona, "Markis Linus Berling'le çalışıyordum," dedim. Linus bir Astrid'e bir bana baktıktan sonra ayağa kalktı. Ona, "Senin kalkmana gerek yok," dedim.

"Ne?" Linus işin içinde bir bit yeniği varmış gibi bana

kuşkuyla bakıp, "Fakat... Sen kalktın," dedi.

Astrid, "Elbette ki kalkacak," dedi. İkimize doğru yürürken dalgın dalgın beyaz tavşanı okşuyordu. "O bir *hizmetkâr*, ben ise bir Marksinna'yım. Kendisinden daha yüksek makamda biri odaya girdiğine ayağa kalkması gerekir ki herkes onun üstü."

"Markis Berling olarak senin sadece kral ve kraliçe için ayağa kalkman gerek," dedim. Fakat Linus hâlâ anlamıyor gibiydi.

İri, siyah gözlerini Linus'a diken Astrid, "Bryn, bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu. Fakat Linus ona değil, kucağındaki tavşana bakıyordu.

"Kusuruma bakmayın Marksinna. Linus Berling, tanıştırayım, Astrid Eckwell." Kolumu ikisinin arasında salladım.

Linus eğri bir gülümsemeyle, "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi.

"Sizinle de," dedi Astrid. "Yarın yıldönümü partisine gelecek misiniz?"

"E, evet, sanırım." Emin olmak için bana doğru döndü. Bir kez başımı salladım.

"Ebeveyniyle birlikte orada olacak," dedim.

Astrid gözlerinde küçümsemeyle bana baktı. "Sanırım senin de orada olacağın anlamına geliyor bu.

"Büyük ihtimalle, Markis Berling ve Högdragen'e yardımcı olacağım," dedim. Bunları söylerken en az onun kadar keyifsizdim.

Astrid, "Dolabından güzel bir kıyafet bulup çıkarsan iyi olur," dedi. Kıyafetime küçümseyen bir bakış attı. "Rüküş Skojareler için hoş kaçabilir ama Kaninler için kaçmaz."

Ellerimi sırtımın gerisinde kavuşturdum ve yüzümü eğmedim. Bir iz sürücü olarak farklı davetler için uygun şekilde giyinmem gerektiğini biliyordum. Üzerimde koyu renkli kor kumaşı vardı belki ama kılığım gayet hoştu.

Astrid'e buz gibi bir sesle karşılık verdim. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim Marksinna fakat şu andan sonra Skojareler hakkında küçültücü sözler söylemeyeceğinizden eminim. Zira kralları, kraliçeleri ve prensleri bugünkü yıldönümü partisi için buradalar. Onlar hakkında olumsuz sözler ettiğinizi işitmelerini istemezsiniz. Ne de olsa Kral Evert ve Kraliçe Mina'nın konukları."

Astrid, "Burada olduklarını biliyorum," diye çıkıştı. Öfkeden burun delikleri şişmişti. "Zaten bu yüzden senin aksine ben bugün doğru dürüst giyindim. Skojare Kralı seni bu halde ortalıkta dolanırken görse ne der?"

"Kendisi bir centilmendir," dedim. "Dolayısıyla eminim 'Merhaba' diyecektir."

Burnundan derin bir nefes alan Astrid'in birbirine bastırdığı dudaklarında ince, sert bir gülümseme belirdi. "Öğrenciyken olduğun kadar katlanılmazsın. Seni iz sürücü yaptıklarına inanamıyorum."

Bu konuşması aklıma hemen ilkokul günlerimizi getirdi. Astrid beni ilk kez çamurun içine itip yüzünde bir sırıtışla bana *kırma* dediğinde olsa olsa altı ya da yedi yaşındaydım.

Son bir yüzyıldır Kaninler değiştirilmiş çocuklara olan bağımlılıklarını azaltmaya çalışıyorlardı. Bir ailede birden çok çocuk varsa, sadece biri bir insan ailesinin bebeğiyle değiştirilecekti. İyice varlıklı ailelerin tek çocuklarını bile değiştirmemeleri nadir rastlanan bir durum değildi.

Astrid'in hem annesi hem de babası zamanında insan ailelere bırakıldığından ikisine konak ailelerinden epey bir para kalmıştı ve çocuklarını daha fazla gelir elde etmek için göndermeye ihtiyaç duymamışlardı.

Bu yüzden de ne yazık ki ilkokulu Astrid'e katlanmaya çalışmakla geçirmiştim. Onu yumruklamayı istediğim pek çok an olmuştu ama Tilda hep bana engel olmuş ve bir Marksinna'ya şiddet uygulamamın iz sürücü olma şansımı düşürebileceğini hatırlatmıştı.

Yine de bu beni yeri geldiğinde Astrid'e birkaç hakaret etmekten alıkoymamıştı. Fakat bu uzun zaman önceydi; iz sürücü okuluna girmemden önce. Artık tüm marksinnaları ve markisleri korumam gerekiyordu ki bu da onlar hakkında kötü sözler söylememem gerektiği anlamına da geliyordu.

Astrid bunu biliyordu ve bu durum onu son derece keyiflendiriyordu.

Küçümseyici bakışını üzerimden çekmeyen Astrid, "Linus, yardıma ihtiyacın olursa ne zaman istersen bana gelebilirsin," dedi. "Bryn gibi senden aşağı konumdaki bir akıl hocasına bel bağlamak zorunda olmamalısın."

"Markis," dedi Linus.

Şaşıran Astrid, Linus'a baktı. "Ne var?"

"Bana Linus dediniz ama sizin üstünüzüm, öyle değil mi?" diye sordu Linus. Gözlerini Astrid'in üzerine dikti. "İçeri girdiğinizde ayağa kalkmak zorunda olmayışımın nedeni de buydu, değil mi?"

"Bu..." Astrid'in gülümsemesi silinir gibi oldu. "Bu doğru."

Linus kararlı bir sesle, "Öyleyse bana Markis diye hitap etmelisiniz," dedi. Gülümsememek için kendimi zor

tuttum. "Sizi doğru anladıysam, böyle olmalı."

"Doğru anlamışsınız Markis," diyerek Linus'u destekledim.

"Evet, tabii doğru anlamışsınız, Markis." Astrid, Linus'a yüzünde o tipik *canın cehenneme* sırıtışıyla baktı. "Eh, ben artık sizi rahat bırakayım da derslerinize dönün. Eminim budala gibi görünmemek için yarınki balodan önce öğrenmeniz gereken birçok şey vardır."

Astrid topuklarının üzerinde döndü. Elbisesinin kuyruğu arkasında dalgalandı. O gidince derin bir nefes verdim. Linus da tekrar masaya oturdu.

"Bu piliç gıcığın teki gibi," dedi Linus.

"Öyledir." Karşısına oturdum. "İlkokulda birlikte okumuştuk ve hep çekilmez biri oldu."

"Değiştirilmiş bir çocuk değil miydi o?"

"Hayır, son on dokuz yıldır burada."

"Şu tavşan da neyin nesiydi?" diye sordu Linus. Tavşan onu öyle şaşkına çevirmişti ki kendimi tutamayıp güldüm.

"Ha, o bir gelenek. Gotland tavşanları. Rivayete göre İsveç'ten gelirken bu tavşanları yanımızda getirmişiz. Güya Doldastam'i nerede kuracağımızı belirlememize ve geçirdiğimiz ilk soğuk kışta hayatta kalmamıza yardım etmişler."

"Kaninlerin hayatta kalmasına nasıl yardım etmişler ki?"

"Eh, Kaninler onları yemiş," diye açıkladım. "Fakat hepsini de değil. Bugün krallıkta bu tavşanlar yetiştiriliyor ve onları asla yemiyoruz çünkü bu cins bizim için bir tür kutsal maskot. Bazı marksinnalar bu tavşanlarla etrafta geziniyor; zengin Amerikan kızların çivavalarla

yaptıkları gibi. Kraliçenin Vita adında bir tavşanı var. Muhtemelen yakında görürsün."

Linus ellerini masanın üzerine koyup gözlerimin içine baktı. "Seninle açıkça konuşabilir miyim?"

"Tabii." Daha dik oturdum ve kendimi Linus'un acımasız eleştirilerine hazırladım. "Ben senin iz sürücünüm. Benimle her zaman özgürce konuşabilirsin."

"Sizler tuhaf-ötesisiniz."

9

Pişmanlık

Ofis kapısını ardına kadar açıp, "Bunu yapamam," diye bağırdım. Tokmağı tuğla duvara çarpan kapı hiç beklemediğim kadar gürültü çıkardı. Ridley yüzünü buruşturdu.

Ridley soğuk bir sesle, "*Bu* ile kastın kapıyı çalmaksa, evet yapamadığın gayet belli."

Ridley'nin büyük, meşe masasının karşısındaki koltuğa geçtim. Bilgisayarına bağlı geniş ekranlı bir monitör masasının kenarına doğru eğilmişti. Troll'ler olarak parlak ve yeni şeylere bayılıyorduk.

O tür eşyalara olan düşkünlüğümüz en yeni cihazlara ve en hızlı teknolojiye kadar uzanıyordu. Fakat bunları bir kez elimize geçirdiğimizde genellikle yine eski usullere geri dönüyorduk. Kanin asilzadeleri beyzbol kartı koleksiyonu yapar gibi bilgisayarlar ve tabletler biriktiriyor fakat bunları gözden ırak kutulara ve dolaplara saklıyorlardı.

Rektorun ofisinde yüksek hızlı bir bilgisayar, kocaman bir yazıcı ve işini kolaylaştırabilecek çeşitli cihazlar olsa da bunlar nadiren kullanılırdı. Masanın üzerinde kâğıt

yığınları vardı çünkü kaçınılmaz bir şekilde birçok şey elle yazılıyordu.

Odanın bir kenarındaki ilan panosu ilanlarla dolup taşıyordu. Toplantı ve talimlerin, garaj temizliği gibi pek de havalı olmayan işler için sıranın kimde olduğunu gösteren imza listeleri ve nadiren kaçan bazı değiştirilmiş çocukların resimlerinin olduğu kayıp ilanları.

Ridley'nin masasının arkasında Kral Evert ve Kraliçe Mina'nın iki büyük tablosu vardı. Duvarın geri kalanı bize işimizi neden yaptığımızı anımsatan, üzerlerinde krallığa getirilen son çocukların isimleri olan 8'e 10 santimlik, daha küçük not kâğıtlarıyla kaplıydı.

Ofisin dışında, sınıflarda ders yapılıyordu. Dolayısıyla birbirleriyle fısıltıyla konuşan çocukların seslerini işitebiliyordum.

Ridley'ye, "Burada kalamam," dedim.

"Yani bu ofiste mi demek istiyorsun?" Önündeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. Bana baktı. "Biraz daha açık seçik konuşabilir misin?"

"Doldastam'de kalamam," dedim. Ridley'nin omuzları çöktü. Dolmakalemini bıraktı. "Linus güvende. Durumu iyi. Etrafında onu kollayacak birçok insan var. Burada kalmam için hiçbir neden yok."

Ridley alaycı bir tavırla, "Doğru," dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şaklattı. "A, fakat dur. Bir sebep var. Kral sana burada kalmanı ve Linus'a bizzat göz kulak olmanı *emretmişti*."

Alnımı ovuşturdum. Haklı olması canımı sıkmıştı. "Biraz ara vermem gerek."

Ridley şaşkın halde, "Ara vermek mi?" diye sordu. Bir-

kaç saniye için nutku tutuldu. "Sen bir işkoliksin. Ne saçmalıyorsun böyle?"

"İstediğim boş boş oturmak değil," dedim. "Buradan biraz uzaklaşmam gerek. Getirdiğim bir önceki değiştirilmiş çocuğu buraya alıştırdım ama haftalarca buraya kısılıp kaldım. Sonra Linus'un peşine düşmem gerekti ve kısa sürede geri dönmek zorunda kaldım."

Ridley parmaklarını yanağındaki siyah kirli sakallarda gezdirdi. "Neler oluyor?" diye sordu. Sesi yumuşadı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Bryn." Masasının gerisinden bana beni çok iyi tanıdığını ve kendisini kandırmama izin vermeyeceğini ima eden bir bakış attı.

Yanıt vermek yerine yüzümü çevirdim. Başparmağındaki gümüş rengi şeridi çevirip ilan panosuna, "Aranıyor" ilanlarına göz gezdirdim.

Panoda hâlâ yakalanmamış tüm kaçakların resimleri vardı. Yıllar önce kaçanların bile. Viktor Dâlig vakası on beş yıl öncesine aitti ama resmi hâlâ arananlar bölümünde kolayca seçilebilen bir yerdeydi. "Aranıyor" sözcüğünün açık kırmızısı biraz silinip soluk pembeye çalsa da adamın resmi hâlâ iyi seçiliyordu. Gür, siyah sakalı; soğuk gözleri, hatta sol gözünün hemen üzerinden sağ yanağına inen yara izi.

Parlak beyaz kâğıt üzerinde taze mürekkebin göze çarptığı iki yeni poster vardı. Konstantin Black için yenilenmiş bir posterin yanında, Bent Stum için hazırlanmış yeni bir tane. Konstantin resminde bile bana sırıtıyormuş gibi geliyordu; yaptıklarının yanına kaldığını bilirmiş gibi.

Fakat gözleri dikkatimi çekti. Siyah beyaz fotoğrafta bile olsa ilanda gözleri gerçek hayatta gördüğüm gözlerinden daha canlı görünüyordu. Onu Chicago'da kalabalığın arasında dururken ve babamın tepesinde dikilirken gördüğümde yüzünde bu bakış vardı. Ve önceki gece gözleri rüyalarıma musallat olmuştu. Fakat gözlerini kafamdan atmaya, zihnimde tekrar tekrar belirmelerine engel olmaya çalıştım. O gün bütün sabah boyunca yaptığım gibi.

Ben yanıt vermeyince Ridley tekrar, "Bryn," dedi.

Gönülsüzce dönüp ona baktım. "Sarayın kütüphanesinde Astrid Eckwell'le kaşılaştım da."

Ridley omuz silkti. Karşılaşmanın canımı neden sıktığını anlamıyormuş gibi. "Astrid ahmağın teki."

"Evet, biliyorum."

"Seni kızdırmasına izin verme."

Derin bir nefes aldım. "Genellikle vermiyorum."

"Bu kez ne dedi de kızdırdı seni?"

"Öyle önemli bir şey değil. Hep aynı terane." Öfkemi boşaltma ihtiyacı içinde bacağımı bir aşağı bir yukarı oynatmaya başladım. "Ve genellikle de üstesinden geliyorum. Fakat bu kez suratına yumruğu indirmemek için kendimi gerçekten zor tuttum."

"Eh, bunu yapmadığın için seni takdir ediyorum. Çünkü yapman çok kötü sonuçlar doğururdu."

"Biliyorum. Sanırım sadece burada fazlaca tıkılıp kaldım." Koltuğumda kıpırdandım. "Bu kış bitmek bilmiyor. Kralın söyledikleri de çok saçma. Sahada olmam gerek ve sen bunu biliyorsun, Ridley."

"Şışt." Ridley kapıya baktı. "Sesini alçalt. Öğrencilerin seni işitmesini istemezsin."

Neredeyse bağırarak, "Kim işitirse işitsin, umurumda değil," dedim.

Ridley kapıya gidip koridora baktı. Sonra kapıyı kapattı. Koltuğuna dönmek yerine yanıma geldi. Masasının üzerine abanıp gözlerini neredeyse gözlerime hizalayana kadar eğildi.

Üzerinde gömlek ve yelek vardı. Fakat o gün kravat takmadığından boynundaki kolyesini görebiliyordum. İnce, deri bir kayışa bağlı, demirden bir tavşan kolyesiydi bu; Rektor olduğunda kendisine verilen hediye. Kolye bronzlaşmış göğsüne yaslı duruyordu. Gözlerimi göğsünden kaçırdım.

Ridley, "Biliyorum, öfkelisin ama aşırı idealist bir iz sürücü adayının seni yanlış kişilere gammazlamasını ve bu yüzden başının büyük bir belaya girmesini istemezsin." Sesi gür ve ciddi çıkıyordu.

Teknik açıdan kral hakkında kötü sözler söylemek cezaya tabi bir suçtu. Onun saçmaladığını söylemek idamıma neden olmazdı ama sarayda tuvalet temizlememe ya da rütbemin alçaltılmasına sebep olabilirdi. Değiştirilmiş çocuklar bize rütbemize göre dağıtılıyordu ve iz sürücüler arasında en yüksek üçüncü rütbedeydim.

"Haklısın." İç geçirdim. "Üzgünüm."

"Benden özür dileme. Sadece kızdın diye aptalca davranma."

"Sahada daha değerliyim." Beni anlaması için yalvarırmışım gibi Ridley'nin siyah gözlerinin içine baktım. "Ve kendimi burada çok işe yaramaz hissediyorum. Kimseye bir faydam dokunmuyor."

"Bu doğru değil. Linus'a yardım ediyorsun. Başlarda

geri getirilen gençlerin nasıl da şaşkın ve acemi olduklarını biliyorsun."

Ridley'ye, "Linus'un yanında biri olması gerek, evet, fakat o kişi *ben* olmak zorunda değilim," diye karşı çıktım. "İşin aslı bana burada ihtiyaç yok."

"Benim sana ihtiyacım var." Ridley'nin sesindeki içtenlik beni afallatmıştı. Gözlerinin derinlerinde daha önce fark etmediğim bir ateş gördüm. Fakat ben bunu fark eder etmez gözlerini kaçırıp boğazını temizledi. "Demek istediğim, şu an başımız epey kalabalık. Her yerden asiller krallığa geliyor. Sen burada önemli bir değersin. Yardımın olmadan bunca işin üstesinden gelemezdim."

Ridley'nin gözlerindeki ateşi görmezlikten gelmeye karar vererek, "Benim yaptığımı herkes yapabilir," dedim. "Sanırım Astrid bu yüzden sinirimi bozabildi. Zaten kendimi işe yaramaz hissediyordum; o da bana benden üstün olduğunu hatırlatmakta hep çok usta."

Ridley başını iki yana salladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açacak oldum ama ofisin kapısının açıldığını işitip durdum. Omzumdan geriye baktığımda Simon Bohlin'i gördüm. Hep yaptığım gibi koltuğumda daha dik oturup olabildiğince umursamaz görünmeye çalıştım. Henüz onun yanında nasıl davranmam gerektiğinden tam olarak emin olamıyordum.

Neredeyse bir yıl çıktıktan sonra, birkaç ay önce ayrılmıştık. İz sürücülerle flört etmemem kuralımı çiğnemiştim. Çünkü Simon eğlenceli, şirin biriydi ve benim kıçını tekmeleyebileceğim gerçeği gözünü hiç de korkutmuyor gibiydi.

Fakat neden kendimi o denli huzursuz hissettiğimi bilmiyordum. Onunla ilişkimiz hiçbir zaman çok da ciddi olmamıştı. Eh, en azından ben öyle düşünüyordum. Sonra Simon, A ile başlayan o sözcükle çıkagelince ikimizin ilişkimizden son derece farklı şeyler beklediğimizi fark ettim.

Simon ofise iz sürücülere has eski bir iş marşını ıslıkla sessizce çalarak girdi. Fakat beni gördüğünde donakaldı.

"Kusura bakmayın," dedi Simon. Siyah perçeminin altındaki gözleri benden Ridley'ye çevrildi. "Umarım sizi rahatsız etmemişimdir?"

"Hayır." Ridley ayağa kalkıp yanımdan uzaklaştı. "Kesinlikle hayır."

Simon, "Yeni değiştirilmiş çocuk için emirlerini almaya geldim," dedi.

"Evet. Tabii." Ridley masasının diğer yanına yürüyüp kâğıt yığınları arasında Simon'ın dosyasını aradı.

"Gidiyor musun?" diye sordum. Simon'a elimden geldiğince dostane bir şekilde gülümsemeye çalıştım.

Simon başını salladı. "Evet."

"Ne zaman?"

"Hım, sanırım bugün, birazdan," dedi Simon.

Ridley dosyayı bulup havaya kaldırdı. "Plan bu."

Simon'a, "Demek partide burada olmayacaksın?" diye sordum.

Simon başını iki yana salladı; hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Önümüzdeki birkaç saat içinde gerçekleşmeyecekse hayır."

Sonra kafama dank etti. Simon iyi bir iz sürücü olsa da partilerden ve balolardan benden çok daha fazla hoşlanıyordu.

Ayağa kalktım. "Seninle değiş tokuş yapabiliriz."

Simon temkinli bir şekilde, "Neyi değiş tokuş edeceğiz?" diye sordu.

Ridley iç geçirdi. "Bryn. Hayır."

"Benim burada kalıp Linus Berling'in peşinden ayrılmamam gerekiyor. Fakat senin krallığa geri getirilenlerle aran hep iyi olmuştur." Simon'ın yanına gittim Bu fikir beni öyle heyecanlandırmıştı ki onun yanında ne kadar huzursuz olduğumu unutuvermiştim. "Sen Linus'un alışmasını sağlarken ben de sahaya çıkabilirim."

"Ben..." Simon tereddüt etti. "Yani, bu doğru olur mu, bilemiyorum."

Ridley itiraz edemeden, "Fakat bunu yapar mıydın?" diye sordum. "Yani, sorun olmayacak olsa."

"Neden? Neler oluyor?" diye sordu Simon.

Ridley yanımıza geldi. "Bryn kapalı kalmaktan sıkılmış da... Bu yüzden de deli gibi davranıyor."

"Deli gibi davranmıyorum ben." Gözlerimi Simon'a çevirdim. "E, Simon, var mısın?"

Ridley, "Neden yarım saat sonra gelmiyorsun?" dedi. "Biz de bu işi yoluna koyarız." Ridley, Simon'ı kapıya kadar geçirmek için hareketlendi.

Simon giderken bana baktı. Sonra çekimser bir tavırla omuz silkti. O gidince Ridley kapıyı kapattı. Dönüp sırtını kapıya yasladı; bana bakıp uzun bir iç çekti.

"Söylediğim mantıklı," diye ayak diredim. "İşe yarayacak." Kendimi Ridley'nin itirazlarına hazırlamıştım.

"Otur." Ridley koltuklara işaret etti.

Masasının önünde duran iki koltuğu birbirlerine bakacak şekilde çevirdi. Oturduktan sonra eliyle diğer koltuğa

işaret etti. Gidip karşısına oturdum. Ridley öne eğildi; dirseklerini bacaklarına dayadı. Gözlerindeki ciddiyete bakılırsa bu sohbetin umduğum gibi gitmeyeceğini anladım.

"Sana karşı tamamen dürüst olmamı ister misin?" diye sordu.

"Her zaman."

"Aklın neredeydi?" Ridley soruyu öyle sert ve inanmaz bir tonda söylemişti ki afalladım.

"Ben..." Konuşmakta zorlanıyordum. "Ne?"

"Tamam, aslında evet, araya birilerini sokup dileğini gerçekleştirebilirim. Gerçekten buradan gitmek istiyorsan, Simon'la ikinizin görevlerini değiştirebilirim."

Kısa bir süre bekledim. Ridley, *"fakat"* sözcüğünü eklemedi. Bu yüzden ona sormam gerekiyordu. "Fakat bunu yapmayacaksın, öyle mi?"

"Hayır, yapacağım," dedi Ridley. "İstediğin gerçekten buysa. Bir Högdragen olma şansını kaybetmeyi gerçekten istiyorsan."

Gözlerimi yere çevirdim. Ridley'ye karşı çıkmak istediğimde sözcükler ağzımdan cılızca çıktı. "Bu yaptığımın şansıma bir etkisi olmaz."

"Kral ilk kez sana doğrudan bir emir verdi; yerine getirilmesi çok da basit bir emir. Ve bunu bile yerine getiremiyorsun." Ridley iç çekip koltuğuna yaslandı. "Zaten yarı Skojare olduğundan muhafız olmak için zorlu bir mücadele veriyorsun. Ayrıca Högdragen'de zaten bir avuç kadın olduğunu söylememe bile gerek yok."

Dişlerimi sıktım. "Neyle mücadele ettiğimin bilincindeyim."

"Bunu bildiğini biliyorum," dedi Ridley. Sesi öfkeliydi.

"Hâlâ Högdragen'e katılmak istiyor musun?"

"Elbette istiyorum!"

Ridley artık bana inandığından şüphe ediyormuş gibi başını iki yana salladı. "O zaman şu an ne derdin olduğunu açıkla bana."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ridley'nin gözlerine bakmaktan kaçındım.

"Bu yapacağının seni dünyada en çok istediğin şeyden mahrum bırakabileceğini biliyorsun ama hâlâ diretiyorsun. Krallıktan çıkmayı neden bu kadar çok istiyorsun?"

Çenemi sıktım. Boğazımdaki düğüm konuşmamı güçleştiriyordu. "Onun kaçmasına göz yumdum," dedim. Sözcükler ağzımdan neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

Ridley yanıtı zaten biliyormuş gibi, "Konstantin Black'in mi?" diye sordu.

Bakışlarımı çevirip duvara diktim. Öfkemi zapt etmekte zorlanıyordum. Ridley çekingence uzanıp elini dizime koydu. Bu hareketinin teskin edici olması gerekiyordu fakat elinin blucinimin kumaşından geçen sıcağı kafamı allak bullak etmeye yetmişti.

Ridley bana, "Doğru olanı yaptın," dedi. "Linus'u koruman için gerekeni yaptın."

"Belki de evet." Nihayet dönüp ona baktım. Gözlerimdeki soğuk bakışı gözleriyle buluşturdum. "Belki de oracıkta onun boynunu kırabilirdim ve bu mesele kapanmış olurdu."

Gözlerimdeki soğuk ve nefret dolu bakışı fark ettiyse de bunu belli etmedi. Yüzünde sadece endişe vardı. Cinayet arzumu ifade etmemden hiç etkilememişti.

"Gerçekten buna inanıyorsan neden onu öldürmedin?"

diye sordu Ridley. Makul bir soruydu bu.

"Gerçeği duymak ister misin?" diye sordum. Aniden gerçeği yüksek sesle ifade etmek beni korkuttu. Fakat Ridley bana gözlerini dikmiş beklerken artık itiraf etmem gerektiğini biliyordum. "Babamı öldürmek istediğini sanmıyorum."

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Elinde kanlı kılıcıyla babamın tepesinde dikilen Konstantin'le karşılaştığımda özür dilemiş ve bunu krallıktan daha yüce bir şey uğruna yaptığını söylemişti."

"Öyleyse sence o... Ne yani?" Alnı kırışan Ridley başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Gözlerinde bir bakış vardı. Pişmanlık." Gözlerimin önüne Konstantin'i ve duman rengi gözlerinde gördüğüm acıyı getirdim. "Hayır, vicdan azabı."

"Vicdan azabı mı?" Ridley oturduğu yerde sırtını biraz daha dikleştirdi. "Gözlerinde vicdan azabı gördüğünü mü düşünüyorsun? Onu öylece affettin mi?"

Katı bir sesle, "Hayır," dedim. "*Hayır*. Onu asla affetmeyeceğim. Fakat bence yaptığı şeyden daha yapmadan önce pişman olmuştu. Ve bu hiç de mantıklı değil. Bunu neden yaptığını öğrenmem gerek."

"Sadece delinin teki olduğundandır belki de Bryn." Konstantin'in davranışını açıklamak için herkesin aklına gelen tek neden de buydu. "Baban onunla hiç tersleşmemişti ve bir gece Konstantin öylece kendini kaybediverdi."

"Hayır. O çok zeki, çok ölçülü biri. Şimdi bir de Linus'a yapılan şu saldırı..." Düşünürken bir yandan yanağımın içini çiğnedim. "Bunların hepsi birbiriyle bağlantılı. Konstantin bir planın peşinde."

"Eğer nihai bir amacın peşinde koşuyorsa yaptığından pişman değildir. Samimi bir pişmanlık duysa kendisini affettirmeye çalışırdı, daha fazla insanın canını yakmayı değil."

Ridley'ye, "Tabii ipler bir başkasının elinde değilse," diye itiraz ettim. "Ve arkasında kim varsa onu bulmam gerek."

"Yani sence Konstantin tüm bu olup bitenlerin içinde masum bir piyon olabilir mi?" Ridley'nin sesi şüpheli çıkıyordu.

"Hayır. Onu kimin bunları yapmaya ittiğini bilmiyorum ama o kılıcı kendi eliyle babama doğrulttu. Bu kabahat tamamen ona ait."

Belki de Konstantin yaptığından pişman olmuştu. Hatta bu yüzden her gece ağlıyor da olabilirdi fakat ne yaptığı gerçeğini değiştirmezdi bu. Ayrıca yaptığının tam olarak bilinceydi. O gece kraliçenin ofisine gittiğimde onu başladığı işi bitirmeye hazırlanırken görmüştüm.

Hissettiği suçluluğa ya da kendisini suç işlemeye iten nedenler ne olursa olsun Konstantin kendi iradesiyle hareket ediyordu.

Ridley, "Onu bulup hesap sormak için gitmek istiyorsun," dedi.

"Evet." Ridley'ye baktım; ona gidip Konstantin'in başlattığı şeyi sona erdirmeme izin vermesi için yakaran gözlerle. "Adaletin önüne çıkarılması gerek, suç ortaklarının da."

"Adalet mi? Onları buraya geri getireceğin mi demek oluyor bu? Yoksa hepsini öldürecek misin?"

"Hangisini yapmam gerekirse onu yapacağım. Fakat Konstantin'in yine kaçmasına izin veremeyeceğim." Bun-

ları tüm içtenliğimle söylemiştim. Daha önce kimseyi öldürmemiştim fakat ne gerekirse yapmaya hazırdım.

Ridley durup söylediklerimi düşündü. Ardından elini bacağımdan -sıcak dokunuşunun yokluğunda tenimde bir üşüme ve çıplaklık hissi bırakarak- çekti ve ensesini ovuşturdu. "Onun peşinden tek başına gidemezsin. Ayrıca bunu şu an yapamazsın."

"Ridley..." İtirazımı yarıda kesti.

"Linus'un sana ihtiyaç duymaması ya da kralın bir budala olması umurumda değil. Şu an sana burada ihtiyaç var." Ridley elini havaya kaldırdı; ben daha dillendiremeden yeni itirazlarımın önünü kesti. "En azından şimdilik. Kutlamanın ardından herkes gittiğinde, Linus buraya iyice uyum sağladığında hâlâ kişisel kan davanı sürdürmek istiyorsan konuyu tekrar konuşabiliriz. İstediklerini gerçekleştirebiliriz."

"*Biz* mi?" Başımı iki yana salladım. "Senin bu meseleye bulaşmana gerek yok."

"Fakat bulaştım bile." Başını indirip derin bir nefes verdi. Tekrar bana baktığında siyah gözleri benimkilerle buluştu. Konuştuğunda bu kez sesi daha yumuşak çıktı. "Burada kal."

"Bu bir emir mi?" diye sordum. Fakat gözlerindeki bakıştan öyle olmadığını anladım.

"Hayır, değil," dedi. "Fakat yine de kal burada."

10

Kutlama

Akşam Linus'la işim bittiğinde saat sekize geliyordu. Ridley'yle buluşmanın ardından Linus'u hazırlamak için elimden geldiğince çok zaman ayırmaya karar vermiştim. Önümüzdeki birkaç gün onu son derece afallatacaktı ve işimi düzgün yapabilmek için kişisel duygularımı bir kenara bırakmam gerekiyordu.

Ember'ın hediyesini almak için eve koştum. Sonra alelacele evinin yolunu tuttum. Ember'ın anne-babasıyla birlikte yaşadığı kulübe saraydan bir buçuk kilometre kadar uzakta, Doldastam'i çevreleyen ve bizi Hudson Körfezi'nden ayıran duvarla bitişikti.

Ben ilerledikçe evler birbirinden gitgide ayrılıyordu. Sarayın yakınlarında kulübeler ve hatta markislerin ve marksinnaların daha küçük evleri birbirinin üzerine biniyor gibiydi. Fakat Ember'ın evinde iki tiftik keçisi beslediklerı küçük bir otlağa yetecek kadar bir alan vardı. Daha ben keçileri görmeden sesleri kulağıma geldi.

Evin önünde duvara yaslı bir tavşan kulübesi vardı.

Kabarık tüylü bir Gorland kafesin kenarında oturmuş, küçük bir saman balyasını dişliyordu. Beni görünce bana doğru hopladı. Parmaklarımı kafesin tellerinden uzatıp hayvanın yumuşak, beyaz kürkünü okşadım.

Güneş batmaya başlıyordu ve Ember'ın partisi başlayalı bir saat olmuştu. Daha fazla gecikemeyeceğimi bildiğimden tavşana veda edip ön kapıyı çaldım.

"Bryn!" Annali Holmes -Ember'ın annesi- kapıyı açıp yüzünde yayvan bir gülümsemeyle beni karşıladı. Evin içinden gelen sıcak esintiyi hissettim. "Gelebildiğine sevindim."

"Üzgünüm, geciktim. İşlerim bitmek bilmedi."

Kimlerin geldiğine baktığımda küçük kulübenin neredeyse ağzına kadar dolduğunu fark ettim. Radyoda bangır bangır Imagine Dragons çaldığından geldiğimi işitmemişlerdi. Odanın ortasında gülen Ember'ı gördüm. İnsanların ilgisiyle benden çok daha barışıktı.

Koyu kahverengi saçlı, saçları bir troll oyuncağı gibi havaya dikilmiş, küçük bir çocuk ok gibi yanımdan geçip kapıdan dışarı kaçmaya çalışsa da Annali onu tuttu.

"Bu Liam," dedi Annali. Küçük çocuk iri gözlerini bana dikti. Gerçekten çok güzel bir çocuktu. Sonra utanıp yüzünü büyükannesinin rengi solmuş elbisesine gömdü. "Oğlumun en küçük çocuğu," dedi.

"Demek gelebildiler?" dedim.

Ember'ın ağabeyi Finn, Trylle sarayında muhafızdı. Trylle kralı ve kraliçesi yıldönümü kutlaması için geldiklerinden muhafızları olan Finn onlara eşlik etmişti. Anne-babası Doldastam'de yaşadıklarından, Finn yanına eşini ve iki çocuğunu da almıştı.

"Evet, bu sabah geldiler. İçeri girip bir merhaba desene." Annali geri çekilip oturma odasına doğru hareketlendi.

Bütün hediyeler yer açmak için duvara yaslanan yemek masasının üzerine yığılmıştı. Hediyemi yığına eklemek için insanların arkasından, neredeyse duvara sürtünerek dolaşmam gerekti. Hediyem kasap kâğıdına sarılmış ve sicimle bağlanmıştı. Diğer renkli paketlerin yanında epey sade kalmıştı.

Ember'a Chicago'dan hoş bir şeyler almak istemiştim ama acilen geri dönmem gerekince Linus beni trende beklerken Winnipeg'den alelacele bir hediye alabilmiştim. Nefret etmeyeceğini ümit ettiğim bir süveter ve gerçekten beğeneceğini düşündüğüm tilkili bir yüzük.

Küçük oturma odası ve yemek salonunda herhalde yirmiden fazla insan vardı. Çoğu bizim gibi iz sürücü olsa da içlerinde Ember'ın şehirden tanıdığı birkaç kişi de vardı. Ember benden daha sosyal bir kızdı.

Elbette Tilda da oradaydı; yanında erkek arkadaşı Kasper Abbott vardı. Kasper, Tilda'dan birkaç yaş büyüktü ve siyah, kıvırcık saçları ve özenle düzeltilmiş bir sakalı vardı. Geçen yıl Högdragen olarak atanmıştı ve düşük rütbeli de olsa şimdiden ondan tavsiyeler istemeye başlamıştım.

Odanın ortasında Ember neşeyle gülümsüyordu ve Finn kız kardeşinin yanında dikiliyordu. Bu sıradan bir aile toplantısı da olsa Finn'in üzerinde her zamanki gibi ısmarlama bir yelek ve pantolon vardı. Kucağında fırfırlı elbiseli, küçük bir kız oturuyordu. Kızın siyah, iri bukleleri bağlanıp iki kuyruk yapılmıştı.

Finn'in yanında eşi Mia vardı. Belli ki yine hamile kalmıştı. Ellerini üzerine tam oturan, zümrüt yeşili elbise-

sinin kumaşının altına gizlenmiş şiş göbeğinin üzerinde kavuşturmuştu.

Ember nihayet beni görünce neşeyle, "Bryn!" diye ciyakladı. "Gelebilmişsin!"

Ember erkek kardeşinin yanından geçti ve yanıma vardığında koluma girdi. Beni partiye dahil etmezse odanın bir kenarında gizleneceğimi biliyordu. "Bir kız bir kez on yedisine basar ve doğum günü partisinde yanında en iyi arkadaşı olsun ister."

Ember'ın iyice yakınına varana dek fark etmemiştim ama göz farında simler vardı. Hatta süveterinin üzerine de stratejik bir şekilde onu daha da ışıltılı gösteren pullar konmuştu. Saçında başının üzerinde toplanan, çok sayıda örgü vardı.

Ember, Finn'e işaret edip, "Finn'i hatırlıyorsundur?" dedi.

"Birkaç kez karşılaşmıştık," diye karşılık verdim. Finn yılda birkaç kez Doldastam'e gelmenin bir yolunu bulur, ailesini de her fırsatta yanında getirirdi. Onun artık kraliyet muhafızı olarak çalışan emekli bir Trylle iz sürücü olduğunu ve Ember'ı Kanin iz sürücü okuluna yazılması için ilham verdiğini biliyordum.

Finn bana gülümseyerek, "Nasılsın Bryn?" diye sordu. Finn'in neredeyse çarpıcı bir yakışıklılığı vardı. Gülümsediğinde bunu daha da iyi fark ettim. Fakat hislerini nadiren belli eden biriydi ve her ne olursa olsun hep esas duruştaymış gibiydi. Aldığı eğitimden ve bir muhafız olarak sahip olduğu bariz becerilerden dolayı ona saygı duysam da çok içe kapanık biriydi.

Finn'le ilk karşılaşmamızda Ember'a onun gizliden

gizliye bir android olup olmadığını sormuştum ve bu yarı şaka yarı gerçekti. İşin korkutucu yanı Ember'ın bana evlendikten sonra Finn'in eskisine nazaran çok açıldığını söylemesiydi. Açılmış hali buysa onunla evlenmeden önce tanışmayı istemezdim.

"İyiyim, teşekkür ederim." Finn'e nazikçe gülümsedim. "Ya sen?"

"Fena değilim."

Küçük kız, "Ne zaman pasta yiyeceğiz?" diye sordu.

Finn ona, "Şimdi değil Hanna," dedi. Finn'in yüzündeki ifadenin yumuşadığını gördüğüm tek andı bu. Çocuklarıyla konuşurken gerçekten gardını düşürüyordu.

"Gel bakalım." Mia kollarını küçük kıza uzattı. "Ben onu alıp bir şeyler vereyim. Saat çocuklar için epey geç oldu." Hanna sevinçle ciyakladı ve annesinin uzanan kollarına sıçradı.

Finn, "Kusura bakma," dedi. Mia, Hanna'yı mutfağa götürürken Finn eliyle yeleğini düzeltti. "Böyle heyecanlanıveriyor."

Ember, "Kim onu suçlayabilir?" dedi. "Doğum günü partisi kimi heyecanlandırmaz ki? Annem gelmiş geçmiş *en güzel* pastaları yapar. Tat versin diye içine yabanmersinleri koyar, of, yeme de yanında yat."

Kaninler, genel olarak troll'ler, şekerden hoşlanmazdı. Meyveler hariç. Doğal olmayan yiyecekleri midemiz kaldırmaz, ayrıca kırmızı ete bayılmazdık. Yiyeceklerimizin çoğu Doldastam'de üretilirdi. Şarap hariç. Çünkü üzümler kutup dairesine yakın iklimlerde pek iyi yetişmiyordu.

Kasper şarkıyı nasıl değiştireceğini sorunca Ember bana özür mahiyetinde bir bakış atıp onun yardımına

koştu. Böylece beni erkek kardeşinin yanında huzursuzca dikilir halde bıraktı.

"E... Yarın şu yıldönümü nanesine katılıyor musun?" diye sordu Finn.

Başımı salladım. "Evet. Bir değiştirilmiş çocuğun buraya uyum sağlamasına yardımcı oluyorum. Fakat muhtemelen güvenlik artırıldığı için her halükârda katılırdım. Yarın hepimizin orada olması gerek."

"Böyle olması makul." Finn gözlerini odada sohbet eden insanlara çevirdi. "Hepsi de Högdragen mı? Öyle deniyordu, değil mi?"

"Hayır, çoğu değil." Ember'a ve yanında iPod'unu kurcalayan Kasper'a işaret ettim. "Sadece Kasper."

Tilda parmağımla erkek arkadaşını gösterdiğimi görünce Finn'le ikimizin yanına geldi. Tilda'nın daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi beni huzursuz parti sohbetinden kurtarmaya gelmesiyle rahat bir nefes aldım. Finn'i sevmesine severdim ama ikimizin uzun süre rahatça bir sohbeti yürütebileceğimizden şüpheliydim.

Tilda yanımıza varınca, "Kasper'dan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu. Evin içi sıcaktı -en azından bir buçuk kilometre yürümemin ardından- fakat Tilda'nın elbisesi kaslı kollarını açıkta bırakıyordu. Dalgınca kollarını ovdu.

"Sadece Finn'e Kasper'ın Högdragen'de olduğunu söylüyordum," diye açıkladım.

"Bu doğru." Tilda erkek arkadaşına bakıp gururla gülümsedi.

Finn, "Hep merak etmişimdir," dedi. "Högdragen ne iş yapar ki? Tryllelerde bu tür bir organizasyon yoktur."

Başımı iki yana salladım. "Siz asilleri nasıl koruyorsunuz?"

"İz sürücülerin çoğu aynı zamanda muhafız olarak da görev yaparlar ve iz sürücülükten emekli olduklarında çoğu sarayda muhafız olur." Finn bana baktı. "Senin yarınki kutlamada görev aldığın gibi."

"Temel eğitim aldım ama iz sürücüler o kadar da sık savaşmaz. Ayrıca bir ordu ülkemizi işgal edecek olsa bir arada çalışacak şekilde eğitim almadık. Högdragenler ise birçok alanda uzmanlık eğitimi alır."

"Ne sıklıkla işgal orduları krallığınıza uğruyor?" diye sordu Finn. "Size en son ne zaman birileri saldırdı?"

"Saldırıya uğramamamızın nedeni güçlü olmamız," dedi Tilda. Adamakıllı ordusu olan tek kabile biziz. Başını daha da kaldırmasıyla boyu Finn'in boyunu aştı. "Kimse bize zıt gidecek kadar donanımlı değil."

Finn hiç bozuntuya vermeden, "Peki ya değiştirilmiş çocukların peşine birilerinin takılmasına ne diyeceksiniz?" diye sordu.

Finn'e sert bir bakış attım. "Bu konuda neler biliyorsun?"

Finn dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. "Çok da bir şey bilmiyorum. Förening'de birtakım söylentiler işittik. Ember da bana bir şeyler çıtlattı."

Tilda'ya baktım; bu konuda bir şeyler söylemek konusunda kararsızdım. Tilda'nın gri gözlerinde sert bir bakış vardı. Dudakları öfkeyle bükülmüştü. Seçme şansı ona verilse Finn'e bu konuda tek kelime etmezdi. Sırf Finn'in Högdragen hakkında söyledikleri yüzünden de değil. Tilda işle ilgili özel konuları özel tutmayı tercih ederdi. Em-

ber biraz dedikoducuydu; Tilda'dan çok bana yakınlaşmasının nedeni de buydu. Ben bu tür şeylere karşı daha hoşgörülüydüm.

Finn huzursuzluğumuzu sezmiş olacaktı ki, "Ben pazaryeri dedikoducusu değilim," dedi. "Bir muhafızım ve müttefik bir kabileyle birlikte çalışıyorum. Ağzımı sıkı tutmakta ustayımdır."

Söylediklerinde doğruluk payı vardı. Bu yüzden bir nebze rahatladım. Ayrıca Finn, Ember'ın kardeşiydi ve Ember ona güveniyordu.

Finn'e ciddi bir ses tonuyla, "Şu an için hiçbir değiştirilmiş çocukla ilgili hiçbir sorun yok," dedim. "İki adam yüksek makamlı markislerimizden birinin peşine takıldı. Bildiğimiz bundan ibaret. Ayrıca söz konusu kral ve kraliçeyle ilgisi olmayan münferit bir saldırıydı bu."

"Peki saldırıyı kim durdurdu?" Finn gözlerini kıstı. "Bunu sen yaptın, değil mi?"

"Ben..." Tam Finn'e yanıt vereceğim sırada Ember'ın çalan kapıyı açmaya gittiğini fark ettim. Müzikten ve partidekilerin konuşmalarından kapının çaldığı güçlükle işitiliyordu.

Ember kapıyı açtığında içeri soğuk bir esintinin yanında Juni Sköld ve Ridley girdi. İçeri ilk adım atan Juni oldu; Ember onun uzun, siyah ceketini çıkarmasına yardım etti. Ember her iki konuğun da paltolarını alıp götürürken Ridley elini Juni'nin sırtına koydu. İkisi partideki kalabalığın içine karışırken Ridley eğilip Juni'nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Geçen yıllar boyunca Ridley'nin yanında birçok kız görmüştüm fakat bunun nedeni ofisinin kapısını çalma-

dan içeri dalmamla onu biriyle öpüşürken görmem ya da işten sonra evine gittiğimde kapısından gizlice çıkan bir kıza rastlamamdı. Onu ilk kez biriyle *çıkarken* görüyordum.

Tilda bana doğru eğilip, "Bryn?" dedi. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başımı iki yana sallayıp zihnimi boşalttım. Ardından Finn'e baktım; gözlerimi onun üzerinde tutmaya ve daha fazla Ridley'ye bakmamaya çalıştım. "Dediğim gibi değiştirilmiş çocuğun izini sürüyordum ve onun kaçırılmasına engel oldum, evet."

"İşte kastettiğim de tam olarak bu." Finn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Högdragen'ın bir üyesi değilsin fakat onların aldığı eğitimden geçmeden iki adamı mükemmelen savuşturdun. O halde Högdragen gerçekten gerekli mi?"

Ridley, "Bu dediğin ancak Bryn'in başarısını kanıtlar, muhafız birliğini kötülemeyi gerektirmez," diye araya girdi. Gözlerimi ona çevirdiğimde Juni'yle birlikte sohbetimize katılmaya geldiklerini gördüm.

Elimden geldiğince hoş bir sesle, "Ember gerçekten çağırmadık kimseyi bırakmamış değil mi?" deyip onlara çarpık bir gülümsemeyle baktım.

Ridley başını sallayıp ince kravatını düzeltti. "Anlaşılan öyle."

"Ridley, bu Ember'ın kardeşi Finn," dedim. "Finn, bu da Rektor Ridley. Yanındaki de..." Juni'ye işaret edip anlık bir unutkanlığa yakalanmışım gibi davrandım. "Kusura bakma, ismini unuttum da," diye yalan söyledim. Tilda bana tuhaf tuhaf baktı.

"Juni. Juni Sköld." Gülümseyen Juni'nin pürüzsüz te-

ninde bir gamze belirdi. "Yıllar önce Bryn ve Tilda'yla iz sürücü okuluna gitmiştik fakat ben derslerde çuvallayıp okulu bırakmıştım. Bu yüzden beni unutmaları bir sürpriz değil."

Ridley, "Eminim Bryn seni unutmamıştır," dedi. Bana bir bakış atsa da ustaca gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Sadece epey yoğun bir hafta geçirdi."

Finn, "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyerek artan gerilimi dağıttı.

"Hislerimiz karşılıklı," dedi Ridley. "E, ben kabaca araya girmeden önce neden bahsediyorduk?"

Tilda, Ridley'nin sorusunu sesinde bir nebze hoşnutsuzlukla, "Finn, Högdragen'e neden gerek olduğunu anlamıyor," dedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Ridley konuşurken sanki Ridley'den açıklama bekliyormuş gibi dönüp ona baktı.

Ridley eleştirilerden o kadar da rahatsız olmamış gibiydi. "Tyrlleler iz sürücüleri kral ve kraliçeyi korumaları için kullanıyorlar, değil mi?"

Finn başını salladı. "Doğru."

"Vay, sizlerin muhafız birliğiniz yok mu?" diye sordu Juni. İşittikleri karşısında gerçekten hayrete düşmüş gibiydi. Karamel rengi gözleri kocaman açıldı. Elini göğsüne götürmesiyle bilezikleri şıngırdadı. "Bu çok tuhaf ve biraz korkutucu da."

"Nedenmiş o?" diye sordu Finn.

Juni, "İz sürücü programı zorludur; bunu anladığınızdan eminim," diye ekledi. "Okuldan bu yüzden ayrıldım. Herkesin harcı değil. Fakat Högdragen'ler iz sürücülerden de fazlası. Onlar iyinin de iyisi, bizi çeşitli tehlike-

lerden korumak için eğitildiler. Onlar olmasa kendimi Doldastam'de güvende hissetmeyi hayal bile edemem."

Ridley flörtünün anlattıklarını, "En büyük kabile sizinki ama bizden biraz daha geniş bir alana yayılmış durumdasınız," diyerek destekledi. "Förening, Doldastam'in yarısından küçük. Fakat en çok para sizde. Mücevherleriniz, değerli taşlarınız öyle çok ki kıçınıza bile takabilirsiniz."

Finn, Ridley'nin kabalığı karşısında kaşlarını çattı. "Ben aynı sözcükleri kullanmazdım ama servetimiz herkesin malumu."

"Peki neden o serveti korumuyorsunuz?" diye sordu Ridley.

Finn, "Koruyoruz," dedi. "Sadece bunun için havalı bir isim ya da özel bir programımız yok."

Tilda, "Högdragen'le ne derdin var bilemiyorum," dedi. Finn'in muhafız birliği için söylediği küçümseyici lafları karşılıksız bırakmaya yanaşmıyordu. Erkek arkadaşı ve benim için birliğin ne anlama geldiğini biliyordu ve değer verdiği insanlar hafifsendiğinde son derece korumacı olurdu. "Ember senden bahsetmişti. Halkın için duyduğun görev bilincini ne kadar önemsediğini biliyorum."

"Öyle," dedi Finn. "Sizlerin yaptığınız işe karşı değilim ama Högdragen sadece elitizmin bir başka şekli bence, sistemin içinde insanları birbirinden ayıran bir başka sınıf."

Ridley'nin yüz ifadesi sertleşti. "Bir süredir savaşmıyor olabiliriz ama şiddetten üzerimize düşecek paydan sakınmayı bildik. Viktor Dålig on beş yıl önce krala dört adamın ölümüyle sonuçlanan bir saldırı düzenlemişti."

Sesi Viktor Dålig'in saldırısından bahsederken her zaman olduğu gibi ciddi çıkıyordu. "O dört adam -senin anlayamadığın o sınıfçı sistemin dört üyesi- olmasa Viktor başarılı olacaktı ve krallığı devirecekti."

Juni uzanıp elini Ridley'nin kolunun üzerine koydu. Dudağımı ısırıp gözlerimi ikisinden kaçırdım.

Finn sertçe, "Bir iz sürücünün bir Högdragen gibi ona engel olamayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Ridley öfkeyle, "Bence ağzından çıkanı kulağın duymuyor," deyince yanında duran Juni irkildi. "Högdragen'de hizmet vermedin ve onları asla iş başında görmedin. Şereflendirmeyi, hizmet etmeyi ve asla kendini düşünmemeyi öğreten bir dünyada yetişmişsin ve seninle ya da Tryllelerle tıpatıp aynı olmayan her şeyi sorguluyorsun."

Finn, "Ben bunu kastetmemiştim..." diye söze girse de Ridley onun sözünü kesti.

"Bu sohbet istenmeyen bir mecraya sürükleniyor ve sen saygıdeğer bir beyefendiye benziyorsun. Bu yüzden seni pişman edecek bir söz söylemeden doğum günü kızına bir merhaba diyeceğim." Ridley başını hafifçe sallayarak Finn'i selamladı. "İzninizle." Ardından dönüp uzaklaştı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Juni, Finn'e nazikçe gülümsedikten sonra dönüp Ridley'nin peşinden gitti. Aceleyle yürürken uzun, siyah bukleleri yaylanıyordu.

Ridley'nin sesindeki sertlik karşısında afallayan Finn, "Ne dedim ki ben?" diye sordu. "Niyetim kimseyi gücendirmek ya da kırmak değildi."

Açıklama Tilda'dan geldi. "Ridley'nin babası bir Högdragen'di. Viktor Dålig'in öldürdüğü dört adamdan biri. Krallığı kurtarmak uğruna can verdi."

11

Karşılıksız

Finn birilerini gücendirecek sözler etmişse özür dilediğini söyledi. Ben de orada kalıp onunla ve Tilda'yla biraz daha sohbet ettim. Artık ikisi de muhafız birliğinden bahsetmemeye özen gösteriyordu. Finn genellikle evinden bahsediyordu çünkü nedense Tilda iz sürücülük yaparken bir yandan aile kurmanın nasıl bir şey olduğu konusuna kafasını epey takmıştı.

Fakat Finn'in onca işinin arasında nasıl iki çocuk yetiştirdiği konusu benim çok da ilgimi çekmediğinden dikkatimi hep farklı şeylere yöneltiyordum ve çoğu zaman -ne yazık ki- gözlerimin eğleniyor gibi görünen Ridley ve Juni'ye çevrildiğini fark ediyordum.

Ne zaman baksam Juni bir şeylere gülüyor gibiydi. Tanıdığım en neşeli insanlardan biriydi ki iz sürücü programına uygun olmamasının nedeni biraz da buydu. Sert bir kız olmadığından da değil; hissiz olmayı gerektiren bir iş için fazla dostane ve iyi yürekliydi.

Ridley elini Juni'nin beline dolayınca Juni ona yaslanıp neşeli bir kahkaha attı. Siyah kirpikleri bronz teninin üzerinde birer yelpaze gibiydi. Saçları uzun, siyah dalgalar halinde dökülüyordu ve elbisesi kalçalarının ve göğsünün kıvrımlarını güzelce sarıyordu.

Juni neredeyse mutluluktan ışıldar gibiydi. Bir Kanin özelliği olan bu yanı da iz sürücü programını bırakmasının nedenlerinden biriydi. Kaninlerin çoğu başları sıkıştığında bulundukları ortamda kamufle olmak için derilerinin rengini değiştirirken onun derisi mutlu olduğunda parlıyor, üzüldüğünde kararıyordu. Ne kadar uğraşsa da bu özelliğini kontrol altına alamamış ve bir engele dönüşmesinin önüne geçememişti.

Bu yüzden Ridley'nin onu flörtü olarak partiye davet etmesinin nedenini çok iyi anlıyordum. İz sürücülük için uygun olmasa da Juni mükemmel Kanin kızıydı.

Göğsüme bir sancının yayıldığını hissettim. Onları izlemeye daha fazla dayanamayacaktım. Kaçmak istedim fakat ben kapıya giderken Ember önüme çıktı ve biraz daha kalmam için ısrar etti. Fakat Tilda -sıkıntımı sezerek- Ember'ı oyaladı ve birlikte bir Ellie Goulding remiksiyle dans etmeyi teklif edip onu alıp götürdü.

O gün Ember'ın doğum günü olduğundan dileklerini yerine getirmem gerekirdi ama biraz nefes almam gerekiyordu. Yukarı kata çıktım. Koridorun sonundaki ağır çift kanatlı kapılar küçük bir balkona açılıyordu. Paltomu aşağıda bıraksam da bunu sorun etmedim.

Ellerimi süveterimin içine sokup balkonun etrafını çeviren dövme demir tırabzana yaslandım. Juni'yi kıskanmam için hiçbir neden yoktu. Mükemmel olması beni hiç

mi hiç etkilemiyordu. Harika, güzel, iyi bir insandı ve kötülüğünü istemem için hiçbir sebep yoktu.

Aslında Ridley bana hep iyi davrandığından Juni'nin onunla çıkmasına sevinmem gerekirdi. Ridley'nin bana karşı tavrı nazik, sadık ve destekleyici olmuştu ve aynı şekilde karşılık görmeyi hak ediyordu. Evet, o zamana dek zamparalıktan geri kalmamıştı ama Juni onu yola getirmek için doğru kızdı. Ve bu durumdan dolayı kendimi biraz olsun kötü hissetmemeliydim.

Yine de... Hissediyordum. Canım yanıyor, nefes almakta güçlük çekiyordum.

Aşağıda keçiler ay ışığı altında meliyordu; yakarışları bana karasevdaya tutulmuş âşıkları hatırlatıyordu. Keçilerin cesurca karın içinde yükselen otları yediklerini gördüm ve hislerimi kabullenmeye yanaşmadım. Anlamsız hislerdi bunlar. Bu yüzden bana düşen onları bastırmaktı.

Keçilere onlarla konuşmam yalnızlıklarını giderecekmiş gibi, "Romeo, Romeo, neredesin Romeo?" diye seslendim.

Ridley arkadan, "Evet, orası doğu, Juliet de güneş," diye seslendi. Beni öyle şaşırtmıştı ki az kalsın balkondan aşağı düşecektim.

Çift kanatlı kapıları açık bırakmıştım ve döndüğümde Ridley'nin eşikte, buz gibi rüzgârda dalgalanan perdelerin arasında dikildiğini gördüm.

Nihayet kendimi konuşabilecek gibi hissettiğimde, "Balkon aslında kuzeye bakıyor," dedim.

"Burada ne arıyorsun?" Ridley'ye bakmak zorunda kalmamak için tekrar tırabzana yaslandım.

"Kapıyı kapamaya çıktım. Ember'ın annesi yukarıdan

soğuk hava geldiğinden yakındı da."

Yüzümü ekşittim. "Üzgünüm. Kapıyı kapatacaktım."

"Fakat asıl soru, sen burada ne arıyorsun?" diye sordu Ridley. Gömleğinin yenlerini ellerinin üzerine çekip kollarını göğsünde kavuşturarak ısınmaya çalıştı. "Dışarısı buz gibi.

"O kadar da kötü değil." Omuz silktim. "Biraz soluklanmak istedim sadece."

"Neden?"

Tek kelime etmedim; hislerimi açıklamaya kalkışmak yerine gecenin karanlığına bakmayı tercih ettim. Ridley sorusunda ısrar etmeyince ikimiz birkaç dakika sessizce dikildik. Keçiler bile susmuştu. İşitilen tek ses ağaçların arasında esen rüzgâr ve aşağıdaki partiden gelen cılız müzikti.

Ridley, "Buradaki en yaşlı kişi benim, biliyor muydun?"

Biraz düşündükten sonra başımı iki yana salladım. "Ember'ın anne-babası senden yaşlı."

"Şimdi kendimi daha iyi hissettim." Boş bir kahkaha attı. "Belki de buraya gelmemeliydim."

"Neden?" Gözümün ucuyla ona baktım.

Ridley başını iki yana salladı. Finn'i kastederek, "Şu on iki kadar çocuğu olan adamdan bile yaşlıyım," dedi.

"Sanırım onun sadece iki çocuğu var, biri de yolda," diyerek onu düzelttim.

"Yine de... Onun yaşındaki biri için bu *çok* çocuk. Yirmi dört falan değil mi?" Ridley tekrar balkona baktı ve ahşaba yapışmış bir kar yığınını dalgınca tekmeledi. "O kadar çocuk yapmak için çok genç bir yaş." Ardından bana baktı. "Öyle değil mi yani?"

"Belki de." Omuz silktim. Sohbetin nereye gittiğini bilmiyordum ve bu da zaten allak bullak olmuş kafamı daha da karıştırıyordu. "Fakat bunun senin partiye gelmenle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

"Bilmem. Sanırım sadece kendimi yaşlı hissediyorum." Başını geriye atıp yıldızlara baktı. Nefesi ağzından beyaz bir sis çıkardı. "Son zamanlarda varoluşsal bir kriz yaşıyor gibiyim."

"Ne demek istiyorsun?"

Ridley, "Hiç durulmayı düşündüğün olur mu?" diye sordu. Göğe baktığı için minnettardım. Böylelikle yüzümdeki şaşkın -muhtemelen korkuyla karışık- ifadeyi göremiyordu.

"Evlenip çoluk çocuğa karışmak gibi mi yani?" diye sordum. Ne cevap vereceğimi düşünürken zaman kazanmaya çalışıyordum. "Yoksa emekli olmayı mı kastediyorsun?"

"Her ikisini olamaz mı?"

Kararlı bir sesle, "Hayır," dedim. "Asla." O an için sözlerimin bana acı veren doğruluğunu hissettim.

Asla emekli olmayacaktım. Adım gibi biliyordum bunu. Fakat ilk kez o anda hayatımda aşka da yer olmadığını fark etmiştim. Simon'la yaşadığım kısa süreli ilişkinin de ispatladığı gibi bir ilişki yaşamak için ne zamanım ne de hevesim vardı. Kariyerim hep önce gelecekti. Öyle de olmalıydı.

Bunun Ridley'ye karşı hislerimin tabutuna son çiviyi çakmasını ümit ediyordum. Çünkü ne hissettiğimin ya da onun Juni'yle birlikte olup olmamasının bir önemi yoktu. Asla Ridley'yle birlikte olmayacaktım. İlgilenmem gereken daha ciddi konular vardı. Patronuma ilgi duymam

ancak işleri çetrefilli hale getirip her şeyi mahvederdi.

Ridley kederli bir sesle, "Asla epey kesin bir ifade," dedi.

"Biliyorum."

Ridley, "Ben de öyle düşünürdüm," dedi. Kollarını yan tarafımda kalan tırabzanın üzerine koyup yaslandı. Dirseği dirseğime sürttü. Birbirimize temas etmeyelim diye kolumu çekebilirdim ama bunu yapmadım.

Ona, "Sen emeklisin," diye hatırlattım.

"Hayır, evlilik konusunu kastediyordum. Asla evlenmeyeceğimi düşünüyordum." Susmasıyla sessizlik etrafımızı sardı. "Fakat artık fikrimi gözden geçiriyorum."

Yutkundum. Onu yüreklendirmek için söyleyecek bir şeyler aradım. Düşünmek fazlaca zamanımı alsa da nihayet, "E, Juni de iyi bir kıza benziyor," diyebildim.

"Evet, öyle," dedi Ridley. Sonra kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "Çok iyi," diye ekledi.

"Güzel de bir kız," dedim. "Hatta çarpıcı bir güzelliği var."

Ridley bu sözüme hafifçe güldü. "Flörtüme tutuluyor musun yoksa?"

"Hayır. Ben sadece..." Sadece ne? Kendimi onun için mutlu olduğuma ikna etmeye mi çalışıyordum? Söyleyecek bir şey bulamadığımdan sözümü öylece yarım bıraktım.

"Gerçekten onu anımsamadın mı?" diye sordu Ridley. "Demek istediğim ikinizin yaşları birbirine yakın ve birlikte okudunuz. Eh, şehirde de *o kadar* çok insan yok."

Yalan söylemeyi seçtim. "Hayır, tabii ki onu anımsadım. Sadece ismi aklımdan çıkmış."

"Son zamanlarda seni endişelendirecek bir sürü olay yaşadın." Muzip ses tonu düşünceli bir hal aldı. "Burada yaptığın bu muydu?"

"Ne?" Gözlerimi ona çevirdim.

"Konstantin'den nasıl intikam alacağını mı düşünüyorsun burada?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. Aslında yaptığım bu olmadığı için kendime öfkelendim.

Yapmam *gereken* buydu fakat bunun yerine aptalca ve çocukça bir ruh hali içinde kendimi Ridley'nin o gece nasıl göründüğünü; günün sonunda jölenin artık gem vuramadığı saçlarının nasıl daha da kıvırcıklaştığını; kirli sakallarının nasıl içimde çenesine dokunma isteği uyandırdığını; beni öpmek için eğilecek olsa sakallarının yanağımda bırakacağı zımpara hissine duyduğum özlemi ve güçlü kolunu belime dolayıp Juni'ye değil, benim kulağıma fısıldamasını nasıl da çok dilediğimi düşünmekten alıkoymaya çalışıyordum.

Ridley, "Bana planlarından bahsetmelisin," dedi.

Ona sert bir bakış attım; bir an için düşüncelerimi okuyabildiğini düşünerek korkuya kapılsam da hemen sonra Konstantin'le ilgili planlarımı kastettiğini fark ettim. "Neden? Beni vazgeçiresin diye mi?"

"Hayır. Yardım etmek istiyorum." Yüzünü bana çevirdi. Elini tırabzana koymasıyla parmakları parmaklarıma değdi. Metal buz gibi soğuk, parmakları ise parmaklarıma yaslanan, tüm bedenime ısı yayan sıcacık bir ateş gibiydi. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Ben de bu meselenin bir parçasıyım ve sadece patronun olduğum için de söylemiyorum bunu. O herifin sana, ailene neler yaptığını biliyorum. Sana onu yakalaman için yardımcı olmak istiyorum."

Hava gözlerini adamakıllı göremeyeceğim kadar kararmış olsa da gözlerinden yayılan sıcağı, bazen bana

baktığında fark ettiğim o yeni ateşi hissedebiliyordum ve bu, kalbimin teklemesine neden oluyordu.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Bana bakışıyla, hissettikleriyle ya da ne kadar yakın olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyordum. Parmaklarıma değen parmakları demir tırabzanın üzerinde giderek soğusa da hissettiğim hararetin damarlarımda gezinmesine engel olmuyordu bu.

Sonra aniden bu duruma daha fazla dayanamaz oldum. Onun yanında olmayı, içimde uzak durduğum hisler uyandırmasını istemiyordum.

Tırabzandan uzaklaşıp elimi elinden çektim. "Sağ ol. Fakat şu an planlarım Linus'u yarınki yıldönümü kutlamasına hazırlanmasına ve kutlamayı sağ salim atlatmasına yardımcı olmaktan ibaret. Arkamdaki kapıya işaret ettim. "Bu da eve gidip uyumam gerektiği anlamına geliyor."

"Bence de. Zaten benim de yavaş yavaş kalkmam gerek."

Geriye doğru bir adım attım; arkamı dönersem bana saldırmasından korkuyormuşum gibi yüzüm ona dönüktü. Geriye uzanıp el yordamıyla kapı tokmağını bulmaya çalıştım. Ridley bana yaklaştı. Balkon o kadar da geniş olmadığından bir adım atmasıyla önümde bitti. Gözlerini bana dikti. Cam kapılardan gelen ışık yüzünü aydınlatıyordu ve Ridley olağanüstü yakışıklı görünüyordu.

Kolonyasının kokusu çevremizi saran kış havasına mükemmel bir uyumla karışıyor, kokusuna kışkırtıcı bir temizlik ve tazelik katıyordu. Kolonyasının mavi bir şişesi olduğunu ve üzerinde Aspen ya da Evergreen gibi bir isim yazdığını hayal ettim. Göğsü neredeyse göğsüme değecekti ve bir kez daha tamamen donakaldım; beni öpeceğinden korkuyordum, öpmemesinden de.

Sonra kolunu bana doladı, böğrüme bastırdığı kolu bedenimin istemsizce titremesine neden oldu.

Ridley, "Sana kapıyı açayım," dedi. Arkamdaki kapıyı açtı. Yüzüne belli belirsiz, ifadesine neşe katan bir gülümseme otursa da gözleri hâlâ ciddiydi ve bana sabitlenmişti.

Güçbela, "Sağ ol," diyebildim ve kızardığım belli olmasın diye başımı saçlarım yüzümü örtecek şekilde eğdim.

"Bir saniye beklersen Juni'yle eve kadar sana eşlik ederiz," teklifinde bulundu. Onu öpmek için pembe hayaller kurmamın ardından flörtüyle birlikte beni eve bırakmasından beter bir şey düşünemiyordum.

Hızla dönüp o bana yetişemeden koridorda koşmaya başladım. Omzumun üzerinden, "Sağ ol ama kendim giderim," diye bağırıp merdivenlerden hızla indim.

Hemen Ember'ı bulup karnım ağrıyormuş gibi yaptım ve özür dileyip gecenin içine doğru kaçmaya hazırlandım. Kapıya ulaştığımda apar topar ceketimi giymeye çalışırken ve sorunsuz bir kaçış yaptığımı düşünürken Juni yanıma geldi.

"Kendini iyi hissetmemene üzüldüm." Juni'nin sesi gerçekten samimi çıkıyordu ki bu o an beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Ben az önce flörtüne olan hislerimin açıkça farkına varmışken o *tutmuş* benim için üzülüyordu.

Juni birkaç kelime daha söyleyecekken, "Bir şeyim yok," dedim. Dönüp kapıdan çıktım. Kapıyı yüzüne çarptığımda sanırım beni eve kadar geçirebileceğini söylüyordu.

Aniden kabalığımdan dolayı kendimi kötü hissettim. Üstelik niyetim kabalık etmek de değildi. Sadece yalnız kalmaya, düşüncelerimi ve hislerimi bulandıran

Ridley'den uzaklaşmaya, soluklanıp gerçekten önemli konulara odaklanmaya ihtiyacım vardı.

Evime vardığımda neredeyse koşuyordum. Tavan arasındaki daireme gitmek yerine aşağıdaki ahıra yöneldim. Yanlarından geçtiğim Tralla atlarının çoğu beni kişneyerek karşıladı. Fakat bir görevde olduğumdan *benim* atımın, Bloom'un olduğu son bölmeye gittim.

Aslında Bloom benim değildi. Çünkü tüm atlar kral ve kraliçeye aitti. Fakat Bloom'la aramızda özel bir ilişki vardı. Beni görür görmez uzun boynunu kapının üzerinden uzattı ve mutlulukla kişnedi. Kapıyı açtığımda burnunu saçlarıma gömdü ve beni kokladı.

"Seni gördüğüme sevindim dostum," dedim. Ellerimi üzerinde gezdirdim. Gür, gümüş rengi tüyleri parmaklarımda saten hissi bırakıyordu. Yularını duvardan aldım ve başına geçirmeme memnuniyetle izin verdi.

Normalde onu tımar eder ya da biraz daha okşardım ama oradan çıkmak istiyordum. Rüzgârı saçlarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Bloom'u ahırdan çıkardım. Peşimden gelirken kocaman toynakları zeminde takırdıyordu.

Onu eyerlemeye gerek duymadım ama dizginleri takmam şarttı. Uzun yelesi kavrayamayacağım kadar yumuşak ve kaygandı. Ayrıca Bloom'un durduktan sonra hızla fırlamak gibi kötü bir âdeti vardı. Gördüğüm en güzel Tralla atlarından biri olmasına rağmen onu geçit törenlerinde ya da faytonları çekmesi için nadiren kullanmalarının nedeni de buydu. Göz alıcı, gümüş rengi bedeni ışıkta platin gibi parlıyordu. Yelesinden uzanan uzun perçemi mavi gözlerinin üzerine düşüyordu ve yelesi, kuyruğu, toynaklarını örten tüyleri kar beyazıydı.

Bloom mutlu, arkadaş canlısı bir at olsa da hızı seviyordu. Cüssesine bakan biri onun ağır ve hantal olacağını düşünürdü ama Bloom tüy gibi ve müthiş hızlı koşuyordu.

Önümden yürüyerek çite doğru hareketlendi. Ardından ben yanına varana dek sabırla bekledi. İri Bloom'a binmek için ahşap çite tırmanmam gerekti.

Üzerine yerleştiğimi hissetmesiyle benden hiçbir emir beklemeden ok gibi fırladı. Neyse ki Bloom'un tarzının bu olduğunu biliyordum. Çoktan dizginleri sımsıkı kavramıştım. Kapı açık olduğundan açık yola çıkıp duvara doğru koşmaya başladı.

Ona genellikle orada biner; Doldastam'in çevresini saran duvarlar boyunca tur atardım. O yol ona kalın bacaklarının tüm gücüyle koşabileceği uzun ve boş bir parkur sunuyordu. Rüzgâr tenime batıyor, saçlarımı uçuşturuyordu. Öne eğilip yüzümü Bloom'un ensesine gömdüm ve onu daha da hızlı gitmeye teşvik ettim.

Gözlerimi kapadığımda Bloom'la yalnızdık. Ridley'ye, Konstantin'e ya da başka her şeye dair düşünceler yitip gitti.

12

Yıldönümü

Yıldönümü partisi korktuğumdan beter geçiyordu.

Balo salonu asık sıratlı kraliyet mensuplarıyla dolup taşıyordu. Sarayda bu kadar çok insanı son gördüğüm gün Trylle'in Vittra'yı mağlup edişinin kutlandığı gündü ve o gün işler hiç de yolunda gitmemişti.

En azından o zaman tanıdık Kanin halkı oradaydı; eğlenip sarhoş olmuşlardı. Aslında Konstantin her şeyi mahvedene kadar epey de eğlenceli bir kutlamaydı. Fakat bu parti markisler, marksinnalar, krallar ve kraliçelerle dolup taşıyordu. Herkes en güzel giysilerini kuşanmıştı ve herkese tepeden bakabilmek için başlarını dik tutuyordu.

Benden beklenen, gece boyunca Linus Berling'in peşini bırakmamamdı ki bu benim için hem bir lanet hem de bir lütuftu. Berling ne kibirli ne de gösterişçiydi ve bu benim için bir teselliydi fakat onun yanından ayrılmamam demek geceyi samimi olmayan iltifatlarda bulunup fısıltıyla birbirlerinin arkasından aşağılayıcı sözler söyleyen

asilzadeleri dinlemekle geçireceğim demek oluyordu.

Kral Evert ve Kraliçe Mina'nın balo salonunun ortasındaki ana masaya oturmalarıyla yemek servisi başladı. Tüm konuklar balo salonuna sırayla giriyor, kralın özel muhafızı içeri girenlerin kim ve nereli olduklarını yüksek sesle duyuruyordu. Ardından konuklar kral ve kraliçeyi selamlayıp kendi masalarına gidiyorlardı.

Kral Evert'ın kuzenleri ve en yakın dostları olarak Berlingler sıranın en önündeydiler. Onlardan önce içeri bir avuç asil girmişti: Trylle'den Kral Loki ve Kral Wendy; Skojare'den Kral Mikko, Kraliçe Linnea ve Kral Mikko'nun erkek kardeşi Prens Kennet ve Vittra Kraliçesi Sara. Omte Kraliçesi davete katılmayı reddetmişti ama Omteler için bu gayet olağan bir durumdu.

Linus ve ebeveyni kralın yanına geçince Linus'un yanında dikilmek zorunda kaldım. Elbette ben onlarla sofraya oturmayacaktım. Orada olmamın tek amacı Linus'un kulağına bizi masada selamlayan asillerin isimlerini, unvanlarını ve hangi kabileden olduklarını fısıldamaktı.

Tüm konuklar yerlerini alıp yemek servis edildiğinde masadan sessizce ayrılıp diğer iz sürücülerinin yanına geçmeme izin verildi. Ember, Tilda, Ridley ve Simon köşedeki bir yuvarlak masada oturuyorlardı ve Tilda incelik edip bana kendisiyle Ridley arasındaki koltuğu ayırmıştı. Ridley'nin yanına oturmayı istemiyordum. En azından o an. Fakat fazla seçeneğim yoktu.

Tilda bunu biliyor olmalıydı ki bana özür mahiyetinde gülümseyip omuz silkti.

O gece için iz sürücü olmak Högdragen'in bir üyesi olmaktan çok daha hoş bir işti. Högdragen'ler odanın ke-

narında, üzerlerinde siyah kadife üniformalarıyla esas duruşta dikiliyorlardı. Bazıları kapıların yanındayken bir kısmı asillerin arkasında duruyordu. Geri kalanlar duvarlar boyunca sıralanmıştı.

Bizim ise o gece üniformalarımızı giymemiz bile gerekmemişti. Ben kolsuz, siyah ve beyaz dantel bir elbise seçmiştim. Sadece güzel olduğundan değil yumruk ve tekme atarken esnek hareket etmeme imkân verdiği için. Kısa elbiselerin kavgalarda blucinlerden ya da iz sürücü üniformalarından daha fazla hareket özgürlüğü sağladığını keşfetmiştim.

Kanin iz sürücüleri orada sadece destek kuvvet olarak bulunuyordu; uzak bir ihtimaldi ama olur da ziyarete gelen kabilelerden biri o gece bir şeyler yapmaya kalkışırlarsa diye. Trylle ve Vittra kabileleri de kendi iz sürücülerini aynı nedenden dolayı getirmişlerdi. Skojare'nin iz sürücüleri olmasa da yanımızdaki masada kabilenin asillerinin korumaları oturuyordu.

Ember, "Sana tuhaf geliyor mu?" diye sordu. Masanın üzerine eğildi ama gözleri başımın arkasında kalan Skojare muhafızlarından ayrılmıyordu.

Masanın bana ayrılan kısmında bir bardak kırmızı şarap bekliyordu; yanında da buğulanmış sebzeler. Şaraptan bir yudum alıp Ember'a yanıt verdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani artık buradaki tek sarışın olmamak," dedi. Söylediğinde bir kasıt aramasam da sözleri beni bir nebze rahatsız etti.

Tilda, "Zaten o tek değil. Annesi de sarışın," diye Ember'a hatırlattı.

"Aslında hoş bir durum," dedim. Kadehimi masaya koydum. "Diğerleri gibi kalabalığın içinde sırıtmamak."

Skojarelere baktım. İçlerinde porselen tenleri ve platin rengi saçlarıyla albinoyu andıranların yanında saçları soluk beje ve annemle benimkine yakın altın rengine çalanlar vardı. Fakat salona biraz göz gezdirmek troll türünün salona nasıl bir gökkuşağı gibi yayıldığını görmek için yeterliydi.

Kaninler troll'lerin arasında en koyu tenli olanlardı; Trylle, Vittra ve Omte bile daha açık tenliydi. Kaninlerin arasında hep sırıtmışken uzun zamandır ilk kez kalabalığın içinde göze batmıyordum.

"Gerçekten mi?" Ridley başını yana eğip bana bakarken ben önümdeki yemek tabağıma gözlerimi dikip brokolime çatal sapladım. "Ben senin kalabalığın içinde göze çarpmaktan hep hoşlandığını sanıyordum."

Hissiz bir ses tonuyla, "Hep öyle olması bundan hoşlandığım anlamına gelmez," dedim.

Karşımda oturan Ember, "Biliyorum sen nefret ediyorsun ama ben hep saçına bayılmışımdır," dedi. Ardından başımın üzerinde topladığım saçlarımdan kurtulan bir bukleye nazikçe dokundu. "Çok güzel, sana da çok yakışıyor."

"Okşuyor musun sen onu?" Tilda burnunu buruşturup Ember'ın kolunu saçımdan çekti. "O bir kedi değil Ember."

İz sürücüler olarak yemek en son bize getirilirdi ve ana yemek bize ulaştığında -belli ki sıcak ve kıvamlı servis edilmesi gereken ama bize ulaşana dek soğuyan ve sulanan bir kabak yahnisi- krallar ve kraliçeler yemeklerini bitirmişlerdi bile.

Kral Evert ayağa kalktı; dikkati üzerine çekmek için kadehini tıklattı. Konuklar sohbeti bıraktı ve çıkardıkları uğultunun yerini herkesin kralı görmek için dönmesiyle ahşap zemine sürten sandalyelerin sesi aldı.

Salonun büyük bir kısmı masanın üzerindeki ve tavandan sarkan kocaman avizeleri dolduran mumlarla aydınlanıyordu ve herkes etrafını görebilse de salon loştu. Fakat kralın ayağa kalkmasıyla ana masanın tepesinde spot ışığını andıran parlak bir ampul yandı. Kralın tacındaki gümüş ve elmaslar bir disko topu gibi ışıldadı. Üzerinde, düğününde giydiği beyaz takım vardı ve görüntüsü bana Disney çizgi filmlerindeki prensleri anımsatıyordu. Tek fark kralın üzerinde çok daha fazla mücevher ve süs olmasıydı ki bu da ona gerçek çizgi filmlerdeki karakterlerden daha da karikatürize bir görünüm veriyordu.

Evert geniş balo salonunda işitilebilmek için yüksek sesle, "Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," dedi. Köşede oturmama rağmen sesini şaşırtıcı derecede iyi işitiyordum. "İçinizden kimilerinin bize katılmak ve bu özel geceyi benimle ve eşimle kutlamak için uzun mesafeler kat ettiğinizi biliyorum ve bunun için size teşekkür ederiz.

Kalabalıklara hitap etmekte hiçbir zaman çok başarılı olmadım ama eşimin söyleyecek birkaç sözü olduğunu biliyorum." Kral gülümseyip yanında ayağa kalkan Kraliçe Mina'ya işaret etti.

Kraliçenin beyaz elbisesi öyle çok elmasla kaplıydı ki içinde nasıl hareket ettiğine şaştım. Tabii mücevherleri de vardı. Kolyesinde öyle iri taşlar vardı ki dört kilo çektiğini söyleseler şaşmazdım.

"Kralın da dediği gibi bize katıldığınız için size teşekkür ederiz," dedi Mina. Krala göre daha yumuşak çıkan sesini güzelce yansıtmayı başarıyordu.

Daha önce kraliçenin birkaç konuşmasını dinlemiştim ve perşembe günkü toplantıda olduğu gibi yabancıların olmadığı anlarda normal bir Kanin aksanı kullanıyordu. Fakat o an olduğu gibi daha büyük kalabalıklara seslenirken nedense sesine hafif bir İngiliz aksanı yerleşiyordu. Sanki böyle konuşmanın onu daha da saygın gösterdiğini düşünüyordu.

"Geçen beş yılda kraliçeniz ve Evert'ın gelini olma hazzını tattım." Yüzünde yayvan bir gülümsemeyle konuşuyordu ve ellerini karnının hemen altında nazikçe kavuşturmuştu. "Ve size tüm içtenliğimle bu beş yılın hayal ettiğimden çok daha mutlu ve muhteşem geçtiğini söyleyebilirim."

Kraliçe, "Iskyla'da büyümüş biri olarak böyle bir hayatı ancak hayal edebilirdim," diye ekledi. "Iskyla'ya aşina olmayanlarınız için söyleyeyim, Doldastam'den daha da kuzeyde kalan küçük bir Kanin köyüdür. Bu yüzden de daha soğuk ve ücradır; içinizde bir yer daha ne kadar tenha ve ücra olabilir diye düşünenleriniz olabilir tabii."

Son sözleri birkaç kıkırdamayla karşılandı; gülenler özellikle Iskyla'yı bilen diğer Kaninlerdi. Ben daha önce oraya hiç gitmesem de çoğu kişi gitmişti. Duyduğuma göre orada elektrik ya da telefon gibi hayatı kolaylaştıran şeyler yoktu. Ayrıca kuzey kutbundaydı.

Kraliçe salondakilere, "Anne-babam ben çok küçükken öldü ve hep köyden gitmenin hayallerini kurdum," diye seslendi. "Sonra beş yıl önce, kışın en soğuk zamanında

işte tam bu salondaki bir baloya davet edildim ve sizin gibi benim de katıldığım davetten pek de bir beklentim yoktu."

Mina'nın bahsettiği balo Külkedisi'ni çağrıştırıyordu, kraliçenin hayatının büyük bir kısmı gibi. Kral Evert'ın selefi, kuzeni Elliot Strinne eşsiz ve veliahtsız bir halde aniden ölmüştü. Ölümü asiller arasında hararetli bir tartışmaya neden olmuş, kimileri Elliot'ın genç yeğeninin tahta geçmesi için kulis faaliyetleri yapmışlardı. Ta ki şansölye nihayet yirmi üç yaşındaki Evert'ın krallığı yönetmek için bir çocuktan daha uygun olacağına hükmedene dek.

Evert on yıl boyunca krallık yaptıktan sonra hâlâ bir gelini ve vârisleri olmadığından liderler endişelenmeye başlamıştı. Elliot'ın ölümünün ardından olduğu gibi Krallığın kargaşaya sürüklenmesini istemiyorlardı. Bu yüzden uygun eş adaylarının kralla buluşacağı bir balo düzenlediler. Mina ve Evert bu baloda tanışmışlardı.

"O gece bir peri masalı gibiydi." Mina gülümseyip kocasının omzuna dokundu. "Görür görmez ona âşık oldum. Neyse ki o da benimle aynı şeyleri hissetti. Hemen dokuz ay sonra evlendik. O günün ardından her gün benim için hayatımın en güzel günü oldu ve evliliğimizin sonraki beş yılının da en az ilk beş yıl kadar sihirli geçmesini diliyorum."

Kraliçe, Kral Evert'a gülümsedi; ona izleyenlere rahatsızlık verecek kadar tatlı ve hayranlık dolu bir bakış attı. Sonra sessizce, neredeyse işitemeyeceğimiz kadar alçak bir sesle, "Seninle tanıştığım için çok minnettarım sevgilim," dedi.

Bunun konuşmasının son sözleri olduğunu düşünen kalabalık onu içtenlikle alkışlarken kraliçe dinleyicilere kocaman bir gülümsemeyle karşılık verip kocasının yanına oturdu.

Ridley gönülsüzce kraliçeyi alkışlayıp, "Yalan söylüyor," dedi. "Onu sevmiyor."

"Neden böyle diyorsun?" diye sordu Ember.

Ridley başını iki yana sallayıp yeniden buz gibi çorbasını kaşıklamaya koyuldu. "Kimse kimseyi o kadar çok sevmez."

"Oysa dün gece kalkmış bana gerçek aşktan bahsediyordun," dedim. Sözlerimdeki burukluğa kendim bile şaşmıştım.

"Öyle mi yaptım?" Ridley başını kaldırdı ve gözlerini üzerime dikti. Hızla yüzümü çorbama çevirdim. "Durulmaktan filan bahsettiğimi hatırlıyorum ama gerçek aşkla ilgili tek kelime etmemiştim."

"Aynı şey," diye mırıldandım.

"Bilmem. Bazı insanlar birbirlerini çok sevebiliyor," dedi Ember. "Bence Tyrlle kralı ve kraliçesi birbirlerine müthiş düşkünler."

"Ben insanlar birbirlerine âşık olmaz demiyorum. İnsanlar birbirlerine delicesine de âşık olabiliyor. Fakat az önce gördüğümüz..." Ridley arkasına, Kral Evert ve Kraliçe Mina'nın oturdukları yere işaret etti. "...bir mizansendi sadece."

"Bence haklısın," dedi Tilda. Asiller hakkında bu şekilde konuşması alışılmadık bir durumdu. Hayretle ona baktığımda tek yaptığı omuz silkip suyundan bir yudum almak oldu. "Eh, Ridley haklı. Küçük kasabada büyük hayalleri olan bir kızdı kraliçe ve paralı, asil biriyle evlenmek hep istediği bir şeymiş."

"Ben de sadece bunu söylüyordum." Ridley yüzünde memnun bir sırıtışla sandalyesine yaslandı. Tilda bu

tür konularda nadiren görüş bildirdiğinden Ridley için Tilda'nın desteği bir lütuf gibiydi.

Kayıtsızca, "Ne mutlu ona o halde," dedim.

"Ne mutlu ona mı?" Ember güldü. "Sence kralı kandırması iyi bir şey mi?"

Ona, "Kralı kandırmadı," dedim. "Kralın kendisine çocuklar verecek güzel bir eşe ihtiyacı vardı. İstediğini aldı da. Eh, henüz ortada çocuk yok ama kraliçe hâlâ genç. Kraliçenin istediği daha iyi bir hayat sürmekti ve bunun bir yolunu buldu. Belki sizin ya da benim tercih edebileceğim bir yol değil bu ama yine de yol işte."

"Sen olsan bunu yapar mıydın?" diye sordu Ridley. "Hayatını ve kariyerini daha iyi bir noktaya getirmek için sevmediğin biriyle evlenir miydin?"

"Hayır, elbette yapmazdım bunu."

"Birini sevsen bile onunla evlenir miydin ki?" diye sordu Ridley. Gözlerini üzerime çevirdiğini hissetsem de ona bakmaya yanaşmadım. Şarabımı hızla dikip bitirmeyi tercih ettim.

Ben yanıt veremeden Evert dans zamanının geldiğini duyurdu ve garsonlar gelip masaları kaldırmaya ve dans edecek insanlara yer açmak için kenara çekmeye başladılar. Böylece ne Ridley'nin soruları ne de bana diktiği gözleri için endişelenmeye vaktim olmadı. Hemen kalkıp garsonların tabaklarımızı kaldırmalarına yardım etmem gerekiyordu. Diğer iz sürücülerle birlikte ayağa kalkıp sandalyelerin üst üste dizilmesine ve masaların odanın kenarına çekilmesine yardımcı oldum.

Fakat böylesi daha iyiydi. Çünkü Ridley'ye ne yanıt vereceğimi bilmiyordum.

13

Yakışıksız

Balo salonunun en ucunda küçük bir orkestra en yeni insan müzikleri yanında Kanin halk şarkıları da çalıyordu. Onlara duru ve opera söyleyecek kadar geniş bir sesi olan bir şarkıcı eşlik ediyordu. Beatles'dan baştan sona İsveççe sözleri olan bir Kanin aşk baladına, hemen ardından bir Adele parçasının hoş bir yorumuna mükemmelen geçiyorlardı.

Henüz gecenin erken saatleriydi ve dans pisti nispeten doluydu. Çoğu çift müzik eşliğinde sağa sola sallanırken kimileri pistte yıllarca süren eğitimden gelen zarif, deneyimli adımlar atıyordu. Asilzadeler, özellikle de Doldastam'dekiler, lüks ve korunaklı hayatlar sürüyor ve epey boş zamanları oluyordu. Boş zamanlarını dans ederek değerlendirmek için de çoğu balo salonunun yolunu tutuyordu.

Eve dönen değiştirilmiş çocukların sonuncusu ve yüksek makamlı bir markis olarak Linus bolca ilgi çekiyordu ve dans listesi doluydu Hareketlerinin hantal olmasına

ve birkaç kez kendi ayaklarına takılmasına rağmen dans partnerleri bunu umursamıyor gibi görünüyorlardı.

Pistin yan tarafından Linus'u izledim, bana ihtiyacı olursa yanına gitmek için tetikte olsam da kendi başına durumu gayet iyi idare ediyor gibiydi. Dans hareketleri acemice de olsa bunu yapmacıklığa kaçmadan nazikçe ve cazibesini konuşturarak telafi etmeyi başarıyordu.

Tilda ve Ember'ın sorumlu oldukları kimse yoktu. Bu yüzden özgürce bana eşlik ediyor, benimle birlikte dans pistinin kenarında kalan duvarın önünde dikiliyorlardı. Tilda'nın üzerinde uzun bacaklarını ortaya çıkaran kısa, frapan bir giysi vardı ve sağa sola sallandığında gümüş rengi püsküllleri de onunla birlikte sallanıyordu. Balo salonunun kenarında esas duruşta beklememiz gerekse de Tilda kendisine engel olamıyordu. Dans etmeye bayılıyordu. Gözleri kapalı Tilda başını hafifçe geriye attıkça uzun, kahverengi saçları arkasında dalgalanıyor, bedeni müzikle birlikte zarifçe sallanıyordu.

Ember, "Keşke dans edebilseydim," diye hayıflandı.

Tilda gözlerini açıp Ember'a baktı. "Sadece dans et. Yalnızken çok eğlenceli oluyor."

Ember mahzun bir edayla kalabalık dans pistine baktı. "Çocukken, tek istediğim saraya gidip böyle bir baloya katılmaktı. Şimdi sarayda bir balodayım ve baloya katılamadan, eğlenemeden bir kenarda bekliyorum."

Onu neşelendirmeye çalıştım. "Katıldın ki. Güzel bir yemek yedin, giyinip süslendin ve şimdi de müzik dinliyorsun. Sen de eğlencede yer alıyorsun."

Ember kararsız bir sesle, "Belki de," dedi. Fakat hemen ardından başını iki yana salladı. "Yo, haklısın. Sanı-

rım beyaz atlı prensimi düşlemekle çok zaman geçirdim. Daha doğrusu beyaz atlı prensesimi."

Şarkı bitince Linus kendisini on beş, on altı yaşlarında güzel ama yapışkan bir marksinnanın kollarından kurtarıp Ember ve Tilda'yla dikildiğimiz duvar kenarına geldi. Yanakları kızarmıştı ama yüzünde şapşal, çarpık bir gülümseme vardı.

Linus yanımıza gelince "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim. Yani, sanırım." Ellerini siyah saçlarında gezdirdi ve gülümsemesi mahcup bir ifadeye dönüştü. "Çok hata yaptım mı?"

"Hayır, gerçekten iyi iş çıkarıyor gibisin," diyerek onu teskin ettim. "Ya sen iyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet. Bunca yabancıyla dans etmek biraz tuhaf, özellikle de daha önce bir balo salonunda dans etmediğim düşünüldüğünde. Fakat insanların çoğu nazik." Annebabasının oturduğu masaya baktı. "Annem ve babam da gerçekten benimle gurur duyuyor gibiler."

"Duyuyorlar," dedim.

Linus tekrar bana döndü. Gözleri ışıldıyordu. "Ya sen eğleniyor musun? Burada kıyıda köşede kalmış gibisin."

"Ben eğleniyorum." Eğlendiğimi ispat etmek için ona gülümsedim.

Linus, "Neden gelip benimle dans etmiyorsun?" diye sordu. "Biraz kurtlarını dökersin."

Elimden geldiğince nazik bir şekilde teklifini reddettim. "Teklifin için teşekkür ederim ama sanırım bunu yapmamalıyım. Yakışık almaz."

"Bir şarkılığına da mı olsa?" Ümitle bana bakan Linus'un kaşları kalktı; bu haliyle bir ergenden çok heye-

canlanmış bir köpek yavrusunu andırıyordu.

Kederle başımı iki yana salladım. "Üzgünüm ama olmaz."

"Seninle ben dans ederim." Ember araya girip Linus'a yaklaştı.

"İşte aradığım ruh." Linus sırıtıp onu dans pistine çıkardı.

Beni desteklemesi için Tilda'ya baktım; Ember'ın çoktan kalabalığın arasına karışmasına ve artık onu durdurmamız için çok geç olmasına rağmen bana arka çıkmasını umdum. Fakat Tilda sadece omuz silkti; hâlâ kalçalarını müziğin ritmine göre sallıyordu.

Tilda ikisinin acemice daireler çizerek uzaklaşmalarını izleyerek, "Bırak eğlensinler," dedi.

"Ember bazen tam bir asi oluyor." Parmak uçlarımda yükselerek diğer çiftlerin arasından geçen Linus ve Ember'ı görmeye çalıştım.

Ridley, "Sorun olmaz," dedi. Linus ve Ember'ı gözetlemekle o kadar meşguldüm ki Ridley'nin yanıma yanaştığını fark etmemiştim. "Birilerinin ikisinin dans ettiğini fark edeceğini sanmam. Herkes eğleniyor ve asillerin çoğu şaraptan sarhoş oldu."

Tilda, Ridley'ye, "Linus başta Bryn'le dans etmek istedi ama Bryn teklifi kabul etmedi," dedi. Doğru olanı yapmama rağmen beni gammazlıyordu.

Tilda'nın gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. Bu tür partiler onun farklı bir yanını ortaya çıkarıyordu. O gece hiç içki içmemesine rağmen güzel müziğin ve dansın etkisiyle sarhoş olmuş gibiydi. Onun rahat tavrı kendimi odun gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Belki de evet demeliydin. Linus'un bir-iki dans figürü öğrenmesi cidden iyi olurdu." Ridley eliyle Ember'ın ayağına basıp tökezleyen ama onun yardımıyla dengesini toplayan Linus'a işaret etti.

"Gözlerden uzakta ona birkaç tavsiye veririm," dedim. "Fakat burada yakışık almaz. Linus benim sorumluluğum altında. Profesyonelliğin sınırlarını bulandıracak hiçbir şey yapmamam gerekir."

Ridley bana, "Bana böyle doğrucu sözler söylemene, eğitim el kitaplarından sone okur gibi alıntılar yapmana bayılıyorum," diye takılsa da ne karşılık vereceğimi bilemediğim için her zamanki kur yapan hali bana itici geldi.

Geçen gece Juni'nin yanında gördüğümde, ona karşı birtakım hisler beslediğimi fark ettiğimden artık onun yanında nasıl davranacağımdan emin olamıyordum. Bu yüzden de elimden geldiğince ondan kaçınmayı tercih ediyordum. En azından hislerim kaybolana dek. Eh, eninde sonunda kaybolacaktı değil mi bu hisler?

Gözlerimi tam karşıma, dans pistine dikip soğuk bir sesle ona, "Profesyonelce davranmak kötü bir şey değil," dedim.

"Dans etmek de öyle." Ridley önüme geçti ve beni kendisine bakmaya zorladı. "Haydi. Benimle dans etsen ne çıkar?"

Alelacele, "İş başındayız," dedim. Yanıtım karşısında sırıttı.

"Bu bir parti ve herkes dans ediyor. Ayrıca rektor olarak senin patronunum." Elini bana uzattı.

"Bu bir emir mi?" diye sordum. Uzattığı eline baktım. O eli tutmak için duyduğum heves canımı sıktı.

"Hayır desem benimle yine dans eder misin?" diye sordu.

Tilda böğrümü hafifçe dirsekledi. "Bryn, git dans et işte."

Hiç düşünmeden uzanıp Ridley'nin elini tuttum. Eli elimi kolayca sardı ve içimi kıpır kıpır etti. Hislerimi bastırmaya çalıştım. Ridley beni duvardan uzaklaştırırken yüzündeki gülümseme iyice yayvanlaştı. Omzumun üzerinden arkamdaki Tilda'ya baktım. Yüzünde cesaret verici bir gülümseme vardı.

Ridley ve ben iyi giyimli troll'ler denizinin içine karıştık. Ridley durdu ve elimi omzuna koydum. Aramıza mesafe koymaya özen göstersem de elini belime koyup beni kendisine yaklaştırdı.

"O kadar da fena değilmiş, değil mi? Kimse ağzı açık bizi izlemiyor ya da ellerinde tırmıklarla bizi kovalamıyor." İkimiz *Love is Blindness* parçasının dramatik bir yorumu eşliğinde dans ederken bana gülümsüyordu.

"En azından henüz değil," dedim.

Etrafıma göz gezdirip kınayan bakışlara maruz kalıp kalmadığımıza baktım. Fakat kimse bize aldırış etmiyor gibiydi. İkimizin üzerinde resmi bir davete uygun kıyafetler olduğundan ve oradaki diğer krallıklardan gelen asilzadelerin çoğu birbirlerini tanımadığından dans pistine ait olmadığımızı fark etmiyorlardı bile.

Ember kalabalığın arasında bizi fark edince şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. İçgüdüsel bir hareketle Ridley'nin kollarından kurtulmaya çalışsam da sırtımdaki sıcak eli beni sımsıkı kavramıştı.

Ridley, "E, neyin var senin böyle?" diye sordu. Gözlerimi ona çevirdiğimde gülümsemesinin silindiğini ve siyah gözlerinde tuhaf bir ciddiyet olduğunu fark ettim.

"Bir şey olduğu yok." Sorusunu tedirgin bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalıştım.

"Bana kızgın gibisin."

Yanıt vermekten kaçınıp gözlerimi yüzünden kaçırdım. "Niye kızgın olayım ki sana?"

"Bilmem. Fakat bütün gece ben yokmuşum gibi davrandın." Duraksadı. "Bana doğru bakmadın bile."

"Bütün gecemi sana bakarak geçirecek halim yok herhalde," dedim. Artık Ridley'nin yüzüne bakmakta daha da zorlanıyordum.

Ridley kararlı bir sesle, "Bryn, ne kastettiğimi biliyorsun," dedi. Biliyordum da.

Niyetim aramıza bir duvar örmek olmasa da hislerimle başka türlü nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Anlaşılan Ridley artık Juni'yle beraberdi ve öyle olmasa da hâlâ benim patronumdu ve bir rektorla bir iz sürücünün duygusal ilişki kurmaları ikimizin de işlerine mal olabilecek, kesinlikle yanlış bir hamleydi. Yolsuzluğa, manipülasyona ve iltimasa açık kapı bırakan bir durumdu.

Bu yüzden Ridley'le birlikte olmamızın hiçbir yolu yoktu. O bunu istese bile. *Ben* istesem bile. İstemiyordum da. İstiyorum denemezdi.

Nihayet cesaretimi toplayıp ona ve kızıl kahverengi gözlerine baktım. Bunu yapmak kızarmama neden olsa da. "Sana kızmadım. Yemin ederim."

Alçak sesle, "Seni kızdıracak bir şey yaptıysam bana söyleyebilirsin," dedi. Beni incitecek bir şeyler yapmış olduğu düşüncesi canını sıkıyordu. "Arkadaşlığımızın temeli buna dayanıyor. Birbirimize karşı hep dürüstüz."

Elimden geldiğince inandırıcı bir şekilde yalan söyledim. "Öyleyim."

"Güzel," dedi Ridley. Bunu bana inandığından söylememişti, sadece ağzımdan laf almak için daha ne yapabileceğini bilemediğinden söylemişti.

Havayı yumuşatmak için, "Bu yüzden mi beni dansa kaldırdın?" diye sordum. "Beni sorguya çekmek için mi?"

Ridley, "Hayır," dedi. "Seni dansa kaldırdım çünkü seninle dans etmek istedim. İyi bir dansçısın."

Bu sözünün ardından kolunu uzattı ve ondan uzaklaştım. Ardından beni kendisine çekip döndürdü. Dönüşüm tamamlandığında sırtım göğsüne yaslanmıştı. Ridley'nin kolları beni sararken nefesinin sıcaklığını ensemde hissettim.

Bir saniye o halde kaldık. Kalçalarımız hafifçe sallanıyordu ve kalbim küt küt atıyordu. Kalbimin titreşimlerini hissetmesinden korksam da bedenimi bedeninden ayırmak istemiyordum. Aslında orkestra parçayı giderek daha şiddetli çalarken ve aşkın gözünün nasıl da kör olduğu uyarısında bulunan şarkıcının sesi çıkabileceği en üst notaya ulaşırken o halde sonsuza dek kalmak istiyordum. Kalabalık balo salonunun avizelerinden birinin mum ışığı altında, Ridley'nin beni saran güçlü kolları arasında, bedenim onunkiyle bitişik halde gözlerimi yumdum ve o anın sonsuza dek sürmesini diledim.

Fakat tüm bunlar sadece bir saniye sürdü. Ardından Ridley elimi tutup beni tekrar döndürdü. Bu kez beni yeniden kollarının arasına çektiğinde bacağımı dansın gerektirdiği şekilde uzattım. Beni öyle yere eğdi ki saçlarım zemini yaladı. Tekrar kendisine doğru çektiğinde gözlerim gözlerine kilitlendi.

Kollarının arasında kaldım, bedenim bedeniyle bütünleşmişti. Nefessiz kalmıştım ve başım dönüyordu. Bunun nedeninin sadece dans olmadığını biliyordum. Gözlerimi ona diktim. Kimseyi o an onu öpmek istediğim kadar çok öpmek istememiştim.

Fakat onu öpmek yerine ağzımdan, "Juni'nin burada olmaması ne kötü," dedim.

"Evet." Ridley'nin sesinden nefes nefese kaldığı belliydi. Gözlerini kırptı ve gözlerine o ciddi ifadeyi veren şey, artık her ne ise, kaybolup gitti. "Evet, öyle."

Şarkı bitince ondan uzaklaşıp elbisemi düzelttim. Dans pistinden kaçarcasına inmek, Tilda'yla birlikte gölgelerin arasında dikildiğim yere dönmek istesem de Ridley yerinden kıpırdamadı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle karşımda dikiliyordu.

"Ne var?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Bana gülümsemeye çalışsa da beceremedi. "Benimle dans ettiğin için teşekkürler."

Ridley dönüp bana baktıktan sonra gitti. Beni dans pistinin ortasında yalnız bıraktı.

14

Görev

Yıldönümü partisinde çok içki içmememe rağmen ertesi gün akşamdan kalmaymışım gibi uyandım. Günün tamamını battaniyelerimin altında geçirmek beni mutlu ederdi. Ember tavan arasındaki odamın merdivenlerinden gürültülü adımlarla çıkıp kapıyı ardına kadar açtığında daha gün yeni ağarıyordu.

Ona, "Evim yanmıyorsa git buradan," deyip başımı yastığın altına soktum.

"Huysuzluk etme. İyi haberlerim var. Ember yatağın üzerine öyle bir atladı ki bedenim havaya sıçradı. Yatağa geri indiğimde ona şüpheci bir bakış attım. "Gidiyorum," dedi.

"Neden gidiyorsun?" Yastığı başımın üzerinden kaldırdım ve onu görebilmek için sırtüstü döndüm. "Peki bunun nesi iyi haber?"

"Bir sonraki görevimi aldım." Bana gülümsedi. "Yeni bir değiştirilmiş çocuğu almak için yola çıkıyorum."

"Tebrikler," dedim ama uyku mahmuru olduğumdan sesim fazlaca cılız çıktı.

Benim gibi Ember da Doldastam'de tıkılıp kalmaktansa görevlere çıkmayı yeğliyordu. Bu yüzden şehirde onsuz kalacak olmak durumumu daha çekilmez kılsa da Ember için samimi bir mutluluk duydum.

"Sağ ol. Sadece veda etmeye gelmiştim, sonra hemen gideceğim."

"*Şimdi* mi gidiyorsun?" Hızla doğrulup oturur pozisyona geçtim ve komodinin üzerindeki alarmlı saate baktım. "Daha sabahın yedisi değil. Görevi ne zaman aldın?"

"Yirmi dakika kadar önce," dedi Ember. "Ridley beni rektor ofisine çağırıp görevi verdi. Bu kadar erken kalkmak onu pek de heyecanlandırmamış gibiydi. Sanırım dün gece çok şarap içmiş."

"Dur bakalım." Kafamı toplamak için alnımı ovuşturdum. "Bunlar çok anlamsız geldi bana."

Genellikle görevler bize şehirden ayrılmamızdan bir hafta ya da en azından birkaç gün önce verilirdi. Bu süre zarfında değiştirilmiş çocukların dosyalarına bakar, böylece onları daha görmeden "tanırdık." Ayrıca gerekiyorsa otellerde yer ayırtmak ve uçak biletleri satın almak gibi seyahatle ilgili ayarlamaları yapardık.

Hepsinden önemlisi kral ve kraliçe daha birkaç gün önce konukların tümü şehirden ayrılana dek tüm iz sürücülerin Doldastam'de kalmasını emretmişti. Bazı konuklar o gece yola çıkacak olsa da çoğu ertesi sabaha kadar şehirden ayrılmayacaktı.

Bu yüzden acil bir durum söz konusu değilse bir iz sürücüyü neden pazartesi ikindisinden önce gönderdiklerini anlamıyordum. Mantıksızcaydı bu.

"Kral Ridley'yi onu bu sabah erkenden arayıp bir tüyo

aldıklarını ve bu değiştirilmiş çocuğu hemen getirmesi için bir iz sürücüye ihtiyacı olduğunu söylemiş."

"Hangi değiştirilmiş çocuk?"

Ember dudaklarını büküp bana sert bir bakış attı. "Biliyorsun, bunu sana söyleyemem. Geri dönene dek görevlerimiz gizli tutuluyor ne de olsa."

Bir gizlilik ve güvenlik önlemi olarak nereye gittiğimizi ve hangi değiştirilmiş çocuğun peşinde olduğumuzu başkalarına söylememize asla izin verilmezdi. Bunun amacı Linus'un başına gelen türde olayları engellemek olduğu kadar, asillerin çocuklarının insan dünyasında ne iyi (ya da ne kötü) durumda olduklarının işitilmesini genellikle istememeleriydi.

"Biliyorum, biliyorum." Elimi sallayarak sözlerini geçiştirdim. "Fakat kralın aldığı tüyo neymiş? Görevini ayarlaması için Ridley'yi gecenin bir yarısı uyandırmasına neden olacak kadar önemli olan neymiş?"

Ember bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açsa da bir türlü konuşamadı. İşte o an kafama dank etti. Her şey apaçık ortadaydı; hemen anlayamadığıma inanamıyordum. Bunun için uykudan mahrum kalan beynimi suçladım.

"Konstantin Black," dedim.

Ember endişemi gidermek için hemen, "Emin değiller," dedi.

"Bu komik." Üzerimden yatak örtülerini atıp yataktan fırladım; gardıroba koşarken çıplak ayaklarımın altındaki ahşabın ne denli soğuk olduğunu fark etmiyordum bile.

"Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum." Kapılarını sertçe açmamla az kalsın üzerime devrilecek olan gardırobu tam zamanında tuttum. Bir eşofman üstü çıkarıp uyurken giydiğim tişörtün üzeri-

ne geçirdim. "Ridley'yi bulup bir güzel haşlayacağım."

Ember, "Muhtemelen tekrar uyumuştur," dedi.

"Umurumda değil." Yüzümü Ember'a çevirdim. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Görev sana değil, bana verilmeliydi. Konstantin geri döndüyse onun peşine düşen ben olmalıyım."

Ember yataktan kalktı. Ellerini yumruk yaptı ve konuşmaya başlamadan önce cesaret bulmak için sakinleşmek için bir nefes aldı.

"Bryn. Dur." Sesi beni dengesiz ve telaşlı halimden çıkaracak kadar sert olsa da gerginliğine bakınca, sakin olmak ve bana bağırmamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. "Öncelikle bu yaptığın büyüklenmenin dik âlâsı. Güçlüyüm, zekiyim ve bu görevin üstesinden gelecek yetenekteyim."

"Evet, bunu biliyorum Ember." Alelacele özür dilemeye koyuldum. "Sen mükemmel bir iz sürücüsün. Kastettiğim bu değildi."

"Konstantin'le ne derdin olduğunu herkesten iyi biliyorum," diye ekledi Ember. "Bu yüzden seni anlıyorum. Fakat onun nasıl bir pislik ve tehdit olduğunu da biliyorum. Tehlikeyi anladığım gibi onu geri getirip suçları için mahkemeye çıkarmanın ne kadar önemli olduğunu da anlıyorum."

"Biliyorum," dedim.

"Fakat... Seni gücendirmek için söylemiyorum ama senin aksine onun hakkındaki şahsi duygularım kafamı bulandırmıyor."

Bu son söylediklerinden dolayı onunla tartışmak istesem de yapamadım. Ridley'ye Konstantin'i öldürmek istediğimi ve bir dahaki sefere kaçmasına göz yummaya-

cağımı itiraf edeli daha birkaç gün olmuştu. Geçen hafta onu gördüğümden beri Konstantin'le kavgamı gözümün önünde tekrar tekrar canlandırıyor, onu bir daha görürsem nasıl canını daha beter yakacağımı düşünüyordum.

Şahsi intikamıma duyduğum özlem Ember kadar mantıklı ve tarafsız düşünmemin önünde bir engeldi. Bu yüzden susup gözlerimi yere çevirdim.

Ember, "Durumun ciddiyetini anlıyorum ve her şey kontrolüm altında," dedi. "Bu yüzden Ridley seni değil, beni seçti."

"Biliyorum, haklısın ve doğru seçimi yapmış. Ben sadece..." Sözümü yarıda bıraktım.

Cümlemi benim yerime Ember bitirdi. "Yine de göreve çıkan sen olmak istiyorsun."

Gözlerimi ona çevirip başımı salladım. "Evet."

"Anlıyorum. Fakat aslında bahsi geçen kişinin Konstantin olduğuna dair kocaman bir soru işareti var. Raporlar yarım yamalaktı. Sadece önemli bir değiştirilmiş çocukla aynı bölgede olabileceğine dair birtakım söylentiler işitmişler."

"Bunu nereden çıkarmışlar?"

"Linus olayının ardından Konstantin ve Bent'in fotoğraflarını tüm kabilelere dağıttılar. Kabilelerin muhafızları gözlerini dört açsın diye. İkisi şu an Troll dünyasının en çok aranan iki suçlusu gibi. Bir Trylle iz sürücüsü kendilerinin değiştirilmiş çocuklarından birini getirmeye gittiğinde Konstantin'e benzettiği birini görmüş. Bu olay da peşine düştüğüm değiştirilmiş çocuğun yaşadığı yerin yakınlarında olmuş."

"Biliyorum *kim* ya da *nerede* diye sorsam bana yanıt vermezsin ama en azından yakınlarda olup olmayacağını söy-

ler misin?" diye sordum. "Belki yardıma ihtiyacın olur diye."

"Sana ihtiyacım olursa Doldastam'e arabayla bir günden az bir mesafede olacağım."

"Peki bana ihtiyacın olursa beni arayacaksın, değil mi? Ya da Ridley'yi, Tilda'yı veya bir başkasını." Bunu sorarken aklımda kendi kan davamdan çok Ember'ın emniyeti vardı. Ember iyi bir dövüşçüydü ama Konstantin de öyleydi ve tek başına çalışmıyordu.

Gülümseyerek, "Elbette ararım," diye söz verdi. "Fakat buna gerek olmamalı. Her şeyin yolunda gideceğinden eminim. Şu Trylle iz sürücüsü muhtemelen yanıldı ve orada sağ salim bir değiştirilmiş çocuk bulup onu eve geri getireceğim."

"Sence buradan ne kadar süre uzakta kalacaksın?"

"Ridley olur da işler sarpa sarabilir diye görevi hızlı bitirmemi istiyor. Bir haftanın yeterli geleceğini umuyorum ama değiştirilmiş çocuğu korkutma riskini almak da istemiyorum."

"Eh, ben Chicago'da sadece beş gün kaldım ama Linus sağ salim eve döndü," dedim. "Bu yüzden eminim bu işi halledeceksin."

"Bundan ben de eminim."

"Neyse, seni daha fazla tutmayım. Madem hemen gitmen gerek."

Ember gitmeden önce ona sıkıca sarıldım. Daha önce de görevlere çıkmıştı ama bu kez onun için endişeleniyordum. İçimden onu bırakmak gelmese de nihayet Ember kollarımdan ayrıldı. Bana gülümseyip her şeyin yolunda gideceğini söyledikten sonra dönüp kapımdan çıktı. Peşinden gitmemek için irademi sonuna dek zorlamam gerekti.

15

Yemek zamanı

Annem biri bizi işitecekmiş gibi fısıltıyla, "Ben de bu duruma bayılmıyorum," dedi. Gri ceketi ayak bileklerine kadar iniyordu ve ikimiz saraya doğru yürürken cekete daha da sıkı sarındı. Kulaklarındaki iri elmas küpeler güneş bulutların arasından çıktıkça parlıyordu.

Yanında yorgun adımlarla yürürken, "Öyleyse neden yapıyoruz bunu?" diye sordum.

"Çünkü çok yakın olmasalar da akrabamız onlar," dedi. Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. "Hem hoş bir jest de."

"Fakat onlardan o kadar da hoşlanmıyorsun," dedim. Bu gerçeği anımsatmama ihtiyacı varmış gibi. "Onları tanımıyorum bile. *Sen* bile onları doğru dürüst tanımıyorsun."

"Biliyorum. Fakat istediler işte." Sarayın kapısına ulaştığımızda durup bana doğru döndü. Rüzgâr yanaklarını pespembe yapmıştı. Fakat bu sadece onu daha da güzelleştirmişti. "Ben de sizden istiyorum."

"Annen bizden çok bir şey istemiyor Bryn." Babam eli-

ni annemin beline dolayıp ona desteğini belli etti. "Hatırı için yapabiliriz bunu."

"Tabii ki yapabiliriz," deyip yüzüme olabildiğince neşeli bir gülümseme oturtmaya çalıştım.

Bu konuda tartışmanın ya da surat asmanın bir anlamı yoktu. Annemin de durumdan hoşnut olmadığını bilmek bir teselliydi. Böylece üçümüz bir olup yabancılar için mutluymuş gibi görünmeye ve nezaket göstermeye hazırlandık.

Ayrıca, bunun hoş bir jest olduğu konusunda anneme hak vermek zorundaydım. Annem babama kaçtıktan sonra Skojare'yi ziyaret etmesi yasaklanmıştı ve başta bunun anlamı hiçbir temas kurmayacağıydı. Sonra ağır ağır yasak yumuşamaya başlamış ve on yıl önce annemin annesinin cenaze töreni için yurduna dönmesine izin verilmiş, bu da akrabalarıyla arasında bir diyalog kapısı açmıştı.

Annem açısından bu büyük bir adımdı. Kraliçe Linnea Biâelse -Skojare kralının genç gelini- benim büyük büyük teyzemin torununun kızı, yani annemin büyük teyzesinin kızı mı ne oluyordu. Ya da buna yakın, gülünç bir akrabalık bağı vardı aramızda.

Kral, Kraliçe ve Skojare Prensi şehirde olduklarından bizi brunch'a davet etmişlerdi ve Kral Evert lütfedip onlarla toplantı odalarından birinde görüşmemize izin vermişti.

Saraya gittiğimizde uşak bizi karşılayıp ceketlerimizi ve çizmelerimizi aldı. Ardından bizi brunch'ın yapılacağı yere götürdü. Babam odaların yerini biliyordu. Ben de. Fakat asillerin konuğu olduğumuzdan görgü kuralları gereğince yolu bize uşağın göstermesi gerekiyordu.

Annem koridorda yürürken uzun, beyaz elbisesinin kuyruğu dalgalanıyordu. Kendim de bir elbise giymeyi tercih ettiğim için memnundum. Yalnız benimki anneminkinden çok daha kısaydı. Annem hep güzel görünürdü ama bu davet için giyinip süslenmeye epey zaman harcamıştı. Donmuş bir sarayın karanlık koridorlarında değil, kırmızı bir halının üzerinde yürümeliymiş gibiydi.

Uşak bize kapıyı açtı. Kral Mikko, Kraliçe Linnea ve Prens Kennet çoktan meyvelerle ve hamur işleriyle donatılmış, uzun masaya oturmuşlardı. Biz odaya girer girmez önce Linnea, sonra da Kennet ayaklandı. Fakat kralın ayağa kalkmaya gönlü yok gibiydi.

Annem, "Sizi beklettiğimiz için özür dilerim," deyip hafifçe eğilerek reverans yaptı.

"Yo, cidden bekletmediniz. Biz erken geldik." Linnea annemi sıcak bir gülümsemeyle teskin etti ve masaya işaret etti. "Lütfen oturup bize katılın."

Kraliçenin boynunda, çenesinin hemen altında iki mavi, yarı-saydam yarım daire vardı. Solungaçları. Aldığı her nefeste açılıp kapanmasa solungaçları aslında hiç belirgin değildi.

On ay önce Mikko'yla evlenmesinin ardından krallıklardaki tüm asiller ona "çocuk gelin" lakabını takmışlardı. Linnea daha on altı yaşında, kendisinden iki kat yaşlı bir adamla evlenmişti. Fakat bizimki gibi, kraliyet ailesi mensuplarının sağlıklı çocuklar dünyaya getirmeleri ve güçlü ailelerin bir araya gelmeleri için anlaşmalı evliliklerin yapıldığı toplumlarda nadir rastlanan bir durum değildi bu.

Skojarelerin tuhaf bir zarafeti vardı. Sanki insan ya da troll değillerdi de canlanmış porselen bebeklerdi. Lin-

nea da aynı görünüşte olsa da -mat maviye kaçan bir ten; soluk renkli, pürüzsüz hatlar ve çarpıcı bir güzellik- yanakları hâlâ bir çocuğun yanaklarıydı ve gök mavisi gözlerinde kanı kaynayan bir ergenin asiliği vardı.

Sadece platin sarısı, helezoni buklelerinin üzerinde duran safirlerle kaplı tacı unvanını ele veriyordu. Makyajı kaymaktaşı teninde göze çarpan açık kırmızı rujdan ibaretti.

Linea kocası ve kayınbiraderinin arasına geçerken annem, babam ve ben karşılarına oturduk. Aramızda, o güne dek bir kahvaltıda gördüğüm en dolu meyve tabağı vardı.

Kennet ağzına bir üzüm attı ve sırıtarak, "Linnea'nın akrabası olduğunuzu biliyorum ama doğru dürüst tanıştırılmadık," dedi.

Kennet, kraldan birkaç yaş küçüktü ve kardeş oldukları hemen belli oluyordu. İkisinin de tenleri Linnea'dan koyu olsa da aradaki fark çok da büyük değildi. Saçları altın sarısına çalıyordu ve Skojare standartlarına göre bile büyüleyici kaçan mavi gözleri vardı. Mikko'nun omuzları daha genişti ve çenesi Kennet'ınkinden daha geniş ve sertti. Kennet kardeşinden daha zayıf ve kısa olsa da onun kadar yakışıklıydı.

Linnea gibi, iki erkek kardeşin de -ikisi derin nefes almadıkça neredeyse hiç görünmeyen- solungaçları vardı. Solungaçları daha önce görmüştüm ama gözlerimi dikmemekte zorlanıyordum.

Linnea iki adama neşeli bir sesle, "Runa kuzenim," diye açıkladı ve eliyle anneme işaret etti. "Bunlar da ailesi. Fakat onları çok iyi tanımadığımı itiraf etmek beni utandırıyor."

"Utanmanız yersiz. Birlikte çok vakit geçirmedik ama umarım artık birbirimizi daha iyi tanımaya başlayacağız." Annem kraliçeye gülümsedi. Ardından babamın eline dokundu. "Tanıştırayım, kocam Iver. Kendisi Kanin Şansölyesi'dir."

Karşımda oturan Kennet başıyla beni işaret etti. "Ya yanınızdaki kim?"

"Kusuruma bakmayın. Kızım, Bryn." Annem omzumu hafifçe sıkıp bana doğru eğildi. "Onu unuttuğumdan değil."

"Yo, onu unuttuğunuzu düşünmedim. Kimsenin onu unutabileceğini hayal edemiyorum." Kennet bana sırıtıp göz kırptı. Bu hareketine nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden tabağıma dut doldurmaya koyuldum.

Annem bir süre Kennet'ı süzdükten sonra o da tabağına yiyecek doldurmaya başladı. "E, Doldastam'i nasıl buldunuz?"

Linnea coşkuyla, "Çok hoş bir şehir. Storvatten'den çok daha büyük," dedi. "Epey soğuk ama." Aniden havanın soğukluğunu hatırlamış gibi gümüş rengi kürk şalını omuzlarına sardı. "Yalnız sudan çok uzağız. Bu durumla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Buzları çözülür çözülmez Hudson Körfezi'nde yüzüyorum; buraya çok da uzak değil," dedi annem. "Fakat kışları çok daha zor geçiyor."

Babam uzanıp annemin elini sıktı. Annem de babam da bir arada olabilmek için çok şeyden feragat etmişlerdi. Fakat ailesini, şehrini ve özlemini çektiği suyu terk etmekle annem daha da fazlasından...

Kennet, "Nasıl geçiniyorsunuz?" diye sordu. Kollarını

masanın üzerinde kavuşturup öne eğildi. "Üçünüz nelerle meşgulsünüz?"

"İşlerimiz zamanımızın çoğunu alıyor." Annem eliyle üçümüze işaret etti. "Ben ilkokul öğretmenliği yapıyorum, epey meşgul ediyor bu iş beni."

"Ya sen?" Kennet'ın gözleri tekrar bana çevrilince bir çileğe uzandım. "Sen çalışıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. Ben bir iz sürücüyüm ve günün birinde Högdragen'e katılmayı planlıyorum."

"İz sürücü mü?" Kennet hayretle bir kaşını kaldırdı. "Köylü işi değil mi o?"

Linnea ona öfkeyle bakıp, "*Kennet!*" diye tısladı.

"Niyetim kırıcı olmak değildi." Geriye yaslanıp ellerini havaya kaldırdı. "Sadece merak ettim."

"Küçük kardeşimin kusuruna bakma." Kral Mikko odaya girdiğinden beri ilk kez bana baktı. Sesi çok gürdü; konuştuğunda sanki gök gürlüyordu. "Düşünmeden konuşmak gibi berbat bir huyu var."

Krala, "Özre gerek yok," dedim ve gözlerimi tekrar prense çevirdim. "İz sürücülük çoğunlukla asil olmayanlar tarafından yapılan bir iştir, doğru. Fakat annem ve babam evlendiklerinde marksinna ve markis unvanlarını kaybettiklerinden ben de asil olmayan biriyim. Bir köylüyüm."

"Özür dilerim." Prensin omuzları çöktü ve deniz mavisi gözlerine samimi bir pişmanlık oturdu. "Niyetim sınıf ayrımına ışık tutmak değildi. Sadece öylesi zor bir işiniz olduğunu işitince boş bulundum. İnsanların işlerini sorduğumda sadece zengin olduklarını ya da nadiren de olsa dadı ya da öğretmen olduklarını söylemelerine alışığım. Bir amaç

uğruna çalışan biriyle pek sık karşılaşmıyorum."

Annem gururla, "Bryn için bu dünyadaki yerini hak etmek çok önemli ve çok çalışıyor," dedi.

"Sen zeki, yetkin bir genç kadın gibisin." Kennet gözlerini üzerime dikti. "Eminim harika bir iz sürücüsündür."

Sonrasında sohbet her zamanki sıradan konulara geldi. Linnea ve annem ortak akrabalarından ve annemin eski arkadaşlarından bahsetmeye koyuldular. Kennet zaman zaman araya girip Storvatten'de neler olup bittiğinden bahsetse de Mikko sohbete çok az katılıyordu.

Nihayet konuşacak bir şey kalmayınca oda sıkıntı verici bir sessizliğe büründü.

Linnea, "Bu brunch'tan çok keyif aldım," dedi. "Umarım yakında ziyaretimize gelebilirsiniz. Storvatten'de insan kendisini epey yalnız hissedebiliyor. Bir avuç kaldık artık."

Bu sözü az bile kaçıyordu. Skojare küçülen bir krallıktı. En iyi tahminle tüm dünyada beş binden az Skojare yaşıyordu ki bu rakam sırf Doldastam'de yaşayan Kaninlerin yarısı ediyordu. Bu yüzden Linnea'nın bizimle akraba olması çok da şaşırtıcı değildi. Elbette tüm troll'ler birbirleriye akrabaydılar ama hiçbiri Skojare kadar yakın değildi.

Aslen Mikko ve Kennet'ın büyükanneleri Linnea'nınkiyle kardeşti ve doğru anladıysam annem de onlarla akrabaydı ama daha uzaktan. Fakat öylesine küçük bir toplulukta olabilecek en bozulmamış soyu ortaya çıkarabilmek adına asillerin asillerle, solungaçlı safkanların solungaçlı safkanlarla evlenmesi için ısrar ederseniz olacağı buydu.

"Evet, kesinlikle en kısa zamanda ziyaretinize geleceğiz," dedi annem. Sesinin akrabalarını ikna edecek kadar inandırıcı çıktığından emindim ama gerginliğini sezmiş-

tim. Storvatten'i ziyaret etmeye hiç mi hiç niyetli değildi.

Vedalaşmamızın ardından uşak bizi kapıya kadar geçirdi. Üçümüz ceketlerimizi giyip sabah ayazına çıkana kadar bekledikten sonra nihayet anneme neden yalan söylediğini sordum.

"Madem brunch seni mutlu etti ve Storvatten'den bahsetmekten memnun oldun, neden oraya dönmek istemiyorsun?" diye sordum.

Annem, "Brunch'tan mutlu olduğumu hiç söylemedim," diyerek beni düzeltti. Sonra koluma girdi ve ikimiz babamın yanına yürüdük. "Bazen eski günleri yad etmek beni mutlu ediyor, doğru. Fakat eski kafalı asillerle zaman geçirmek kadar hazzetmediğim az şey var. Şu köylü lafını sineye çektiğini biliyorum ama seni temin ederim, asilzade olarak büyümektense bir köylü olarak büyümek yeğdir."

Anneme, "Beni yetiştirme şeklinizden gayet memnunum," dedim. "Bence siz ikiniz unvanlarınızdan vazgeçerek doğru olanı yaptınız."

"Öyle yaptığımızı biliyorum." Annem eğilip beni şakağımdan öptü. "Ayrıca benim hayatım senin ve babanın yanında. Geçmişe gitmek için hiçbir neden yok."

16

Doldastam

Berlinglerin malikânesinin antresinde Linus'un hazırlanmasını beklerken blucinimin cebinden telefonumu çıkardım ve o sabah belki yüzüncü kez mesaj gelip gelmediğine baktım. Gideli yirmi dört saatten fazla olmasına rağmen Ember henüz bana mesaj göndermemişti.

Normalde göreve çıktığında beni aramazdı. Arada sırada laflayıp hal hatır sormak için mesaj atar ya da ararlık. Bu yüzden mantıken bana bilgi vermemesi ve seyahatinin ne aşamada olduğunu bildirmemesi tuhaf bir durum değildi.

Fakat bunları yapsa kendimi daha iyi hissederdim.

Linus yılan gibi kıvrılan merdivenden hoplaya zıplaya yanıma gelirken, "E, bugünkü oyun planı nedir öğretmenim?" diye sordu.

Son zamanlarda bana *öğretmenim* diye seslenmeyi huy edinmişti. Ona bir kez daha, "Ben senin öğretmenin değilim," diyerek hatırlatmada bulundum. "Ben senin iz sürücünüm. Arada bir fark var."

"Bana bir sürü şey öğretiyorsun. Bence aynı gibi." Omuz silkti.

"Neyse." Bu besbelli ümitsiz bir mücadele olduğundan konuyu değiştirmeye karar verdim. "Dışarıda çok güzel bir hava var. Ben de seni şehirde gezdireyim dedim."

"Kulağa harika geliyor." Linus sırıttı. "Evimin ya da sarayın duvarlarından başka bir şey gördüğüm yoktu. Dışarı çıkmak iyi olacak."

Dışarısı tam olarak günlük güneşlik olmasa da hava karların erimeye başlamasına yetecek kadar ısınmıştı. Linus'un evinden çıkmamızla çatıdan akan bir sürü iri su damlası ikimizi ıslattı.

O yılki en sıcak gündü ve gri gökte güneş ara sıra kendini gösterdiğinden belli ki herkes benimle aynı fikre varmıştı. Şehrin Linus'un yaşadığı ve sarayın, tüm asillerin malikânelerinin olduğu güney yakası genellikle oldukça sakin olurdu. Fakat o gün markisler ve marksinnalar bile yürüyüşe çıkmış, güzel havanın keyfini çıkarıyorlardı.

Linus'a evinin olduğu semti tanıtıp ona çevredeki malikânelerin hangi asillere ait olduğunu anlattım. Astrid Eckwell kocaman evinin önünde dikilmiş tavşanını özenle budanmış bahçede gezdiriyor, hayvan karların arasında yeni yeni belirmeye başlayan çimleri kemiriyordu.

İkimiz yanından geçerken kibirli bir tavırla bana gülümsedi. Astrid'in o malikânede yaşadığını Linus'a söylerken aslında o evin babama ait olması gerektiği kısmını atladım. Annemle evlenip ailesinin mirasından mahrum kalmasaydı tabi. Fakat evlenmişti ve böylece ona ait olması gereken her şey Eckwell ailesine geçmişti.

Şehrin güney yakasının en ucuna yaklaşmamızla evler

küçülmeye ve daha da bitişmeye başladı. Şehrin merkezinde ise neredeyse üst üste çıkıyorlardı.

Kulübelerin küçük de olsa bir bahçesi varsa, o bahçede küçük bir tavuk kümesi veya birkaç keçi olurdu. Kaldırım taşı kaplı yollarda gıdaklayan bir tavuğa ya da ağılından kaçan bir ineğe rastlamak nadir yaşanan bir durum değildi.

Şehir meydanında Linus'a belli başlı dükkânları gösterdim. Fırın, market, terzi ve faydalı olabileceğini düşündüğüm başka birkaç dükkânı. Bir tahnitçimiz olduğunu öğrendiğinde şaşırmış, hani neredeyse afallamıştı ama birçok markis avladıkları hayvanların içini doldurmaktan hoşlanırdı.

"Bu nedir?" Linus yeşil, soğuktan etkilenmemiş sarmaşıklarla sarılmış tuğla bir binaya işaret etti. Binanın yanında küçük bir meyve bahçesi bulunuyordu. Bahçede elma ve armut ağaçları vardı. Bir salıncak ve tahterevalli ağaçların yaprakları altında neredeyse fark edilmeyecek kadar gizlenmişti.

"Orası ilkokul," dedim.

"Nasıl oluyor da sarmaşıklar hâlâ yeşil?" diye sordu Linus. Durup bir süre beyaz ve mavi çiçekler açan sarmaşıklarla sarılı binaya hayranlıkla baktı.

"Bazı Kaninlerin bitkilerle arasında bir ilişki vardır," diye açıkladım. "Daha çok Tryllelerde görülen bir yetenek olsa da bizde de bazı özel numaraları yapmamıza, mesela bu sarmaşıkları yıl boyunca canlı ve renkli tutmamıza yetecek kadar vardır bu yetenek."

Ön kapılar açılınca Linus öne çıktı ve bitkilerin geri kalanını görmek için içeri bakındı; büklüm büklüm bit-

kiler duvarları ve tavanı sarmıştı. Sonra yüzünü yeniden bana çevirdi. "İçeri girebilir miyiz?"

Omuz silktim. "İstiyorsan evet."

Linus eşikten geçerken, "Gördüğüm en sıra dışı okul bu," dedi. Onu bir adım geriden takip ettim. "Neden yerler toprak?"

"Toprağın bizi köklerimize döndüreceği, mirasımızı canlı tutacağı düşünülür. Hatta bazı troll'lerin evlerinin zeminleri de topraktır."

Linus tekrar bana baktı. "Bunun sebebi eskiden doğayla iç içe yaşamamız mı?"

"Kesinlikle."

Sınıfların duvarlarına resimler asılmıştı. Yazının altına çöp adam ayarında çizimlerle birçok anne, baba, kardeş hatta ailelere ait tavşanların resmedildiği resimlerin üst tarafına çocuk el yazısıyla "Ailem" yazılmıştı.

Resimlerin bir kısmına *Ella* ya da *James* gibi imzalar atılmışken bir kısmına başında markis ya da marksinna olan imzalar atıldığını fark eden Linus, "Tüm çocuklar aynı yerde mi okuyor?" diye sordu. "Asiller ve şehirdeki diğer çocukların hepsi burada mı okuyor?"

"Doldastam iki ilkokul gerektirmeyecek kadar küçük," dedim. "Özellikle de markislerin ve marksinnaların çoğu insanlar dünyasına emanet bırakıldığı için," dedim. "Biraz daha büyüdüğümüzde ayrılırız; asiller liseye giderken, geri kalanlar meslek eğitimi alır."

Orada harika çocukluk anılarımın olduğu bir dönem geçirmemiştim. Okulun bahçesinde dikilmek birçok sevimsiz anıyı aklıma getirmişti; bunların çoğunda şu ya da bu marksinna, diğer çocuklardan farklı olduğum için

benimle alay ediyordu. İçlerinde en kötüleri Astrid olsa da o benimle uğraşan birçok kişiden biriydi sadece.

Tilda olmasa o dönemi nasıl atlatırdım bilemiyorum. Bana destek olan bir tek oydu; iyi günde de, kötü günde de.

Fakat az ötedeki uzun avluya bakınca düşüncelerim okuldan Kral Oyunları'na kaydı. Kaninlere has Olimpiyat Oyunları sayılabilecek Kral Oyunları, her yaz okulun arkasındaki avluda gerçekleştirilirdi. Högdragen üyelerinin yanında seçkin iz sürücüler, arada sırada da iyi bir eğitimden geçen bazı şehir sakinleri kılıç dövüşü, atlı mızrak dövüşü ve "yumruk yumruğa" dediğimiz, kick boksu andıran bir dövüş sporunda rekabet ederlerdi.

Bir keresinde, on ya da on bir yaşımdayken Konstantin'i oyunlarda izlemeye gittiğimi anımsadım. Tilda yarışmaları izleyebilmem için bir çitin üzerine tırmanmama yardım etmiş, sonra yan yana oturup Konstantin'in rakiplerini yere çalışını ortak bir coşkuyla izlemiştik. Konstantin kılıcını rakibi olan genç adamın boğazına doğrultmuştu. Adam nihayet pes edene ve kalabalık tezahüratlara başlayana dek.

Konstantin muzaffer bir edayla ellerini başının üzerine kaldırırken Tilda nefes nefese, "Bir an diğer adam hiç pes etmeyecek sandım," demişti.

Gözlerimi Konstantin'den ayırmadan ona, "Dalga mı geçiyorsun?" dedim. "Onun karşısında pes etmeyen yoktur. Yenilmezdir o."

Çocukken bu düşünce içimi hayranlıkla doldururdu. Oysa şimdi sadece korkuyla dolduruyordu.

"Hey, şuradaki hanım sana ne de benziyor." Linus beni düşüncelerimden çekip almıştı. İşaret ettiği yöne baktığımda sınıflardan birinin kapı eşiğinde dikilmiş, çocukları

teneffüse çıkaran annemi gördüm.

"Annem de ondan," dedim. Başımı eğdim. Bu yaptığım sarı saçlarıyla okul koridorunun ortasında dikilen kızını görmesini zorlaştırabilecekmiş gibi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Linus. Neşeyle, "Haydi gidip bir merhaba diyelim," dedi.

"Hayır, görecek çok şeyimiz var," dedim ve dönüp Linus'u beklemeden hızla okuldan dışarı fırladım. Orada biraz daha beklersem annemle konuşmak zorunda kalacaktım.

Linus okulun dışında bana yetişince, "Annene kızgın mısın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedim. Şehrin kuzey yakasına doğru yürümeye devam ettim.

"Annenle bir sorunun varmış gibi davrandın."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, konu bu değil. Sadece işle aile hayatımı birbirine karıştırmak istemiyorum."

"Nedenmiş o?"

Dürüstçe, "Birinci sebep işimi pek de onaylamaması," desem de bu yarım bir gerçekti.

Linus, "Ya ikinci sebep ne?" diye bastırdı.

Ona baktım. Gözlerindeki ciddiyeti ve samimi endişeyi görünce ona gerçeği söylemeye karar verdim. "markislerin ve marksinnaların çoğu onu tam olarak kabullenmiyorlar."

Söylediklerim Linus'u şaşırtmış gibiydi; anneme baktığında onun ırkını değil; iyiliğini, zekâsını ve güzelliğini gören hemen herkesi şaşırtacağı gibi. Ne yazık ki bunu yapabilen çok az Kanin vardı.

Linus inanmaz bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü o bir Skojare, ben de yarı Skojare'yim." Yürü-

meyi bırakıp ona doğru döndüm. Çünkü sohbet tüm dikkatimi vermemi gerektiren bir hal almıştı.

Linus omuz silkti. "E, ne olmuş?"

"Bu yüzden de... Kaninler Kanin olmayan herkese tepeden bakma eğilimindedir, özellikle de asiller."

"Bu aptalca." Linus burnunu buruşturdu.

"Evet, öyle," dedim. "Fakat burada işler böyle."

Linus birden, "Öyleyse neden bu durumu değiştirmiyorsun?" diye sordu ve bir süre ona ne yanıt vereceğimi bilemedim.

"Be-ben... Yapamam. Fakat sen yapabilirsin. Nüfuzlu bir aileden geliyorsun. Günün birinde kral bile olabilirsin. Fakat olamasan da başkalarına örnek olacak gücün var."

Linus gözlerini kocaman açıp, "Benim gerçekten bir değişim gerçekleştirebileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Evet," dedim. "Şimdi gel haydi. Şehrin geri kalanını görelim."

Linus adımlarıma ayak uydurarak, "İnsanların sizi kabullenmediğini söylediğinde ne demek istedin?" diye sordu. "Sana kötü mü davrandılar?"

İç çektim. "Senin için bir mahzuru yoksa bu konuya girmemeyi tercih ediyorum."

Linus geri adım atarak, "Peki," dedi. Fakat sadece bir saniye için. "Yine de bana bir şeyler anlatabilirsin. Artık arkadaşız."

Nazikçe ona, "Teşekkür ederim, çok düşüncelisin ama... Biz arkadaş olamayız," dedim.

Linus, "O da ne demek? Biz *zaten* arkadaşız," diye ayak diredi ve bu kez onunla tartışmak hiç içimden gelmedi.

17

Yüzleşmeler

Odunların yandığı sobamdaki ateş çıtırdarken şehirde Linus'la yaptığım yürüyüşte çamur bulaşan ve ıslanan blucinimi çıkardım. Üzerimde sadece külotumu bıraktıktan sonra bana bol gelen bir eşofman üstü giyip kitaplığın başına gittim. Uzun bir günün ardından elimde bir kitapla yatağa kıvrılmak bana iyi geliyordu.

Nihayet daha fazla dayanamayıp birkaç saat önce Ember'a bir mesaj yazmıştım. Fakat ondan yanıt gelmemişti. Bu yüzden bana kafamı güzelce dağıtacak bir şey gerekiyordu. Kitaplarımın çoğu eski ve yıpranmış olsa da ne zaman bir göreve çıksam geriye döndüğümde yanımda birkaç yeni kitap getirmeye çalışıyordum. Chicago'dayken raflarımı dolduracak yeni kitaplar almayı ummuştum ama o seyahatimi erken sonlandırmam gerekmişti.

Elimde hiç yeni kitap olmadığından en sevdiklerimden birini -Alexandre Dumas'ın *Monte Kristo Kontu* romanının ciltli bir nüshası- yeniden okumaya karar verdim. Bir sürü başka kitabın arasında sıkışıp kalan ki-

tabı nihayet çıkarabildiğimde ön kapımın gıcırdayarak açıldığını işittim.

Arkama döndüm, davetsiz bir misafirin gelme ihtimaline karşı kitabı sallayarak nasıl kafasına geçireceğimin denemesini yaptım. Fakat gelen Ridley'ydi. Siyah ceketinin düğmeleri açıktı. Ellerini açıp bana doğru çevirdi.

"Sakin ol Bryn. Benim."

Havaya kaldırdığım kitabımı indirmeden ona, "Neden gizlice evime giriyorsun?" diye sordum.

"Gizlice girdiğim yok. Sadece sessizce yürüyordum." Ridley kapımın eşiğinde durdukça içeri soğuk hava akın ediyordu. "İçeri gelebilir miyim?"

Giyimimin son derece fakındaydım. Kalçamın ortasına kadar inen sweatshirt'ümün altında pantolon olmadığı gibi gevşemiş yaka sarkıyor; sol omzumu, sutyen askımı ve askının altında kalan zikzaklı yara izini belli ediyordu. Fakat bu durumu önemsemiyor gibi görünmek istiyordum; küçük dairemde Ridley'yle yapayalnızken yarı çıplak ayakta dikilmeyi çok da umursamıyormuşum gibi.

Böylece alelacele üzerime pantolon giymek ya da bir battaniyenin altına saklanmak yerine omuz silkip, "Sanırım evet," dedim.

"Teşekkürler." Ridley içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Ardından bir süre hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldık. Çatı katındaki ışık kaynakları epeyce sönmüş ateşten ve gece lambamdan ibaretti; ışıkların etkisiyle odanın büyük bir kısmına gölgeler vuruyordu. Ridley'nin gözleri odada bir an belli bir noktada duraksamadan gezindi. Sonra dudaklarını yaladı ama konuşmadı.

Nihayet, "Neden buradasın?" diye sordum. Çünkü ben konuşmasam asla bir şey demeyecek gibi duruyordu. "Daireme hiç gelmemiştin."

"Daha önce buraya gelmiştim," diyerek beni düzeltti. Elini blucininin arka cebine koyup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "*Genellikle* buraya uğramazsın. Şimdi neden geldin?"

"Oturmak ister misin?" Eliyle yanımdaki kanepeye işaret etse de kanepeye geçmedim.

"Ne diye oturacakmışım? Neler oluyor?" Ridley kapıyı açtığından beri tansiyonum yükseliyordu ve tüm bedenim gerilmeye başladı. "Ne oldu?"

"Öyle kötü bir şey değil." Ridley derin bir nefes verip siyah buklelerini alnından çekti. "Demek istediğim, o kadar da kötü değil."

"Çıkar baklayı ağzından Ridley."

"Ember görevi sırasında Konstantin Black'le karşılaştı."

Bir süre nefes alamadım. Güçlükle, "Ne?" diyebildim.

"Küçük bir mücadele olmuş ve Ember yaralanmış ama..."

Bu kadarını işitebilmiştim ve işitmem gereken de bu kadarından ibaretti. Apar topar evden çıkmak için hazırlanmaya koyuldum. Kitabımı kanepenin üzerine atıp çamaşır sepetine attığım kirli blucinimi almaya koştum.

"Bryn." Ridley yanıma gelse de ona aldırış etmedim.

Neredeyse haykırarak, titrek bir sesle, "Ona ulaşmam gerek Ridley," dedim.

"Hayır, beni dinle Bryn." Ellerini kollarımın üzerine koydu. Ellerini itip ona vurmamak için kendimi tuttum.

Beni sertçe tutuyordu ve kavrayışının tuhaf, teskin edici bir yanı vardı. Gözlerimi ona çevirdim ve kesik kesik, hızlı nefeslerimi yatıştırmaya çalıştım.

"Ember'ın bir şeyi yok." Ridley yavaşça konuşuyordu; sözcükleri berrak ve sakindi. "Yaralandı ama durumu ciddi değil. Ayrıca değiştirilmiş çocuğu kaçırmayı başardı. Şu an eve dönüyor ve yarın sabaha kadar burada olacak. Onun peşine takılmana gerek yok."

Derin derin nefes alıp sözlerinin zihnime nüfuz etmesini bekledim. Sonra başımı salladım. "O iyi mi?"

"Evet, onunla telefonda konuştum ve sesi iyi geliyordu." Bana güven vermek için yüzüne o yılışık gülümsemesini oturttu.

"Ya Konstantin?"

Ridley soruma hemen yanıt vermese de gözlerini kaçırmadı. Gözlerinin içine bakıp bir ümit ışığı arasam da bulamadım. Gülümsemesi silindiğinde sorumun yanıtını almıştım.

Tahmin yürüttüm. "Demek kaçtı."

"Önemli olan Ember'ın ve değiştirilmiş çocuğun güvende olması," dedi Ridley.

"Biliyorum."

Ridley'den uzaklaştım, başta beni bırakmak istemese de ellerini gevşetip iki yanına saldı. Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve tekrar yatağın üzerine oturdum. Bacaklarım tutmuyor, omuzlarım ağrıyordu. Ani endişe ve adrenalin hücumunun ardından Ember'ın yaralandığı ve Konstantin'in kaçtığı haberini almak beni sarsmıştı.

Sessizce, "Onun yanında olmalıydım," dedim.

"Hayır." Ridley başını iki yana salladı ve yanıma oturdu.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp önümdeki duvara boş gözlerle bakarken Ridley yüzü bana dönük bir şekilde karşıma oturdu. Destek almak için yatağın üzerine koyduğu elinin parmakları bacağımın çıplak etine sürttü.

"Neden beni değil, onu gönderdin?" Dönüp Ridley'ye baktım. Öyle yakınımdaydı ki gözlerinde kendi yansımamı görebiliyordum.

Ridley, "Onun bu görevin üstesinden geleceğini biliyordum," dedi. "Geldi de."

"Fakat benim beceremeyeceğimi düşündün."

"Öyle demedim ben."

Sözcüklerin üzerine basa basa, "O halde neden beni göndermedin?" diye sordum.

Ridley yutkunsa da siyah gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. "Nedenini biliyorsun."

"Onunla gidebilirdim. Ona yardım edebilirdim. Yanında olsaydım yaralanmayacaktı belki. Konstantin de kaçamayacaktı."

Ridley bana, "Belki sonuç bundan da beter olacaktı," diye itiraz etti. "Ne olacağını önceden bilemezsin. Hem her şey yoluna girdi."

"Hayır, girmedi. Konstantin kaçtı. *Yine*."

"Bu senin suçun değil."

"Benim suçum! Çünkü burada boş boş oturmaktansa orada olmalıydım." Gözlerimi ondan kaçırıp kucağıma çevirdim. "Fırsatını bulmuşken onu öldürmeliydim."

"Bryn." Ridley uzandı ve yüzümü nazikçe tutup kendisine doğru çevirdi. "Olanlar senin hatan değil. Sen üzerine düşen her şeyi yaptın. Konstantin Black senin hatan değil."

"O zaman neden bana öyleymiş gibi geliyor."

"Bilmiyorum." Başparmağını yanağımda gezdirdi. Gözlerimi kapayıp yüzümü parmağına daha da yasladım.

Bacağıma değen elini çekip belime yasladı. Yatağın hareket ettiğini hissettim. Gözlerim kapalı da olsa bana doğru eğildiğini biliyordum...

"Gitmen gerek," diye fısıldadım. Gözlerimi açmaktan, açınca yüzünü yüzümün yanı başında bulmaktan korkuyordum.

"Emin misin?" diye sordu. Elini indirdi. Benden uzaklaşmasıyla yatağın üzerindeki ağırlığın değiştiğini hissettim. Nihayet gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde Ridley hâlâ yanımda oturuyordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ember sabaha geri dönecekse uyumam gerek."

Ridley bana dürüstçe, "Bugün hiç uyuyabilecek misin ki?" diye sordu.

Ona cılız bir gülüşle karşılık verdim. "Bilmem."

"Burada kalıp sen uyuyana kadar sana eşlik edebilirim."

Ridley'ye ihtiyacım yoktu. En azından ona ihtiyaç duymayı istemiyordum. Fakat onu kendimden uzaktlaştırmak da istemiyordum. O gece olmazdı.

"Peki." Başımı salladım. Ona karşı hislerime teslim olmuştum, az da olsa.

"Güzel." Gülümsedi ve ceketini çıkardı. "İçeri girdiğimde okumak için bir kitap seçiyordun sanki."

"Evet, yatmadan önce okuyacaktım."

"Mükemmel." Ridley ayağa kalktı. "Sen okumana bak. Yatağına girip rahatına bak."

"Olur..." Bu isteğine şüpheyle yaklaşsam da bana söy-

lediğini yaptım ve kalın örtülerin altına girip yatağıma uzandım.

Ridley kanepeye bıraktığım *Monte Kristo Kontu*'nu alıp, "Bak ne yapacağım," dedi. "Ben okuyacağım, sen de gevşeyip uyuyacaksın. Nasıl plan ama?"

Tekrar yanıma dönen Ridley'ye gülümsedim. "Güzel."

Yatağa, yanıma oturdu; bacaklarını örtülerin üzerinden bacaklarımın yanına uzattı. Kitabı açıp okumaya başladı. Nihayet nazik bariton sesi bir ninni gibi beni uyuttu. Uykuya daldığım anı anımsamasam da ertesi gün pencerelerden sızan sabahın ilk ışıklarıyla uyandığımda başım göğsünün üzerindeydi ve kolu bana dolanmıştı.

18

Tehditler

"Beni aramadığına inanamıyorum," diye mırıldandım.

Land Rover yana kayınca direksiyonu hızla çevirdim ve melez söğütlere çarpmadan aracı toparladım. Dün havanın vakitsizce ısınmasının ardından tekrar gelen soğuk, karın erimesiyle oluşan su birikintilerini yeniden buza çevirmiş ve Doldastam'den dış dünyaya açılan yolu her zamankinden de tehlikeli bir hale getirmişti.

Fakat bu beni yavaşlatmayacaktı. Ember otuz dakika önce bana bir mesaj atmış, treninin istasyona varmak üzere olduğunu yazmıştı. Hâlâ yarasının ciddiyetini bilmediğimden araba sürmekte zorlanıp zorlanmayacağını ya da bunu yapmasının ona acı verip vermeyeceğini kestiremiyordum.

Tilda'nın evine gitmiştim. Bunu sabah Ridley'yle ne konuşacağımı bilmediğim bir sabah sohbetinden kaçmamın mazereti olarak kullanmış ve ona Tilda'ya kahvaltı sözü verdiğimi söylemiştim. Böyle bir söz vermemiştim ama ne zaman kafamı toparlamam gerekse koştuğum

kişi Tilda olurdu. Hemen sonrasında Ember bana mesaj atmış ve dakikalar içinde Tilda'yla birlikte tren istasyonunun yolunu tutmuştuk.

"Eminim bunun için haklı nedenleri vardı." Land Rover yolda sarsılarak ilerlerken Tilda sağa sola yalpalamamak için ellerini aracın konsoluna yaslıyordu.

"Konstantin'le karşılaşmamın ardından kendisini aramadım diye az nutuk çekmemişti bana, şimdi kendisi de aynı şeyi yapıyor."

"Belki Ember senin paniğe kapılacağından endişe etmiştir." Bir tümseğe çarpmamızla koltuğunda havaya kalkan Tilda hafifçe homurdandı. Kinayeli bir şekilde, "Ne tuhaf, acaba neden öyle düşündü?" deyip bana bir bakış attı.

"Benim paniğe kapıldığım yok," diye itiraz etsem de aracı biraz yavaşlattım. "Yine de beni aramalıydı."

Doldastam'den epey uzaklaştık. Ağaçlar seyrekleşmiş, yol genişleyip düzleşmişti. Böylece Tilda rahatlayıp koltuğuna yaslandı.

"Ridley konusuna gelince..." dedi Tilda. İçimden homurdandım. O sabah Tilda'yla yulaf lapalarımızı yerken ona Ember'ın yaralandığından bahsettiğimde Ridley'nin geceyi dairemde geçirdiğini ağzımdan kaçırmıştım. Sonra Ember'ın mesajı gelmiş ve yola düşmüştük.

Konudan sakınmaya çalıştım. "Ridley konusu diye bir şey yok."

Tilda dikkatlice, "Fakat dün geceyi yanında geçirmiş," dedi. Sözlerinden suçlayıcı bir anlam çıkarmamam için özel bir çaba sarf ediyordu.

"Geçirdi ama hiçbir şey olmadı. Düşündüğün gibi değil."

Tilda, "Peki," diyerek geri adım atsa da bana tam ola-

rak inandığından emin değildim. Ben bile *kendime* inandığımdan emin değildim ki.

Bu sözlerimin ardından bir süre sessiz kaldık. Sonra müzik açtım. O ana kadar epey hız yapmam sayesinde istasyona tam trenin durduğu anda varmayı başardık. Yolu rekor sürede kat etmiştik.

Ember platformda aksayarak yürüyordu; kolundaki modaya uygun birkaç fulardan yapılmış gibi duran sargı yüzünden paltosu bir tarafa doğru tuhaf bir açıyla eğiliyordu. Sol yanağındaki bir sıyrık kıpkırmızı ve şiş olsa da o kadar da kötü görünmüyordu.

Tilda'yla beraber yanına koştuğumuzu görünce Ember basamaklarda durdu. "Ne arıyorsunuz burada?"

Ona, "Ne olur ne olmaz diye seni eve götürmeye geldik," dedim. "İyi misin?"

"Ölmeyeceğim." Ember bize gülümsedi. Ardından dönüp arkasında dikilen ve elinde kocaman bir Luis Vuitton valiz olan utangaç kıza işaret etti. "Bu Charlotte. Sorumluluğum altındaki değiştirilmiş çocuk."

"Dur sana yardım edeyim." Tilda basamaklardan hızla çıkıp Charlotte'in ağırlığı altında ezilecekmiş gibi göründüğü valizi aldı.

Charlotte, "Teşekkür ederim," diye mırıldansa da valizi bırakmaya gönlü yok gibiydi. Kocaman açtığı gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. Kıvır kıvır kahverengi saçları örme beresinin altından fırlıyordu.

Ember, Charlotte'e, "Bunlar arkadaşlarım Tilda ve Bryn," dedi. "Onlara güvenebilirsin. İyi kızlardır."

"Eminim ikiniz son birkaç günde epey yorulmuşsunuzdur," dedim. "Neden yola çıkmıyoruz?"

Dikkatlice Ember'ı sağlam kolundan tutup basamaklardan inmesine yardım ettim. Zemindeki buzlar, dökülen tuza rağmen yer yer kayganlaşıyordu ve Ember'ın düşüp daha kötü yaralanması feci olurdu.

Ember'ın yolculuğunun başında tren istasyonuna kadar sürdüğü Land Rover'ın yanından geçip benim aceleyle şekilsizce park ettiğim aracıma doğru ilerlediğimiz sırada Ember, "Land Rover'ım ne olacak?" diye sordu.

"Bir ara gelip alırız. Gel haydi," dedim. "Eve dönelim artık."

Doldastam'e dönüş yolculuğumuzda aklımda Konstantin'le mücadelesine dair Ember'a sormayı düşündüğüm binlerce soru olsa da zaten yeterince ürkmüş görünen Charlotte'i daha da korkutmak istemiyordum. Arka koltukta Tilda, Charlotte'e teskin edici bir sesle manzaradan, Charlotte'in ailesinden ve eve dönünce her şeyin ne kadar harika olacağından bahsediyordu.

Ember yaralı olduğundan Tilda, Charlotte'i anne-babasıyla buluşturma ve onu şehre alıştırma görevini kendi üzerine almayı teklif etti. Ember iyileşince her zamanki iz sürücü görevlerine dönebilirdi fakat bir süreliğine Tilda onun yerine çalışacaktı.

Tilda ve Charlotte arazi aracından iner inmez Ember'a, "Neler oldu?" diye sordum.

"Yapmam gerektiği gibi Charlotte'i gözetliyordum," dedi Ember. "Sonra izleniyor olduğum hissine kapıldım." Anlattıkları bana tanıdık geliyordu.

Ben arabayı evine doğru sürerken Ember, "Bunun paranoya olup olmadığından emin olamasam da işimi sağlama almak için bir şeyler yapmamın doğru olacağını dü-

şündüm," diye ekledi. "Charlotte'in evine doğru giderken benimle kaçması için neler söyleyebileceğimi düşünüyor, bir yandan da dört yanı kolluyor, gelip geçen tüm arabaları izleyip tehlike işaretleri arıyordum.

"Sonra bir anda -yoktan var olmuş gibi- Bent Stum üzerime çullandı."

"Üzerine mi çullandı?" Ember'a baktım. Ön koltuğa gömülmüştü; gözleri kapalıydı ve ağzı somurtuk bir ifadeyle kıvrılmıştı.

"Evet. Şu Bent kuvvetli, epey de aptal. Kolumu kırdı..." Ember yüzünü buruşturup kırık kolunu nazikçe okşadı. "Fakat elinden kurtulmayı başardım. Beni kovalasa da önce bir arka bahçeden, sonra da bir ara sokaktan geçip izimi kaybettirdim."

"Sonra ne oldu? Charlotte'e nasıl ulaştın?"

"Charlotte'in evine vardığımda Konstantin çoktan oradaydı." Ember duraksayıp kederle iç çekti. "Planı neydi bilmiyorum ama belli ki beni görünce doğrudan hedefine yönelmeyi seçti. Charlotte'in yatak odasının penceresini kırıp kızı götürdü."

Biraz şaşırmış halde, "Yani onu kaçırdı mı?" diye sordum.

Ben Chicago'da Linus'un peşindeyken özenli ve sessiz bir kaçırma operasyonu planlıyormuşlar gibi onu gözetliyorlardı. Fakat Charlotte'in başına gelenler bana üstünkörü bir kapkaç gibi gelmişti. Konstantin ve Bent giderek pervasızlaşıyorlardı ki bu da muhtemelen giderek daha çaresizleştikleri demek oluyordu. Tehlikeli bir bileşimdi bu.

Ember, "Evet, Charlotte başta debelenip çığlık attı ama Konstantin elini kızın ağzına koyup onu susturdu," diye açıkladı. "Fakat bu yaptığı dikkat çekti. Charlotte'in

anne-babası evde olmasa da komşulardan bir dışarı çıktı ve bağırarak polis çağıracağını söyledi."

"Vay canına." Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. İhtiyat bu oyunun başlıca kuralıydı. Konstantin'in nasıl öyle bir risk aldığına inanamıyordum.

"Charlotte'i sürüklemesi Konstantin'i çok yavaşlattı. Böylece ona kolayca yetiştim ve bacaklarına tekmeler atıp onu yere düşürdüm Benimle dövüşmeye niyetliymiş gibi ayağa kalksa da yaklaşan polislerin sesini işittik. Sonra o..." Bir süre bana baktıktan sonra Ember oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı.

"Kaçtı. Charlotte şok geçiriyordu, bu yüzden ikna yolunu seçtim." Ember bir Kanin yeteneği olan ikna gücünü kastediyordu.

İkna Ember'ın zihnini kullanarak insanlara istediklerini yaptırmasını sağlayan psikokinetik bir beceriydi. Fakat iz sürücü olduğu için onda bu beceri yeterince güçlü değildi. İz sürücüler iknaya başka hiçbir seçenekleri kalmadığında başvurmak üzere eğitilmişlerdi çünkü eninde sonunda zihin kontrolünün etkisi kayboluyordu ve bu yöntemi kullanmak uzun vadede değiştirilmiş çocukların bize güvenmelerini sağlamıyordu.

"Ona, bana güvenmesini ve benimle gelmesini söyledim," diye açıkladı Ember. "Böylece dediklerimi yaptı. Ardından polisler oraya gelmeden alelacele bir araba çaldım."

"Arabamı çaldın?" diye sordum. Şaşırmıştım ama çok da değil.

İz sürücü olma eğitimimizde bize nasıl araba çalacağımız da öğretilmişti ama ben gerçek hayatta hiç araba çalmamıştım. Bizden insan kanunlarını çiğnemekten sa-

kınmamız istenirdi. Fakat bunun bazen gerekli olduğunu da biliyorduk. Değiştirilmiş çocukları ailelerinden alırken polisten mümkün olduğunca sakınmalıydık çünkü sonumuzun kodes olmasını ya da insanların troll'lerin peşine düşmesini istemezdik.

Bu yüzden yasaları çiğnememeye, böylelikle de yetkililerin dikkatlerini yok yere üzerimize çekmemeye çalışırdık. Fakat bazen Ember'ın da başına geldiği gibi değiştirilmiş çocukların emniyetini sağlamak ancak yasaları çiğnemekle mümkün olurdu.

Ember, "O noktada seçeneklerim epey azdı," dedi. "Charlotte'i oradan kaçırmam gerekiyordu. Sekiz saat kadar araba sürdükten sonra koluma tedavi uygulamak ve temizlenmek için durdum. Charlotte bavul ve yeni giysiler istedi. Ben de onu buraya getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım için isteğini yerine getirdim. Sonra iki şehir ötede trene bindik. Konstantin'in peşimizden gelip gelmediğini bilmiyorum ama bunu yaptığını sanmam."

"Trende peşinize takılmamışsa zaten paçayı kurtarmışsınız demektir. Seni buraya kadar takip etmez çünkü Doldastam'in yerini ve Högdragen'in burada onu beklediğini biliyor," dedim. Konstantin şehrin duvarlarından içeri adım atarsa ne yapacağımı düşündüm.

"Umarım öyle olmuştur." Ember bir süre sessiz kaldı. Ardından dönüp bana baktı. "Konstantin'i elimden kaçırdığım için üzgünüm."

"Hayır, üzülecek bir şey yok." Ona gülümsedim. "Charlotte'i sağ salim getirdin ve hayattasın. Önemli olan bu."

Aracı evinin önünde durdurduğumda Ember bana bitkince gülümsedi. Land Rover'dan inip ona yardım etmek

için yanına gittim. Evin yanındaki otlakta keçiler yüksek perdeden meliyorlardı. Eve baktığımda Ember'ın annesinin ağıldan çıktığını gördüm. Uzun elbisesinin eteği erimiş kardan ve çamurdan simsiyah olmuştu ve saçlarında birkaç saman parçası kalmıştı.

Annali, "Ember?" dedi. Bize doğru koşan kadının sesinde panik vardı. "Ne oldu? Hâlâ doktora görünmedin mi?" Yaralı yanağına dokunduğu Ember acıdan hafifçe ürperdi.

Doldastam'deki bir avuç doktor insan toplumundakilerden çok farklıydı. Tıp eğitimi almışlardı; kemikleri yerine oturtabiliyor, yaraları dikebiliyor ve hatta ameliyat bile yapabiliyorlardı. Fakat Trylle kabilesinden getirilmelerinin çok özel bir nedeni vardı; şifacıydılar. Tryllelerin psikokinetik yetenekleri sayesinde parmaklarının bir dokunuşuyla birçok küçük biyolojik rahatsızlığı iyi edebiliyorlardı.

"Az önce döndüm," dedi Ember. "Henüz doktora telefon etmedim."

"Eve gel." Annali telaşla eve işaret etti. "Doktoru ben ararım."

Ember'ın eve gitmesine yardım etmeye çalışsa da korkusundan ve yaşadığı hüsrandan dolayı kızının canını ne kadar yaktığının farkında değildi. Bu yüzden Ember'ın koluna ben girdim ve annesine doktoru aramasını söyledim. Ben Ember'ı yıpranmış kanepeye oturturken annesi diğer odada telefonda gergin ve kesik kesik konuşuyordu.

Üzerine battaniye örttüğüm Ember bana, "İstersen gidebilirsin," dedi.

"Hayır, gidemem." Annali'nin telefon hattının diğer ucundaki zavallı kişiye küfretmeye devam ettiği mutfağa baktım. "Seni onunla yalnız bırakmak içime sinmiyor."

"Beni düşündüğünden böyle yapıyor, yatışacaktır." Ember yastığı başının arkasına çekti. "Belki de biraz dinlenmeliyim."

"Anlıyorum." Ember'ın bacağına dokundum. "Kendine dikkat et ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ember başını salladı.

Sessizce mutfaktan geçtim; Annali'nin öfkesinin bir kısmını bana yöneltmesini istemiyordum. Tam kapıya vardığım sırada Ember beni durdurdu. "Bryn, bekle."

"Evet?" Ember'a doğru döndüm. Eliyle yanına gelmemi işaret etti. Geri dönüp uzandığı kanepenin ucuna, ayaklarının yanına oturdum.

Ember alçak sesle, "Sana bunu anlatıp anlatmamak konusunda tereddütlerim vardı ama..." dedi. "Sanırım anlatmam gerek."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Charlotte'i kurtarmaya çalışırken Konstantin'i yere yıkmıştım. Yavaşça ayağa kalktığında kulağımıza siren sesleri geldi." Ember dudaklarını yaladı. "Fakat o hemen kaçmadı. Gitmeden önce bana bir şey söyledi."

"Ne dedi?"

Ember cesaretini toplamak için bir nefes aldı. "Şöyle dedi: 'Git bakalım ve o beyaz tavşana dikkatli olmasını söyle.'"

"Beyaz tavşan mı?" dedim. Fakat nabzımın küt küt atışını kulaklarımda hissetmeye başlamıştım bile. Kendi sesimi güçlükle işitiyordum. Sorduğum soruya rağmen Konstantin'in neden bahsettiğini tam olarak biliyordum.

Ember'ın gözlerinde öyle karanlık ve ciddi bir bakış vardı ki gözleri küçük kara delikler misali etraftaki tüm ışığı içine çeker gibiydi. "Seni kastetti Bryn."

19

Ortaklık

Küçücük bir alana onca insan sıkıştığından içeride boğucu ve nemli bir hava vardı ve herkesin sesi bir araya gelip tek bir kalın, huzursuz homurtu olarak çıkıyordu. Birkaç gün önce gelip Skojareli uzak akrabalarımla brunch yaptığımız aynı toplantı odasıydı bu. Fakat şimdi tüm masalar dışarı alınmış ve açılan boşluğa sıra sıra sandalyeler konmuştu.

Toplantının başlamasına on dakika kala gelmiştim ve şimdiden oturacak yer kalmamıştı. Tilda bir şekilde ikinci sırada bir yer bulmayı başarmıştı ve içeri girdiğimde bana oturacak bir yer veremediğinden yüzünde özür mahiyetinde bir gülümsemeyle baktı.

Kasper Abbott odanın kenarında, yanında birçok Högdragen'le birlikte dikiliyordu. Oraya kız kardeşiyle yan yana oturamayacak kadar geç mi geldiğini yoksa muhafızlarla birlikte ayakta dikilmeyi mi tercih ettiğini bilmiyordum. Fakat Doldastam'deki her iz sürücü, hatta henüz mezun olmamış son sınıf öğrencileri ve Högdragen'in

yaklaşık çeyreği oradaydı. Hâlâ toparlanmaya çalışan Ember ise salonda yoktu.

Ridley çoktan gelmişti. Salonun önlerinde bir yerde birkaç iz sürücüyle konuşuyordu. Tam odanın arka tarafında dikilecek bir yer bulduğum sırada bana baktı. Ona gülümsedim. Ridley bana kısa bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra sohbete geri döndü. O sabah evden sepetlediğimden beri onunla konuşmamıştım. Fakat ikimiz de profesyoneldik ve onun yanında normal davranmaya kararlıydım. En azından böyle durumlar söz konusu olduğunda.

Duvara yaslanıp toplantının başlamasını bekledim. Çok geçmeden babam yan kapıdan içeri girdi. Başını eğip bir yığın sayfaya göz atarak yürüdüğünden salonun ön tarafına varana dek birkaç kişiye çarptı.

"Öhö öhö." Babam boğazını temizleyip başını sayfalardan kaldırdı. Herkes fısıldaşmaya, mırıldanmaya ve onu duymazlıktan gelmeye devam etti. Odaya dalgınca bakarken normalde her zaman tıraşlı olan ama o gün kirli sakallarla kaplı çenesini ovuşturdu.

Kollarımı göğsüme kavuşturarak odaya bakındım. Bir kişi konuşmayı kesmemişti. Babama bakıp onu daha yüksek sesle konuşmaya teşvik etmeye çalışsam da onun gözleri başka tarafa çevriliydi.

"Rica etsem, e, beni dinlerseniz..." dedi babam. Onu salonun arka tarafından güçlükle işitebiliyordum.

Ridley, "Hey!" diye bağırıp ellerini çırptı. Ön sıradaki bir iz sürücüden aşırdığı sandalyenin üzerine çıktı. "Millet. Kapayın çenenizi. Şansölyenin sizinle konuşması gerek."

Nihayet oda sessizleşince babam Ridley'ye gülümsedi. "Teşekkürler."

Ridley sandalyeden aşağı atladı ve oturması için babama söz verdi. "Kürsü sizin efendim."

Babam bir kez daha, "Teşekkürler," dedi ve biraz endişeyle sandalyenin üzerine çıktı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Son anda haber aldığınızı biliyorum." Yüzünde sert bir gülümseme belirdi. "Burada birçok müthiş iz sürücüler hatta bazı Högdragenler de var. Bu yüzden size teşekkür ederim.

"Artık konuya girelim." Babam kâğıtları bel hizasında tutarak odaya göz attı. "Değiştirilmiş çocuklarımızın saldırı altında olduklarına inanmamız için sağlam sebepler var. Geçen hafta Konstantin Black ve suç ortağı Bent Stum, Linus Berling'in peşine takıldılar."

Mırıltılar odaya dolarken Konstantin'in isminin tekrarlandığını işitebiliyordum. Babamın susmalarını istemek zorunda kaldığı dinleyiciler gönülsüzce sustular.

"Çoğunuzun bildiği gibi Konstantin Black krala, kraliçeye ve hım, özellikle de şansölyeye karşı işlediği suçlardan dolayı bir hain sayılmakta." Babam kısa bir an için gözlerini yere dikse de çabucak kendisini topladı. "Son dört yıldır firarda ve değiştirilmiş çocuklardan ne istediğini tam olarak bilmiyoruz. Fakat yaşananlar artık münferit olayların ötesine geçmiş gibi.

Dün Konstantin Black ve Bent Stum değiştirilmiş çocuklarımızdan birini daha kaçırmaya çalıştı. Bir iz sürücüye saldırdı ama neyse ki ne iz sürücümüz ne de değiştirilmiş çocuk ciddi yaralar almadan Doldastam'e dönmeyi başardılar."

Dinleyicilerden biri, "Sizce diğer değiştirilmiş çocukların da peşinde mi?" diye bağırdı.

"Evet, korktuğumuz tam da bu," dedi babam. "Son yedi hafta içinde Konstantin Black'in karıştığı iki olay yaşandı. Bir üçüncüsünün daha yaşanmasını istemiyoruz. Hepinizi buraya çağırmamızın sebebi de bu."

Kasper'ın, "Konstantin'in peşine mi düşeceğiz?" diye sormasıyla sırtımı dikleştirdim.

Babam durumu elinden geldiğince iyi bir şekilde açıklamaya çalışarak, "Ne yerini biliyoruz ne de bir sonraki hedefinin kim olacağını. Bu yüzden bunu yapmak sağduyulu bir iş olmaz," dedi. "Biz değiştirilmiş çocukların peşinden gideceğiz."

Herkes itiraz etmeye, bunun neden mümkün olamayacağı ya da ekonomimizin nasıl sarsılacağına dair laflar etmeye başladı. Sahada dört aylıktan yirmi yaşına kadar beş yüz değiştirilmiş çocuk olduğundan hepsini geri getirecek kadar adamımız yoktu ve buna kalkışmak mali bir çöküntüye yol açardı. Değiştirilmiş çocuklardan çoğunun on yaşın altında olması da cabasıydı. Yüzlerce çocuğu bir anda kaçırırsak Amerika ve Kanada polisleri seferber olurdu.

Ridley, "Sakin olun!" diye bağırdı. "Bir planımız var ve celallenmeden önce en azından ne olduğunu bir dinleseniz nasıl olur?"

Oda bir kez daha sessizleşince babam, "Konstantin'in saldırıları rastgele değildi," diye ekledi. "Peşine düştüğü ilk değiştirilmiş çocuk Linus Berling'di. Bildiğiniz gibi kralın bir vârisi doğmazsa tahta o geçecek. Dün hedef aldığı ise Linus'tan sonra gelen Charlotte Salin'di." Babam sözlerini, "Kraliyet ailesi fertlerinin peşinde," diye noktaladı.

"Fakat bilgilere nasıl ulaşıyor?" diye sordu Tilda. Toplantının başından beri ilk kez konuşuyordu. "Bilgiler çok gizli. Neredeyse kimsenin erişimi yok."

Babam, "Emin değiliz ama araştırıyoruz," diyerek Tilda'yı teskin etti.

Ridley, "Kimin bilgi sızdırdığını bulduğumuzda Konstantin'i de bulup tüm bunlara son verebiliriz," diye ekledi.

"Fakat o zamana dek kendimizi korumalıyız," dedi babam. "Yani burada Doldastam'de daha çok korumaya ihtiyacımız olacak ki bu noktada Högdragen devreye girecek. Linus Berling ve Charlotte Salin'i korumak için fazladan muhafızlar gerek. Ön kapı her zaman kilitli tutulacak ve duvarın etrafında hep bir devriye dolandıracağız. Doldastam'in geçilemez olması gerek.

"İz sürücülerin geri kalanına gelince, yeterli yaşa gelmiş seçkin değiştirilmiş çocuklarımızı almak için yola çıkacaksınız. Konstantin'in sonraki hedeflerinin onlar olacağını düşünüyoruz ve onlara ondan önce ulaşmanızı istiyoruz." Babam kâğıtlarından bazılarını çıkarıp baktı. "Kim kimin peşine düşecek, burada yazılı. İsminizi söylediğimde gelip dosyanızı alın. Sonra en kısa zamanda yola çıkacaksınız."

Babam isimleri okumaya başladı. "Tilda Moller ve Simon Bohlin, siz ikili olacaksınız."

Tilda ayağa kalkıp, "İkili mi olacağız?" diye sordu.

"Aynen öyle, olayların ardından iz sürücülerin çiftler halinde göreve çıkmalarının en iyisi olacağını düşündük," dedi babam. "Hem sizin hem de değiştirilmiş çocukların emniyeti için."

"Fakat ya ikili olmak istemiyorsak?" diye itiraz ettim. Salonun ön tarafına doğru ilerleyen Tilda gözlerini bana çevirdi.

Babam bana bakmaya bile gerek görmeden, "Herkes çift olacak," dedi. "İstisna yok."

"Fakat bu şekilde kaynakları boşuna harcıyorsunuz," diye ayak diredim. "Zaten sınırlı sayıda iz sürücümüz var. İkişerli gruplar halinde göreve çıkarsak sayımızı yarıya indirmiş olursunuz. Herkes tek başına hareket ederse iki kat fazla değiştirilmiş çocuk getirebiliriz."

"Ya da içinizden iki kat fazla iz sürücü ölür." Babam dudaklarını büzdü ve nihayet gözlerini bana çevirdi. "Kral ve kraliçenin isteği bu ve kararları nihai."

"Ben sadece diyorum ki..." diye söze girdim.

Babam, "Bryn Aven, neden buraya gelip görev dosyanı almıyorsun?" dedi. "Belki böylece toplantının geri kalanı daha hızlı ilerleyebilir."

İçimden homurdansam da iz sürücülerin ve muhafızların arasından dikkatlice geçerek salonun ön tarafına gittim. Herkes yeniden fısıldaşmaya ve aralarında konuşmaya başlamıştı. Yine de seslerini babam isimlerini okuduğunda işitebilecekleri kadar alçak tutuyorlardı.

Babamın yanına gidip, "Dosyam nerede?" diye sordum.

"Ortağına verdim bile." Babam yanında duran, elinde bir klasör tutan Ridley'ye işaret etti.

Ridley'ye, "Sen emekli olmuştun," diye çıkıştım.

Ridley bana, "Son bir iş için emeklilikten döndüm," dedi. "Bu önemli bir görev ve bunun için onlara en iyiler gerekiyordu."

"Yani sen ve ben mi?" diye sordum.

Ridley bana gülümseyerek, "Burada bizden daha iyisini göremiyorum. Ya sen?"

20

Düşmanlar

Calgary'ye yaptığımız tren yolculuğu uzun sürdü ki bu fena da olmadı çünkü böylece değiştirilmiş çocuğun dosyasını inceleyecek daha çok zamanım oldu. Görevlendirilmemizin hemen ardından Ridley ve ben evlerimize gidip eşyalarımızı topladık ve yirmi dakikada yola çıktık. Dosyaya nereye gittiğimizi bilecek kadar göz gezdirmiştim, Kanada'nın kendine has manzaralarının içinde yol alırken epey boş zamanım olacaktı.

Bu da Ridley'yle huzursuz sohbetler edeceğim epey zamanım olacağı demek oluyordu. Onunla daha önce bu kadar yalnız kaldığımızda... Eh, daha önce onunla *hiç* bu kadar uzun süre başbaşa kaldığım söylenemezdi çünkü bu görev boyunca en az birkaç gün daha birlikte olacaktık.

Geceyi -platonik denebilecek bir şekilde- birlikte geçirmemizin hemen ardından gelmişti bu ortaklık. Ona karşı bazı hisler beslediğimi fark etmemin hemen ardından. Aklımdan çıkarmaya ya da en azından yokmuş gibi davranmaya çalıştığım hislerdi bunlar. O yanı başımda otu-

rurken, dosyaya göz attığım sırada kolu koluma değerken bunu yapmak daha da güç oluyordu.

Dosyanın üzerinde kıza dair temel bilgiler vardı.

İSİM: Emma Lisa Costar (Jones)
ANNE-BABASI: Markis Guy Costar ve Marksinna Elsa Costar, kızlık soyadı Berling
KONAK AİLE: Benjamin ve Margaret Jones
DOĞUM TARİHİ: 26 Şubat 1999
SAÇ RENGİ: Kahverengi
GÖZ RENGİ: Kahverengi
BİLİNEN SON ADRESİ: 1777 Royal Cad GB, Calgary, AB T2T 0L7

Sayfanın üstüne ataşla iki fotoğraf ekleştirilmişti -Emma'nın doğumunun hemen ardından insan bebekle değiştirilmesinden önce çekilmiş bir bebeklik fotoğrafı ve bu bebeklik fotoğrafı ile anne-babasının fotoğrafları esas alınarak oluşturulmuş, şu anki görüntüsünün nasıl olabileceğine dair fikir veren bir kompozit fotoğraf. Kompozit fotoğraflar bana hep biraz ürkütücü gelirdi ama bunlar geçmişte değiştirilmiş çocukları bulmamı sağlamıştı.

Doğum gününe göre Emma daha on beşine yeni basmıştı. Fakat kompozit fotoğrafta daha da küçük görünüyordu. Yanakları toplu, gözleri iriydi ve kahverengi saçları bukleler halinde yüzünün üzerine düşüyordu.

Sonraki sayfalarda Emma'nın öz ailesine dair çeşitli bilgiler vardı. Bunlar kızın şu anki görüntüsüne ışık tutabilir ümidiyle eklenmişti. Ayrıca daha kolay bulunabilmesi için konak ailesine dair bilgiler de vardı.

Bu sayfalara şöyle bir göz atıp geçtim çünkü zaten

Emma'nın ailesini gayet iyi tanıyordum. Annesi -Elsa Costar- Dylan Berling'in kız kardeşiydi ki dolayısıyla Linus'un teyzesi ve kralın kuzeniydi. Linus'un başına bir şey gelirse Emma birkaç yıl sonra Calgary'den döndüğünde tahtın vârisi olacaktı. Şu an için ikinci vâris Charlotte Salin'di -Ember'ın kurtardığı değiştirilmiş çocuk- çünkü hem yaşı gelmişti hem de Emma Costar henüz Doldastam'e dönmemişti.

Krallıktan ayrılmalarının ardından değiştirilmiş çocuklarla çok az iletişime geçerdik çünkü Kaninler genellikle insanlarla mümkün olduğunca az etkileşime girmeyi tercih ederlerdi. Bu da değiştirilmiş çocukların konak aileleriyle birlikte taşınmaları ya da kaybolmaları durumunda nadiren de olsa onları bulamayacağımız anlamına geliyordu. Bazen daha trajik olaylar da gerçekleşebiliyor, çocuklar konak ailelerinin kanatları altındayken genellikle kaza ya da hastalık gibi nedenlerden ötürü ölebiliyorlardı.

Korkunç gerçek, değiştirilmiş çocuklar konak ailelerinin yanındayken başlarına neler geldiğini öğrenmemizin hiçbir adamakıllı yolunun olmamasıydı. Çoğu zaman başlarına öyle önemli bir şey de gelmezdi; genellikle konak aileleri onları kendilerinden biriymiş gibi sever ve yetiştirirdi. Fakat şimdi, Konstantin Black değiştirilmiş çocukların peşindeyken Emma Costar'ın nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmemek korkutucuydu.

Ridley, "Orada işe yarar bir şeyler var mı?" diye sordu.

Yanımdaki koltukta, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu ve her kıpırdanışında dizi benimkine sürtüyordu. Başını koltuğuna yaslamıştı. Gözleri neredeyse kapalıydı ve siyah kirpiklerle örtülü olduklarından çevresini gördü-

günden emin değildim. Elinde Emma'nın ince, saçından küçük bir tutam tutuyordu. Saç kız bebekken kesilip kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

İç çekerek, "Her zamanki şeyler," dedim ve Ridley'nin parmakları arasında çevirdiği Emma'nm saç tutamına gözümü dikmemeye çalıştım.

Costar Ailesi Emma'nın saçını sevgilerinden almamıştı. Saç ileride iz sürücülerin kızı bulmasına yardım edecek bir araçtı. Çoğu iz sürücü kişisel bir nesneye dokunarak bir değiştirilmiş çocukla bağ kurabilirdi. Onların zihinlerini okuyamasalar da korku ya da acı gibi başlarının dertte ya da bir iz sürücünün yardımına ihtiyaçları olduğuna işaret edecek türde uç duygular hissedip hissetmediklerini anlayabilirlerdi.

Ayrıca bunu yapmalarıyla değiştirilmiş çocuk bir tür deniz fenerine dönüşüyordu. Bir iz sürücü çocuğa odaklandığında onu bulabiliyordu. Sürecin nasıl işlediğinden tam olarak emin olmasam da Ember içinde bir tür çekim gücü hissettiğini söylüyordu; içini ısıtan ve kendisini çekiştirip nereye gideceğini gösteren bir tür görünmez elektrik akımı gibi değiştirilmiş çocuğa yaklaştıkça daha da güçlenen bir his.

Ember'da bu yetenek vardı; Ridley'de, Tilda'da ve birlikte çalıştığım hemen hemen tüm iz sürücülerde ve onların ebeveynlerinde de. Bir Kanin'in doğaüstü yetenekleri nesilden nesile geçiyordu ve doğal olarak bu iz sürme yeteneğini iz sürücüler taşıyordu. Anne-babam iz sürücü olmadığından -annem içlerinde iz sürücü bile olmayan bir kabileden geldiğinden- ben bu yeteneğim olmadan doğmuştum.

İz sürücü olmamı daha da güçleştiren nedenlerden biri de buydu. Diğerlerine kıyasla büyük bir engelden mustarip olduğumdan bunu telafi etmek için iki kat fazla çalışıyordum. Soydan gelecek yeteneğimin eksikliğini kapatmak içgüdülerime, önsezilerime ve katıksız irade gücüme kalmıştı.

Ridley'ye, "Onu hissedebiliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil ama daha aramızda epey mesafe var."

"Calgary'ye vardığımızda dosdoğru Emma'nın evine gidip binayı gözlemeliyiz." Dosyayı kapatıp tekrar koltuğuma yaslandım. Ridley'nin oynattığı kolu koluma yaslansa da dokunuşundan kaçmadım. "Otele kaydımızı sonra yapabiliriz. En azından sen durumunu hissedene ve emniyette olduğundan emin olana dek. Sonra onunla iletişime geçmek için mümkün olduğunca iyi bir plan kurarız.

En azından ben senden genç olduğumdan ve otuz yaşında bir tacizci gibi görünmediğimden temasa geçmesi gereken benim," diye ekledim. "Çoğu değiştirilmiş çocuktan daha küçük olduğu için işimiz her zamankinden biraz daha zor olacak ama belki de bu işimize yarar. Küçük çocuklar daha güven dolu oluyor."

"Bunu daha önce de yapmıştım." Ridley yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "İster inan, ister inanma, ben de iz sürücülük hakkında bir-iki şey biliyorum."

"Biliyorum." Ridley'nin bakışına çokbilmiş bir bakışla karşılık verdim. "Sadece bir plan kuruyorum." Koluna değen kolumu çektim. "Bir başkasıyla birlikte çalışmaya alışık değilim."

"Ben de değilim ama ikimiz iyi bir ekip olacağız. Üste-

sinden geleceğiz bu işin." Uzanıp elini bacağıma koysa da orada sadece bir saniye tuttu.

"Bilmiyorum." Ember'ın bana sabah ilettiği uğursuz uyarıyı anımsadım. "Konstantin kan peşinde gibi."

"İkimiz yan yanayız ve ikimiz de güçlü dövüşçüleriz. Kahretsin, hatta muhteşem bir dövüşçüyüm ben." Ridley işi şakaya vurmak istese de ona ayak uydurmadığımı görünce gülümsemesi silindi. "Sen onunla tek başına başa çıkabildiysen ikimizin onun hakkından gelebileceğimizi düşünmememiz için hiçbir neden yok."

Ridley'ye, "Fakat bu kez gözünü karartmış," diye karşılık verdim. Ember bir rapor yazmış, Ridley'ye Konstantin'le ve Bent'le mücadelesini daha detaylı olarak aktarmıştı. Bu yüzden Ridley, Konstantin'in Charlotte'i yatak odasından kaçırırken ne kadar pervasız davrandığını biliyordu.

Ridley bana, "Fakat biz hazırlıklıyız," diye karşı çıktı.

Sohbeti Konstantin'den uzaklaştırmak ve Konstantin'in bir felaket getireceği hissini içimden atmak için, "Bu görev için sahaya çıktığına hâlâ inanamıyorum," dedim. "Emekli olmamak yasalara aykırı değil mi?"

"Hayır, emekli olacakken olmamak sık yaptığımız bir şey değil. Çünkü zaten emekli olmamızın bir nedeni var. Benim açımdan bu sebep çocuksu hatlarımın yerini bir erkeğin sert ama yakışıklı hatlarının almasıydı ve nedense ergenler erişkin erkeklerin liselerin etrafında gezinmesini ürkütücü buluyorlar."

Sahte bir hayretle, "Şu ergenler ne de insafsız olabiliyor," dedim. "Sahada olmayı özlediğin oluyor mu?"

Ridley bir omuz silkti. "Bazen evet, özlüyorum. Rek-

tor olmanın en berbat yanlarından biri gece gündüz aynı yere kısılıp kalmak. Fakat beni yanlış anlama." Yüzünü yasladığı koltuktan çekmeden bana çevirdi. "Doldastam'i, işimi seviyorum ama başka yerleri görmek de güzel olurdu. Mesela ocakta Hawaii'ye gitmek gibi."

"Hiç Hawaii'ye gittin mi?" diye sordum.

"Gitmedim. Florida'ya, Texas'a, bir keresinde de Japonya'ya gitmiştim. Japonya gerçek bir seyahat olmuştu benim için. Fakat zamanımın çoğu Kanada'da geçti." Öyküsü benim için tanıdıktı. Anlaşılan değiştirilmiş çocuklar biz onları geçici ailelerinin yanına bıraktıktan sonra nadiren uzak ve egzotik bir yerlere taşınıyorlardı. "Ya sen?" diye sordu Ridley. "Senin gittiğin en uzak yer neresiydi?"

"Alaska. Ya da New York." Durup düşündüm. "Hangisinin Doldastam'e daha uzak düştüğünden emin değilim."

Ridley beni neşelendirmeye çalışarak, "Daha gençsin," dedi. "Zamanın olacak. Kim bilir? Belki de bir sonraki görevin Avustralya'da olur."

Pek ikna olmasam da, "Belki," dedim. "Seyahat edememe kısmını bir kenara bırakırsak işini gerçekten seviyor musun?"

"Evet. Evrak işleri fazlaca zaman alabiliyor ama güzel bir iş. Neden sordun?" Gözlerini bana dikti. "Şüphen varmış gibi geldi bana."

"Bilmem ki. Sadece..." Bir an için duraksayıp aklımdaki soruyu nasıl dillendireceğimi düşünsem de sonunda ağzımdaki baklayı bir anda çıkarıvermeye karar verdim. "Neden bir Högdragen olmadın?"

Gözlerini kucağına çevirdi. Ağzı iki kenarı buruk bir

gülümsemeyle kıvrıldı. Yanıt vermek için epey bir bekledi. "Nedenini biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum." Koltuğumda döndüm, onu tam olarak görmek için bacağımı ona doğru kıvırdım. Konuyu kapatabilirdim. Bir yanım bunu yapmamı söylüyordu da. Fakat sebebini tam olarak anlamıyordum. Böylece soruma yanıt almak için direttim.

Bitkince, gözlerini kucağından ayırmadan, "Çünkü babam Högdragen'deydi ve bu yüzden öldürüldü," dedi.

"Fakat..." Bir nefes verip başımı iki yana salladım. "Yani, başın sağ olsun."

Ridley "boş ver" der gibi elini salladı. "On beş yıl önce oldu bu."

"Baban bir kahraman olarak öldü," dedim. Sanki bu dediğim onu teselli edebilecekmiş gibi. "Krallığı kurtardı o. Şerefiyle öldü."

"Öyle." Ridley başını kaldırıp salladı. "Fakat öldü işte. Annem hâlâ dul. Yanımda babam olmadan büyümem gerekti. Giden geri gelmiyor."

"E?" dedim. "Ölmekten korkuyor musun?"

"Hayır. Hadi ama Bryn." Bana doğru döndü ve bana bir anlığına olsa da kızarmama neden olan bir bakış attı. "Beni benden iyi tanırsın. Korkak değilimdir."

"Hayır, korkak olduğunu asla söylemedim de." Alelacele hatamı telafi etmeye çalıştım. "Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum." Ridley elini havaya kaldırıp özürlerimi daha ağzımdan çıkmadan engelledi. Sonra uzun bir nefes verip gözlerini benden kaçırdı; pencereden yanımızdan hızla geçen ağaçlara ve göllere baktı. "Babamın neden öldüğünü biliyor musun?"

"Viktor Dâlig onu kralı devirmeye çalışırken öldürdü," dedim.

Ridley kederle güldü. "Hayır, babam Elliot Strinne uçkur düşkünü olduğu için öldü."

Ne demek istediğini anlamadığımdan başımı iki yana salladım. "Neden bahsediyorsun?"

"Elliot Strinne genç yaşta kral olmuştu ve evlenip çocuk yapmak için bir dünya zamanı olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca çok sayıda gelin adayıyla yattı, bu yüzden de aniden hastalandı ve ender görülen bir mantar enfeksiyonu yüzünden yirmi altısında öldü. Geride tahtı doğrudan devralacak bir vâris bırakmamıştı. Taç kapanın elinde kalacaktı."

Ridley bana zaten bildiğim şeyleri anlatıyor, okulda öğrendiğim tarih bilgisini tazeliyordu. Fakat bunu kasten farklı bir bakış açısıyla, bir nebze küçümsemeyle karışan bir kederle yapıyordu. Bu yüzden onu durdurmadım.

Ridley, "Viktor Dâlig küçük kızının kraliçe olması gerektiğini düşünüyordu; kızı o sırada henüz on yaşında bile olmasa da," diye devam etti. "Karısı Elliot'm kız kardeşiydi ve yıllar önce ölmese o kraliçe olacaktı. Olaylar tuhaf bir şekilde birbirini besledi."

Gözü uzaklara dalan Ridley bir saniyeliğine durup sözlerinin anlamının zihnine nüfuz etmesini bekledi. "Makul bir vâris olması gerekirdi. Fakat olmadı. Karmin Dâlig ve Elliot'ın yirmi üç yaşındaki kuzeni Evert iki taht adayı olarak kalınca seçim şansölyeye kaldı."

Ridley bir dakika susunca, "Makul olan da buydu," dedim. "Bir çocuktansa bir erişkinin tahta geçmesi mantıklıydı."

"Ben bunun adil olup olmadığını tartışmıyorum. İşin aslı umurumda değil." Ridley omuz silkti. Önemli olan sadece Viktor Dålig'in kızının görmezlikten gelindiğini düşünüp küplere binmesiydi."

Ridley'ye, "Sonra baban ve Högdragen'in diğer üyeleri darbe yapmaya çalıştığında ona karşı koydular," dedim.

"Viktor ve arkadaşları keyfi bir şekilde tahta geçirildiğini düşündükleri bir krala suikast düzenlemeye çalıştılar." Ridley konuşmasını el hareketleriyle destekliyordu ve sesi yükseldikçe daha da canlanıyordu. "Şansölye Karmin Dålig, Evert Strinne'i seçtiği gibi pekâlâ Karmin Dålig'i de seçebilirdi. Fakat bunu yapmamıştı. Elliot bir krala yaraşır şekilde evlenip çocuk yapsaydı babam ölmeyecekti."

Başını iki yana salladı ve tekrar konuştuğunda sesi çok daha alçak ve sakin çıktı. "Babamın ölümünün onurlu bir ölüm olduğunu söylemiştin. Sarayın bir koridorunda, o günden bugüne içinden bin kez geçtiğim bir koridorda öldü. Kendi kanından bir gölün içinde, taç takan bir yabancıyı korumaya çalışırken bir başka adam tahta kendi kızını geçirmek istiyor diye öldü." Ridley bana döndü; gözleri sert bakıyor, sesi kederli çıkıyordu. "Bir hiç uğruna öldü."

"Buna inanıyorsan şu an yaptıklarını nasıl yapabiliyorsun?" diye sordum. "Nasıl Doldastam'de kalabiliyor ve küçümsediğin bir kral ve asiller için çalışabiliyorsun?"

"Onları küçümsemiyorum, onlar için çalışmayı sorun etmiyorum da," dedi. "İşimi *seviyorum*. Sadece önemsiz bir şey uğruna canımı tehlikeye atmayı reddediyorum."

"Tacın keyfi kararlar sonucunda takıldığını düşünüyor

olabilirsin, bir raddeye kadar öyle de." Sözcüklerin üzerine basarak, "Fakat eğrisiyle doğrusuyla, toplum monarşi sayesinde ayakta duruyor," dedim. "Babanın mücevherlerle süslenmiş bir metal parçası için öldüğünü düşünebilirsin ama krallığı, seni, beni ve krallıkta yaşayan herkesi korurken öldü o. Senin konuya bu şekilde bakmaman da beni üzüyor."

Ridley, "Evet, beni de," diye itiraf etti.

Alçak sesle, "Belki de bu göreve çıkmamalıydın," dedim.

Ridley bana sert bir bakış attı. "Neden?"

"Büyük bir ihtimalle Konstantin Black Emma'yı, beni, seni ya da hepimizi öldürmeye çalışacak." Sesimin suçlayıcı bir tonda çıkmamasına dikkat ediyordum çünkü ne ona kızmıştım ne de söyledikleri onu gözümde küçültmüştü. Sadece kendisini bu işe vermediğinden korkmaya başlamıştım ki bu durum birilerinin zarar görmesine sebep olabilirdi. "Umursamadığın bir şey için hayatını tehlikeye atmanı istemem."

"Emma masum bir kız. Konstantin'in ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ayrıca bir kenarda durup Konstantin'le tek başına yüzleşmene izin veremem." Ridley uzanıp elini elime aldı. Gözlerindeki bakışı gördüğümde nefes alıp vermekte zorlandım. "Sana benim de bu işin içinde olduğumu söylemiştim."

21

Mesafe

Ev bana bir peri masalından çıkmış gibi geldi. Dövme demirden bir çitle çevrili, Viktorya dönemi mimarisinde inşa edilmiş, devasa bir malikâneydi. Binanın etrafı ilkbaharın erken gelen sıcaklığı sayesinde taze ve yeşil görünen ağaçlarla çevriliydi. İçlerinden birkaçının dallarında beyaz ve pembe çiçekler bile vardı. Çitlerin ve ağaçların arasından arka bahçedeki yüzme havuzunu görebiliyordum. Ev ve etrafını çeviren arazi metropolün koşuşturması içinde başka dünyadan kopup gelen bir parçaydı sanki.

Ridley hissiz bir sesle, "Evde değil," dedi.

Bir-iki metre arkamda dikiliyordu. Soğuğa karşı ince ceketinin yakasını kaldırmıştı. Rüzgâr saçlarını dalgalandırdı. Kalın telli, dalgalı saçlarının düzgün bir şekilde taranmamış halini pek göremezdiniz. Saçlarının uzamaya başladığını fark ettim.

Bütün gece oraya varmak için yol almamızın, trende uyumamızın ardından ikimizin de duş alma şansı olmamıştı. Ridley tıraş da olamamıştı. Bir araba kiralayıp

aracı Emma Costar'ın evinden iki blok öteye park etmiş, sonra gözetlemek için kızın evine yürümüştük.

Ridley'ye, "Onu sezebiliyor musun?" diye sordum.

Ridley bir eli Emma'nın saçının olduğu cebinde, gözlerini eve dikti. Dudakları hafifçe aralanırken konsantre olmasıyla koyu gözleri daha da karardı. Sonra başını bir kez iki yana salladı.

Nihayet, "Hayır," dedi. Sesini rüzgârda güçbela işitebildim. "Fakat saat sabahın onu. Okulda olması gerek."

"Demek hâlâ onu hiç sezemiyorsun?"

"Henüz hayır." Ridley gözlerini benden kaçırıp hızla yanımızdan geçen bir arabayı izledi. "Belki de ona yeterince yakın değilimdir. Ya da belki antrenmanlı olmadığımdan zorlanıyorumdur." Tekrar bana doğru döndü. Yüzüne teskin edici bir gülümseme oturtmaya çalışsa da başaramadı. "Dört yıldır yapmamıştım bunu."

"Eh, o zaman hangi okula gittiğini öğrenmeliyiz," diye fikir yürüttüm.

"Dosyada bu bölgede Emma'nın kayıtlı olabileceği düşünülen iki-üç özel okulun ismi var," dedi. "İstersen otele kaydımızı yaptır ve yiyecek bir şeyler al, ardından onu kaçırmak için bir plan yaparız. Ne dersin?"

"Okuluna yazılmam gerek, böylece onu daha iyi tanıyabilirim."

"Alınma Bryn ama bence okula kaydolmak bu kez bir seçenek değil." Ridley bana sırıttı. "Tabii on yedi yaşında görünüyorsun ama kendini birinci sınıf öğrencisi diye yutturabileceğinden şüpheliyim ki Emma da bir birinci sınıf öğrencisi. Bu meseleye farklı bir açıdan yaklaşmamız gerekecek."

"Evine gizlice girmek mi istiyorsun?" diye sordum.

"Odasına göz gezdirip onun hakkında bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğimize bakarız."

Bu fikrimin üzerine düşünüyormuş gibi kaşlarını çatarak gözlerini eve dikti. "Hayır. Sanki...bir tuhaflık var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Burası onun evi mi?"

"Bilmiyorum." Ridley iç çekti. "Olabilir. Hadi buradan gidip yeni bir plan yapalım."

Ridley geri yürümeye, benden ve evden uzaklaşmaya başladı. Bir süre olduğum yerde dikilip eve baktım. Ridley durunca gönülsüzce onun peşinden gittim. İkimiz birkaç blok ötedeki otelimize yürürken ışıkları yanmayan bir polis aracı hızla yanımızdan geçti. Ridley temkinli bir tavırla arabaya baktı.

Hızlıca otele kayıt yaptırdık. Ridley az konuşuyordu. Neler olup bittiğini öğrenmek için onu sıkıştırmaya çalıştığımda bana sadece bir şeyler yemesi gerektiğini, belki o zaman daha iyi düşünebileceğini söyledi.

Gittiğimiz restoranın çok çeşitli bir vejetaryen menüsü vardı. Bu iyiydi, yemek yemesinin faydası olacaksa Ridley çok çeşitli seçeneklerle tıka basa karnını doyurabilirdi. Emma'nın dosyasını alıp masanın üzerine koydum ve dalgınca salatamı didiklerken sayfaları çevirdim. Gözlerimi Ridley'ye çevirdim. Başını sandviçinin üzerine eğmişti ve parmakları gür saçlarının arasındaydı.

"Ben hâlâ okula bir göz atmanın kötü bir fikir olmayacağını düşünüyorum," dedim.

Ridley iç çekti. "Tek yapmamız gereken Emma'yı bulup buradan gitmek."

"Neyin var senin?" Dosyayı kapattım ve dirseklerimi

masanın üzerine koyup Ridley'ye doğru eğildim. "Buraya geldiğimizden beri sende tuhaf haller var. Onu sezemediğin için paniğe kapıldığından mı? Bu o kadar da önemli değil, onu hâlâ bulabilir ve..."

Ridley alçak sesle, "Mesele onu *hissedememem* değil," deyip sözümü yarıda kesti. "Mesele ortada hissedecek hiçbir şey olmaması." Sonra bana baktı; gözlerindeki ifade durumun vahametini anlatıyordu. "Sadece onda hissettiğim...soğuk."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Fakat iyiye işaret olamaz bu."

"Peki..." Bir süre söylediklerini idrak etmeye çalıştım. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bence bir internet araştırması yapıp Emma'nın o evde oturup oturmadığından emin olmalıyız," dedi Ridley. Dosyasında bilinen son adresi olarak o evin olduğunu biliyorum ama bu bilginin güncellendiğinden emin değilim. "Sonra onun evine gider ve dönmesini bekleriz. Tabii *dönerse.* Emma döner dönmez onu kaptığımız gibi buradan götürürüz."

Yakınımızda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım ve fısıldadım. Restoranın teybinde çalan Laura DiStasi şarkısı sözlerimi boğdu. "Onu kaçırmak mı istiyorsun?"

"Buna mecbur kalırsak evet," dedi. Sesinde biraz olsun kararsızlık yoktu. "Kötü bir şeyler oluyor."

Sandalyeme yaslanıp kafamda fikrini tarttıktan sonra başımı salladım. "Tamam. Sence böyle yapmamız gerekiyorsa yapalım."

Akıllı telefonunu çıkarıp dosyayı benden aldı ve herhangi bir yazım hatası olmadığından emin olmak için konak ai-

lenin ismine ve adresine tekrar göz attı. Öğle yemeğimizin parasını ödeyip oradan ayrılmak için elimi cebime attım.

"Kahretsin," dedi Ridley. Bir anda tüm bedeni sarktı. Yanaklarındaki siyah kirli sakallarının altında kalan yüzü kül rengine çaldı.

"Ne var?"

Ridley yanıt vermek yerine dönüp telefonunu bana doğru uzattı. Ekranda Ridley, Emma'nın adresini ararken çıkan uğursuz haber başlığını gördüm.

16 Nisan Çarşamba Günü Sabahın Erken Saatlerinde Yazılım Sektörünün Önemli İsimlerinden Benjamin Jones'un kızı Emma Jones Yatak Odasında Bulunamadı.

İçim cız etti. "Birkaç saat farkla kaçırmışız onu."

"O halde belki de onu henüz kaçırmamışsızdır." Ridley telefonunu cebine geri koyup hızla ayaklandı.

Masanın üzerine birkaç banknot atıp ceketimi giydim ve Ridley'nin peşinden koştum. Dışarıda soğuk bir yağmur çiselemeye başlamıştı ama Ridley yağmuru fark edecek halde değildi.

"Ayrılmalıyız," dedim. "Bu şekilde daha çok alana göz gezdirebiliriz."

"Güzel. Bu akıllıca. Ben Emma'nın evine dönüp yerini hissedip hissedemeyeceğime bakacağım. Sen de otele dönmelisin."

"Otele mi? Neden?"

"Dizüstü bilgisayarını alıp Facebook, Tumblr gibi sosyal paylaşım sitelerine göz atmalısın. Arkadaşlarının bir şeyler bilip bilmediğine ve insanların çevrimiçi sohbetle-

rinde neler dediklerine bak. Ayrıca hangi okula gittiğini öğrenip sınıf arkadaşlarıyla konuşmaya gidebilirsin."

Gönülsüzce, "Peki," dedim.

"Emma'nın evinde bir şey bulamazsam karakola gideceğim," dedi Ridley. "Belki onların ağzından bir şeyler alabilirim."

Normalde Ridley'nin bu söylediği kulağa hiç de mümkün gelmeyebilirdi fakat onda hafif düzeyde ikna kabiliyeti vardı. Bu yeteneğini sadece iz sürmede, genellikle de konak ailelerin veya okul çalışanlarının üzerinde kullanıyordu. Bu kez bir polis memurunun kendisine kayıp bir kız hakkında bildiği her şeyi anlatmasını sağlayacaktı.

Masa başı işlerine mahkûm olmak istemesem de yapacağım araştırmayla Emma'nın başına ne geldiğine dair bir ipucuna ulaşabilirdik. Konstantin Black onun peşindeyse arkadaşları durumu fark etmiş olabilirlerdi veya Emma birilerine bir şeyler söylemiş olabilirdi.

Belki hiç istemeden Konstantin'in yanında gitmiş olabilirdi. Konstantin, Högdragen'a katılmadan önce tıpkı Ridley ve benim gibi bir iz sürücüydü ve bizim gibi o da değiştirilmiş çocukları kendisiyle gitmeye razı edebiliyordu. Belki bunu yaptıysa Emma birilerine Konstantin'le gideceğinden ya da nereye gideceklerinden bahsetmiş olabilirdi.

Bu pek olası görünmüyordu. Özellikle de Konstantin ve Bent'in Ember ve Charlotte'a karşı ne denli saldırgan bir tavır izlediği düşünüldüğünde. Fakat o noktada her şeyi hesaba katmamız ve Emma'yı bulmak için olabildiğince hızlı çalışmamız gerekiyordu.

Ridley'yle ayrıldık. Yağmurdan korunmak için ceketimi başımın üzerinde tutarak koşa koşa otele gittim. Lo-

biye vardığımda blucinim sırılsıklam olmuştu ve tişörtümün önü göğsüme yapışmıştı.

Otel havalı ve modern bir yerdi. Lobide ücretsiz şişe su ve çay veriliyor, hipster'lar lüks koltuklarda ve art deco kanepelerde tabletleriyle uğraşıyorlardı. Oteli Emma'nın evine yakın diye seçmiştik ve tek yatak odalı süitimizle Doldastam'daki çatı katım arasındaki fark afallatıcıydı.

Pencerelerden görülen Calgary'nin şehir merkezi manzarası muhteşem olsa da ben içeri girdiğimde perdeler çekili olduğundan oda nispeten karanlıktı. Islak ceketimi attım. Hemen sonra ayağım oturma odasındaki bir pufa takıldı. Ridley çekyatta uyumayı teklif ettiğinden eşyalarım yatak odasındaydı. Dizüstü bilgisayarımı almak için odaya gittim.

O kadar dalgın olmasam, Emma'nın başına kötü bir şey geldiği için endişeden telaşla hareket etmesem bir terslik olduğunu -perdelerin kırk dakika önce eşyalarımızı içeri bıraktığımızda açıkken şimdi kapalı olduğunu ve pufun yatak odası kapısının eşiğine stratejik bir şekilde yerleştirildiğini- fark edebilirdim.

Fakat onu daha önce fark edebileceğimden şüpheliydim. Derisinin rengini değiştirip bulunduğu ortamda mükemmelen kamufle olduğundan emindim. Fakat en azından yatağa eğilip asker çantamın içini karıştırırken ayak seslerini kesinlikle duyardım. O zaman da arkamda dikilen birinin varlığını hissederdim herhalde.

Fakat tüm bunları yapamadım. Ta ki biri güçlü eliyle ağzımı kapatana ve beni kendisine çekip boğazıma keskin ve soğuk metali dayayana dek.

Konstantin iki âşıkmışız gibi kulağıma, "Hiç ses çıkarma," dedi.

22

Suçluluk

Bedenim Konstantin'in bedenine yaslanmış halde donakaldım. Islak tişörtümün üzerinden beni ısıtan göğsünün keskin hatlarını sırtımda hissedebiliyordum. Konstantin kalbimin hızlı attığını hissetmesin diye sakinleşmeye, kalp ritmimi yavaşlatmaya çalıştım. Sakalları yanağımı ve boynumu gıdıklıyordu ve dudaklarımın üzerindeki eli sertti. Üzerine kışın en sert günlerindeki buzu ve karı hatırlatan bir soğuk kokusu sinmişti.

Konstantin kulağıma, "Aklından beni öldürmenin farklı yolları geçiyor," diye fısıldadı. "Fakat seni uyarıyorum, bunun sana hiçbir faydası olmaz."

Kolları arasında bedenimi gevşettim. Bıçak boynuma sürtse de yara açmamıştı. Konstantin elini ağzımdan çekip belime doladı ve ben kayıp düşmeden beni yakaladı. Şimdi bıçağın keskin kenarı çenemin altındaki nazik deriye bakıyordu. Orayı keserse canım epey yanardı ama açacağı yara ölümcül olmazdı.

Tek bir hızlı hareketle ayağa kalktım ve başımı geriye

atarak Konstantin'e kafa attım. Homurdandı. Onu bileğinden tuttum ve bıçağı bırakana kadar bileğini burktum. Kolu hâlâ beni tutuyordu. Beni daha da sıkıca kavradı. Öne eğildim ve onu kolundan tutup üzerimden attım. Sırtüstü yatağın üzerine düştü.

Bıçak yerdeydi. Bıçağı tuttum ve üzerine atladım. Bacaklarımı ayırarak üzerine oturdum ve bıçağımı boğazına dayadım. Ona kafa attığımda dudağı kanamıştı. Yine de yüzüne yayvan bir sırıtış kondurmaktan geri kalmadı.

Kahkaha atmamak için kendisini tutan Konstantin, "Beni öldüremezsin," dedi. "Emma Costar'ın yerini sadece ben biliyorum."

"Onu nasıl buldun?" diye sordum. "Ondan ne istiyorsun?"

Sırıtışı kayboldu. Çelik gibi sert gözlerinde kederli bir ifade vardı. "Korkarım artık ondan isteyebileceğim hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Fareler ve İnsanlar*'ı okudun mu?" diye sordu Konstantin. "Bent bana hep romandaki Lenny'yi anımsatıyor. Hatta hep tavşanlardan bahsediyor. Fakat ben bunu Kaninlere olan hayranlığına yoruyorum."

Ona, "Boğazına bir bıçak dayadım ve hayatta en çok istediğim şey öldüğünü görmek," dedim. Bıçağı tenine daha da bastırıp derisini hafifçe kestim. "Bu yüzden sorularıma yanıt vermelisin."

"Vereceğim. Fakat önce sen kendine bir soru sormalısın," dedi Konstantin. "Mesela arkadaşımın nerede olduğunu. Biliyorsun, genellikle yalnız çalışmıyorum."

Başımı kaldırıp kısa bir an için gözlerimi Konstantin'den

ayırdım. Bent'i yakınlarda, gölgelerin arasında bir yerde gizlenirken görmeyi umsam da etrafta kimsecikler yoktu. Dikkatimin dağıldığı o kısacık an Konstantin'e yetmişti.

Beni omuzlarımdan kavrayıp üzerinden attı. Şimdi ben yatakta sırtüstü uzanıyordum. Üzerime çıktı. Bileklerimi kavrayıp beyaz yorganın üzerine yapıştırdı. Üzerine oturduğu bacaklarımı kurtaramıyordum. Elinden kurtulmaya çalışsam da onu yerinden kıpırdatamadım bile.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Yatak odasının loş ışığında gözlerimi ona diktim. "Neden burada beni bekliyordun. Madem Emma elinde, amacın ne?"

"Seni hatırlıyorum." Konstantin'in gözleri gözlerime çevrildi. Gözlerindeki ifade yumuşamış gibiydi. "Hemen tanıyamadığım için üzgünüm ama şimdi hatırlıyorum seni. Sen muhafız olmak için dişini tırnağına takan azimli iz sürücüsün. Kimse seni Högdragen'de istemese de senin umurunda bile değildi. *Sen* orada olmak istiyordun."

Kalbim küt küt atarken öfkemi bastırdım, hakkımda hiç ummadığım kadar çok şey anımsaması beni gafil avladığından bunu yapmam biraz daha kolay olmuştu.

"Nasıl..." Gözlerimi kısıp ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun? Kim olduğumdan haberin bile yoktu."

"Elbette vardı. Sen o sarışın kızdın ki bu bile göze çarpmana yetiyordu. Fakat diğer herkesten iki kat fazla mücadele ediyordun." Duraksayıp bana sırıttı. "Ve seni hep bana bakarken yakalıyordum."

Soğuk bir sesle, "Muhafızlardan biriydin," diye yanıt verdim. "Högdragenleri izliyordum ben."

"Hayır, *beni* izliyordun. Bana sanki... Hiçbir zaman kötülük yapmayacak biriymişim gibi bakıyordun."

Konstantin'in sesi hüzünlü çıkıyordu.

"Genç ve budalaydım." Gözlerimi kaçırdım.

Konstantin yumuşak bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Babana olanlardan dolayı."

Ona öfkeli bir bakış atmak için başımı geriye attım. "Babama olanlardan dolayı mı? Onu öldürmeye çalıştın sen." Hırlayarak elinden kurtulmaya çalışsam da beni olduğum yere yapıştırmıştı.

"Bryn!" Konstantin'in sesi sakin ve kararlıydı. "Mücadele etmeyi bırak."

"Benden ne istiyorsun?" diye haykırdım. "Beni öldüreceksen, durma öldür."

Konstantin, "Seni öldürmeyeceğim" deyip öfkeli bir iç çekti. "Senden istediğim..." Başı öne eğildi.

"Daha bana ne yapabileceğini bile biliyor musun acaba?" diye sordum.

Konstantin öfkeyle, "Seni korumaya çalışıyorum!" diye bağırdı.

Alaycı bir kahkaha attım. "Beni *korumaya* mı çalışıyorsun? Neden yapacaksın ki bunu? Ben seni öldürmek istiyorum, sen de beni. Hatta Ember'a peşimde olduğunu söylemişsin."

"Ne? Ben kimseye senin peşinde olduğumu söylemedim."

Ember'ın bana söylediklerini tekrarlayarak, "Ona 'beyaz tavşana dikkatli olmasını söyle' demişsin," dedim.

"O bir tehdit değildi." Konstantin başını iki yana salladı. "Seni uyarıyordum. Buna bir son vermen gerek."

Şaşkın halde, "Neye?" diye sordum.

Konstantin, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Konstantin bıçağı elimden alıp beni bıraktı. Hiç kıpırdamadan yatağın üzerine uzandım çünkü hamlemi yapmadan önce neler olup bittiğini anlamak istiyordum. Konstantin elinde bıçakla, sırtı bana dönük, yatağın ucunda oturuyordu. Elini siyah saçlarında gezdirdi.

"Babana olanlardan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. Şimdi de burada olup biten her şeyden." Başını iki yana salladı. "Uzun zaman önce bir seçim yaptım ve hâlâ işleri yoluna koymaya çalışıyorum." Omzunun üzerinden bana baktı. "Fakat ok yaydan çıktı ve birçok insan ölecek. Onlardan biri olmanı istemiyorum."

Hayretle, "Neden?" diye sordum. "Başıma ne geleceği neden umurunda olsun ki?"

"Çünkü sen aslında içimde olmayan iyiliği gördün." Başını çevirip ayağa kalktı. "Beni unut. Burada olanları unut. Doldastam'e dön... Hayır, oraya gitme. Sadece *git*. Kanin'i ve her şeyi unut."

Ona, "Ailemi, dostlarımı ve halkımı unutamam," dedim. "Senin gibi öylece kaçıp gidemem. Emma Costar'ı da bırakmayacağım."

Konstantin alnını ovuşturdu. "Bırakman daha iyi bir karar olur."

"O nerede Konstantin?" diye sordum.

Konstantin hüzünle, "Bent gücünü ayarlamaktan aciz," diye yanıt verdi.

"Ne oldu ona? Canını yaktıysanız ben..."

Konstantin homurdandı. "Oysa iyi gidiyorduk. Şu tehditlere bir son versek?"

"Onu öldürdünüz," dedim. Sesim güçlükle bastırdığım bir öfkeyle titriyordu. "Seni pislik."

Üzerine atılıp yüzüne bir yumruk indirdim. Sanırım başta bunu yapmama, yüzüne ve göğsüne birkaç yumruk indirmeme göz yumdu. Sonra bileklerimi tutmaya çalıştı. O zaman karnına bir tekme indirdim. Beni tutup kolumu arkadan büktü. Onu üzerimden atmaya çalışsam da beni öne itip duvara çarptı.

"Bırak beni," diye homurdandım. Fakat onunla duvar arasında kısılıp kalmıştım.

"Kes şunu Bryn. Yaşananları değiştiremem."

"Seni öldüreceğim," dedim.

"Ben işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Bana inanmadığını biliyorum ama çabalıyorum." Sesi alçak ve pişmanlık dolu çıkıyordu. Sakalı yanağıma sürtüyordu. Kolumu bıraktı ve avuçlarını duvara yasladı. Fakat arkama dönüp onunla dövüşmedim. "Biliyorum bana güvenmen için hiçbir nedenin yok ama lütfen bu konuda güven bana," dedi.

Gözlerimi yumup ona güvenmiyor olmayı diledim ama güveniyordum işte. Sebebini bilmiyordum. Belki sesindeki içtenlikten, belki beni öldürebilecekken bunu yapmamasından, belki de çocukken içinde gördüğüm iyilikten dolayı.

Sıcak ve aralıklarla verdiği nefesini yanağımda hissediyordum. Eli kolumun üzerindeydi. Üzerime abanmıyordu ama bedenini bana yaslayarak beni olduğum yerde tutuyordu. Onu itebilirdim ama yapmadım.

Konstantin'e, "Gitmene göz yumamam," dedim.

Bana alçak sesle, "Beni takip etmene izin veremem," diye karşılık verdi.

Omzumun üzerinden ona baktım. Mücadelemiz sırasında perde hafifçe geriye çekilmişti ve ışık yüzüne düşü-

yordu. Böylece sert, gri gözlerindeki acıyı ve pişmanlığı açıkça görebildim.

Konstantin, "Üzgünüm Bryn," demekle yetindi. Ben neden böyle dediğini soramadan başımın arkasındaki acıyı hissettim. Bıçağın kabzasıyla başıma vurmuştu. Sonra her şey karardı.

23

Merhamet

Gözlerimi kapatmama rağmen kızın bedenini görüyordum. Buz ve karın hâlâ toprağa tutunduğu bir nehir kenarında duruyordu. Hatta serin bir bahar yağmuru yağmasına rağmen, su damlalarının çarptığı gözlerini kırpmıyordu. On beşindeydi ama dolgun yanakları ve birbirine girmiş kıvırcık saçları onu daha da küçük gösteriyordu.

Yüzü yukarı baksa da bedeni doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü; boynu kırılmıştı. Pijamaları -pembe şortu ve üzerinde kalpler ve çiçekler olan bir pijama üstü- yırtılmıştı ve dizleri ısırık içindeydi.

Emma Costar mücadele etmişti ve Konstantin üzgün olduğunu, işleri yoluna koymaya çalıştığını söylese de bu genç kız öldürülmüş ve soğuk bir nehir kıyısına bırakılmıştı.

Ridley ikindi olduğunda otele dönmüş ve beni Konstantin'in bıraktığı yerde baygın halde bulmuştu. Ridley'ye Konstantin'in Emma'nın öldüğünü ima etiğini söylemem-

le kızın izini sürmek için daha canla başla çalışmaya koyuldu. Emma'nın yatak odasındaki süveterini almış bir dedektifi, giysiyi kendisine vermeye ikna edebilmek gücünü kullanmıştı. Kıza ait yeni bir eşyayla nihayet onu daha güçlü sezebilmişti.

Emma öleli çok olmamıştı ve Ridley ancak bu sayede onu sezebilmişti. Nihayet Emma'yı nehir kenarında bulduğumuzda onu alıp götürmek ya da en azından üstünü örtmek istemiştim ama Ridley benden onu bulduğum gibi bırakmamı istedi. Telefonla polise isimsiz bir ihbarda bulundu. Böylece konak ailesi yakında Emma'nın naaşını gömebilecekti.

Kızın gerçek anne-babası ise hiçbir şey almayacaktı. Doldastam'e döner dönmez durumu bildirmek için yanlarına gittik. Bizi görür görmez durumu anladılar; Emma'nın annesi hıçkırıklara boğulurken, kocası ve o ayakta durmakta zorlanıyorlardı. Onlara bildiğimiz her şeyi anlattık, Konstantin Black'i ve Bent Stum'ı adalet önüne çıkaracağımıza söz verdik. Bize inandıklarından, hatta sözlerimizi umursadıklarından emin değildim.

Onu büyütmemiş olsalar da seviyorlardı. Eve, ailelerine dönecekleri; yeniden bir araya gelecekleri günün hayalini kuruyorlardı. Fakat artık o gün asla gelmeyecekti ve asla sahip olamadıkları bir şeyin ardından yas tutacaklardı.

Ridley, Costar'ların evinden ayrıldığımızdan beri ilk kez konuştu: "Bu uzun, boktan bir hafta oldu."

Çizmelerimiz kaldırım taşlarıyla kaplı yolda gıcırdıyordu. Sıcaklık aniden düşmüş; şehri soğuk, sokakları boş ve sessiz bırakmıştı. Böylesi daha iyiydi. Ne ben ne de

Ridley'nin birileriyle konuşacak halimiz yoktu.

Bitkin bir sesle, "Son birkaç gün hayatımın en uzun günleri oldu," dedim.

"Seni bilmem ama benim bir şeyler içesim var." Ridley durdu. O an evine vardığımızı fark ettim. Öyle düşüncelere dalmıştım ki nerede olduğumuzu fark etmemiştim bile.

Ridley'nin evi Costar ailesininkine çok uzak olmasa da kulübesi mahallesinde bolca bulunan asil malikânelerinden çok daha küçüktü. Bodur ve dar olan kulübe taştan yapılmıştı ve sazdan bir çatısı vardı. Küçük, yuvarlak pencereleri evin ön cephesine bir yüz görünümü veriyordu; pencereler yüzün gözleri, kapı da ağzıydı.

Ridley'ye, "Bu gece içki içmesem daha iyi olacak," dedim.

"Yine de içeri gir." Ridley'nin saçları alnının üzerine düşmüştü ve gözlerinin altında morluklar oluşmuştu. Hâlâ tıraş olmamıştı ama bu sadece yüzünü daha da çekici kılıyordu. Benim kadar bitkin görünse de gözlerinde yadsıyacak gücümün olmadığı bir samimiyet ve özlem vardı.

Ridley direncimin kırıldığını görünce gülümsedi ve dönüp kapısını açtı. Kulübesinin yarısı tıpkı bir tavşan çukuru gibi yer seviyesinin altında kalıyordu. Evin bodur görünmesinin nedeni de buydu. Evin sadece bir-iki metresi yerin üzerinde kalıyordu. İçeri girmem için epey basamak inmem gerekti.

İçeride sıcak bir ortam vardı. Oturma odasıyla birleşik, hoş, küçük bir mutfak. Arka taraftaki yatak odasının kapısı açıktı. İçeri girdiğimizde Ridley ayaklarını savurarak çizmelerini çıkardı ve atkısını boynundan aldı. Ardın-

dan içeriyi ısıtmak için şömineye birkaç odun attı.

Ridley mutfağa giderken, "Gerçekten sana bir içki ikram edemez miyim?" diye sordu.

"Almayayım." Ceketimi çıkarıp kanepesine oturdum ve çizmelerimi çıkardım.

Daha önce birkaç kez kulübesine gelmiştim ama çoğu zaman işle ilgili bir şeyler sormak için. İlk kez evine arkadaşı olarak geliyordum ve içeriyi adamakıllı inceleme fırsatını kaçırmadım.

Sehpası ağaç gövdesinden yapılmıştı; kusursuz bir dikdörtgen şekli verilmemiş masanın kenarlarında hâlâ ağaç kabukları vardı. Uzak duvardaki kitaplığın içi kitaplarla dolup taşıyordu ve yanında üzeri karman çorman bir masa vardı. Şöminenin üstünde ilkokul çağındaki Ridley ve üzerinde Högdragen üniforması olan babasının bir fotoğrafı vardı.

"Daha önce böyle bir aileye bildirimde bulunman gerekti mi hiç?" Ridley elinde ağzına kadar kıpkırmızı şarapla dolu büyük, cam bir kupayla geldi.

"Bu benim için ilk oldu," dedim. "Daha önce yanımda bir değiştirilmiş çocuk olmadan geri geldiğim olmamıştı."

Ridley şöminenin önünde eğilip ateşi canlandırmak için odunları şömine demiriyle dürttü. "Benim ilk değil. Hiçbir zaman hoş bir deneyim olmadı."

"Bu seferki daha beter olmuştur."

"Neden öyle söyledin?" Ridley oturduğum kanepenin diğer ucuna oturdu ve şarabını yudumladı.

"Çünkü bu kez olanlar bizim hatamız sayılır."

"Hata bizde değil," dedi Ridley. Gözlerini kupaya çevirdi ve içindeki sıvıyı çalkaladı. "Bize görev verilir verilmez

yola çıktık ama biz Calgary'ye henüz varmışken ölmüş. Elimizden bir şey gelmezdi."

"Hayır, *senin* elinden daha fazlası gelmezdi," dedim. "Fakat benim Chicago'dayken Konstantin'in icabına bakmam gerekirdi."

Ağzımdan bu sözler çıksa da artık bunun bir anlam ifade ettiğinden şüpheliydim. Emma'nın cesedini bulmamıza rağmen hislerim çelişkiliydi. Emma'nın ölümünde Konstantin'in ne rolü olduğunu bilmiyordum. Fakat suçun kısmen onda olduğundan emin olsam da işlerin Ridley ya da benim sandığımızdan çok daha karmaşık olduğunu düşünüyordum.

Ridley bana yan yan bakıp temkinli bir tavırla, "Onunla aranızda neler geçti?" diye sordu. "Otelde."

Bağdaş kurdum ve sırtımı ona çevirerek diğer yana eğildim. "Sana bunu anlatmıştım zaten."

"Hayır anlatmamıştın. Anlattığını söyleyemem." Yüzüme bakabilmek için kanepenin kolundan indi. "Bana odaya gittiğini, onunla boğuştuğunu ve muhtemelen seni bayılttığını söyledin. Hepsi bundan ibaretti."

"Zaten anlatılacak başka da bir şey yok"

"Fakat benim anlamadığım neden oradaydı?" Ridley duraksadı. "Seni mi bekliyordu?"

"Bilmiyorum." Elimi saçlarımda gezdirdim.

Endişeli bir sesle, "Canını yaktı mı?" diye sordu.

"Boğuştuk ve beni bayılttı. Dolayısıyla, evet." Ona bir bakış attım. "Fakat bunun haricinde iyiyim ve ona sağlam birkaç yumruk indirdim."

"Seni neden öldürmedi?" diye sordu Ridley. "Beni yanlış anlama. Öldürmediği için mutluyum fakat babanı

öldürmeye çalıştı ve Emma'yı öldürdü. Elini kana bulamaktan sakınmadığı gün gibi ortada. Öyleyse seni neden canlı bıraktı?"

Gözlerimi yere çevirdim. "Sanırım elini kana bulamayı dert ediyor. Ayrıca Emma'yı Konstantin'in değil Bent'in öldürdüğünü düşünüyorum."

"Yoksa sen..." Ridley'nin yüz ifadesi sertleşti. Gözlerini kıstı. "Sen ona karşı birtakım hisler mi besliyorsun?"

Homurdandım. Yanaklarım kızardı. "İğrençlik etme Ridley."

"Besbelli ikinizin arasında bir şeyler var..."

"Nedenmiş?" diye gürledim. "Neden besbelli *bir şeyler* varmış aramızda?"

"Çünkü seni öldürebilecekken bunu yapmadı. Ayrıca sen onu öldürmeliydin ama öldürmedin. Demek ki bir şeyler oluyor ve neler döndüğünü bilmek istiyorum."

"Sandığın gibi değil." Başımı iki yana salladım.

"Bryn." Ridley elindeki kupayı masaya bırakıp bana biraz daha yaklaştı. "Sadece anlamaya çalışıyorum." Elini bacağıma koydu. Dudağımı ısırdım.

Ridley'ye, "Konstantin Black kötü şeyler yapan ve yine yapacak olan kötü bir adam," dedim. Konuşurken gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Bunu biliyorum. Fakat bunun ötesinde bir şeyler var, görünenden çok daha büyük dolaplar dönüyor."

"Onun bir başkası için çalıştığını düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen bu konuda haklısın," dedi Ridley. "Fakat bu sempatini hak ettiği anlamına gelmiyor."

"Ona sempati duymuyorum." İç çektim. "En azından duymak istemiyorum. Fakat ona karşı tamamen güven-

siz olmaya da hazır değilim. Henüz."

"Konstantin korkunç şeyler yaptı. Güvenilecek biri değil o." Ridley kendisini anlamam için yakarır gibiydi. Siyah gözlerine endişe oturmuştu.

"Biliyorum. Konstantin'in icabına bakacağım. Söz." Elimi elinin üzerine koyup ona sözlerimde samimi olduğumu hissettirmeye çalıştım. "Fakat lütfen şimdilik onu Calgary'de gördüğümden kimseye bahsetme, olmaz mı?"

Ridley abartılı bir hayretle, "Krala ve kraliçeye yalan söylememi mi istiyorsun?" diye sordu.

Ümitli bir gülümsemeyle ona bakıp, "Bunu daha önce de yaptığın oldu," dedim.

"Haydi ama... Öyle bakma bana." Başını iki yana sallayıp iç çekti. "Peki. Bu mesele aramızda kalacak. Fakat bu oynadığın tehlikeli bir oyun Bryn."

"Biliyorum," dedim ve elini sıktım. "Sırrımı sakladığın için teşekkür ederim."

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, "Sırlarının bende güvende olduğundan şüphen olmasın," dedi. Gözlerindeki bakış içimi yaktı. "Biliyorsun, seninle göreve çıkmamın asıl nedeni bu."

"Neymiş o?"

"Konstantin'le karşılaşmandan korktum ve onunla tek başına yüzleşmeni istemedim. Yine de sen onunla dövüştüğünde yanında bile değildim." Ridley'in yüzünden suçluluk okunuyordu.

"Bana bir şey olmadı," dedim. "Başımın çaresine baktım."

"Evet, biliyorum." Bir saniye için gözlerini yere çevirip cesaretini toplamak istiyormuş gibi bir nefes aldı. Eli

hâlâ elimin üzerindeydi ve başparmağıyla başparmağımı okşadı. Nihayet başını kaldırıp kararlı bir şekilde gözlerime baktı. "Trende göreve olan inancımı sorgulamıştın."

"Ridley, sözlerimde samimi değildim. Calgary'deyken elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum."

Diğer elini kaldırıp beni susturdu. "Biliyorum ve başına gelenlerden, Emma'ya olanlardan dolayı üzgünüm. Oraya daha erken varamadığım için üzgünüm. Yine de seninle gittiğim için mutluyum. Senin için ne zaman olsa hayatımı ortaya koyarım."

O an eğilip beni öpmek istese ona engel olmazdım. Kollarımı ona sevinçle dolar ve dudakları dudaklarıma yapıştığında onu sıkıca sarardım.

Fakat yapmadı. Sadece kısa bir an gözlerimin içine baktı ve içimi aynı anda başımı döndüren, bana endişe veren ve harika hissettiren bir sıcaklıkla doldurdu.

Sonra kapı çalındı ve elini çekti. O anın büyüsünün bozulmasıyla bir anda yeniden nefes alıp verebilmeye başladım.

Ridley kapıya bakmak için ayağa kalkınca çatıya yakın, küçük pencerelerden dışarı bakmaya çalıştım. Dışarıda bir kız görünce aniden Ridley'nin evinde fazlaca oyalandığımı fark ettim. Hatta ziyaretine hiç gelmemem gerektiğini.

Ridley kapıyı açınca sesinden rahat bir nefes aldığı anlaşılan Juni sevinçle, "A, ne iyi, eve dönmüşsün!" dedi. Alelacele çizmelerimi giymeye koyuldum. Juni kollarını Ridley'nin beline dolayıp ona sıkıca sarıldı. Daha az öncesinde Juni'nin yaptığı gibi erkek arkadaşına sarılma hayalleri kurduğum için yanaklarım kızardı.

Juni hâlâ Ridley'ye sarılarak, "Senin için çok endişelendim," dedi.

Ridley onu teselli etmeye çalışarak, "Ben iyiyim, bir şeyim yok," dedi.

İkisi kapı eşiğinde dikilip çıkışı kapattıklarından paltomu giyerken boğazımı temizledim.

"A, Bryn, burada olduğunu fark etmedim." Juni, Ridley'yi bırakıp yüzünde yayvan bir gülümsemeyle bana baktı. "Senin de sağ salim geri döndüğünü gördüğüme çok sevindim." Sonra gülümsemesinin yerini hüzünlü bir ifade aldı. "Calgary'deki zavallı kızı işittim."

"Sağ ol ama cidden gitmem gerekiyor," dedim. Gülümsemesine yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Gitmene gerek yok." Ridley, Juni'nin kollarından ayrılıp bana doğru döndü.

"Hayır, var. İkiniz epeydir görüşmediniz."

Artık kendimi gülümsemeye zorlayamadığımdan yanlarından nazikçe ve elimden geldiğince çabuk bir şekilde geçtim. Aceleci adımlarla çatı katıma yürüdüm. Daha önce hiç o kadar çelişik duygulara kapılmamış, kendimi hiç o kadar boşlukta hissetmemiştim.

24

Ant

"Benimle konuşmak ister misin?" Tepemde dikilmiş bana bakan Ember'ın perçemi gözlerinin üzerine düşüyordu. Kolundaki destek de olmasa doktor onu tamamen iyileştirmişti. Beni fark ettiğinde göğüs presi yapıyordum.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Hayır," dedim ve halteri göğsümün üzerinde kaldırıp yavaşça indirdim.

Ember, "Eh, bence konuşmalısın," diye ayak diredi. "Dün Ridley'yle Calgary'den döndüğünüzden beri iki kelime konuşmadın." Duraksadı. Tekrarımı bitirip halteri kancasına bıraktım. "Eminim o kıza olanlardan dolayı kendini berbat hissediyorsundur."

Sırtımı doğrultup kolumun arkasıyla kaşımdaki teri sildim. "Niyetinin kötü olmadığını biliyorum ama gerçekten bundan bahsetmek istemiyorum."

Ember geri adım attı. "Peki, fakat bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Sağ ol." Ember'a gülümsedim ama Ridley'nin spor salonuna girdiğini görmemle gülümsemem kayboldu.

Dünden beri onunla karşılaşmaktan sakınıyordum ve niyetim elimden geldiğince sakınmaya devam etmekti. Fakat Ember'la benim antrenman yaptığımız yere yaklaştığından galiba bu kez kaçamayacaktım. Üzerinde pantolon ve yelek olduğuna bakılırsa oraya egzersiz yapmak için gelmemişti.

Ridley bağırmasını gerektirmeyecek kadar yakınıma gelip bize el etti. "Bryn, Ember, 103 numaralı sınıfta size ihtiyaç var."

"Bir sınıfta bize ihtiyaç olması da ne demek?" diye sordum.

Ember, "Evet de kimin ihtiyacı var?" diye ekledi.

Ridley, "Plansız bir toplantı," dedi. Daha fazla açıklama yapmadan arkasına dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Toplantı mı? Kiminle?" diye sordu Ember.

Ridley peşinden gelip gelmediğimize bakmadan, "Gelin işte!" diye seslendi.

Ember bana bakınca sadece omuz silktim ve su şişemden bir yudum aldım. Tişörtümde yer yer ter lekeleri oluşmuştu ve taytım yıpranmış ve eskiydi. Toplantıya katılacak kişilerin çok da önemli olmamasını diledim. Ridley üzerimi değiştirmem için zaman vermemişti.

Spor salonundan çıkıp eğitim alan iz sürücülerin teknikler, görgü kuralları ve insan tarihi dersleri aldıkları sınıfların olduğu koridora girdik. 103 numaralı oda büyük sınıflardan biriydi ve rektorun ofisinin yanındaydı.

Sınıfa vardığımızda Tilda ve Simon Bohlin çoktan yerlerine geçmişlerdi; ayrıca değiştirilmiş çocuklarla dönen yarım düzine kıdemli iz sürücü de oradaydı. Ridley odanın ön tarafında dikiliyordu ve Kral Evert kollarını ka-

vuşturmuş, öğretmen masasına yaslanıyordu.

Kral resmi giyinmemişti. Takım elbise ve kravat takmadığı siyah bir gömlek. Başında tacı da yoktu. Zaten özel etkinlikler haricinde nadiren tacını takardı. Yine de çabucak soyunma odasına gidip üzerimi değiştirmediğim için pişmanlık duydum.

Ember'la ben yavaşça ön tarafa yakın iki boş sıraya geçerken Evert, "Bunlar son ikisi mi?" diye sordu.

"Evet." Ridley gidip kapıyı kapattı ve kralın yanına geçti. "Geri dönen tüm iz sürücüler bunlar."

Evert odaya bakındı. Işık geriye taradığı kuzguni siyah saçlarından yansıyordu ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine koymuştu. Her zamanki sırıtışı yüzünden nadiren eksik olurdu; o an kasten ciddi bir ifade takınmıştı.

"Nihayet, "Eşim savaşmamızı istemiyor," dedi. Sözlerinde genelde pek rastlanmayan bir ağırlık vardı. Liderliği hiç olmadığı kadar çok kanıksamış görünüyordu. "Bizden meseleyi kavgasız ve sessizce çözmemizi, değiştirilmiş çocukları geceleyin kaçırmamızı istedi. Bu toplantıdan haberi olmamasının nedeni de bu. Suçu sabit bir hain çocuklarımızdan birini öldürdü ve eline fırsat geçirirse daha fazlasını öldüreceğinden eminim."

Gözlerimi yere diktim. Fakat Ridley'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Evert'ın sözlerinin kafama girdiğinden emin olmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

"Eşimle birçok konuda anlaşırız. Sadece merhametli ve adil olmaya çalışıyor." Evert kavuşturduğu kollarını açıp ellerini arkasındaki masaya koydu. "Fakat biri insanlarımızın kanını döktüğünde orada çizgiyi çekerim. O zaman ne olacaksa olsun derim. Savaşa girelim."

"Savaşa mı giriyoruz?" diye sordu Tilda. Öyle şaşırmıştı ki krala ne düşündüğünü açıkça söylemekten çekinmemişti. "Kime karşı?"

"Konstantin Black'e, Bent Stum'a ve başka kimlerle işbirliği içindeyseler onlara karşı," dedi Evert. "Değiştirilmiş çocukların peşine düşmemizin bir anlamı yok çünkü her defasında bizden bir adım önde oluyor. Hamlelerimizi önceden kestiriyor. Bu yüzden onun peşinden gideceğiz."

Ember, "Onları nasıl bulacağız?" diye sordu.

"Bir plan kurduk." Evert kendisine ve Ridley'ye işaret etti. "Konstantin en yüksek mevkili ailelerin çocuklarının peşinden gidiyorsa ona bir tuzak kuracağız. Hepinizi tek bir değiştirilmiş çocuğun bulunduğu yere göndereceğiz, sonra ikisinin etrafını kuşatacaksınız."

Sözcükleri özenle seçerek ve dışarıdan kendimi hissettiğim kadar sıkkın görünmemeyi ümit ederek, "Onları yakaladığımızda," dedim, "mahkemeye çıkaracağız, değil mi?"

Evert, "Bu konuyu düşündüm ve bir mahkemeye gerek duymuyorum," dedi. Kaynaklarımızı ve zamanımızı neden boşa harcayalım?" "Konstantin bir numaralı düşmanımız. Onu bulup öldüreceksiniz. O bize merhamet etmedi, biz de ona etmeyeceğiz."

Ridley gözlerini gözlerime dikti. Gözlerindeki korkuyu gördüğümde dilimi daha da kuvvetlice ısırdım. Krala Konstantin'le mücadele ettiğimden bahsedemezdim. Özellikle de o an. Tabii düşmana yardım etmekten hapse düşmek istemiyorsam. Fakat Ridley'nin Konstantin'i savunmak için kendi canımı tehlikeye atmamdan korktuğunu görebiliyordum.

Konstantin'i öldürme fikri içimi burksa da kralla tartışamazdım. Ne olursa olsun Konstantin düşmandı ve insanlarımıza yönelik kaçırma girişimlerine ve cinayete suç ortaklığı etmişti. Bir şeyler yapılması şarttı. Bu "şeyin" ne olduğu konusunda kralla hemfikir olmasam da onunla tartışmamın bana hiçbir faydası olmazdı.

Kral Evert, "Ayrıntılar üzerinde halen çalışıyoruz ama plan sizi en geç gelecek hafta yola çıkarmak," diye ekledi.

"Affedersiniz majesteleri?" Tilda ürkekçe elini kaldırdı. "Bu görevden çekilmemiz mümkün mü?"

Tilda'ya sert bir bakış attım. Uzun, kestane rengi saçlarını tek ve kalın bir örgü yapmıştı ve herkesin gözleri üzerine çevrilince teni renk değiştirip bej duvarlara ve sıranın bronzuna uyum sağlayacak şekilde soluklaşmıştı. İçinde bulunduğu ortamda kamufle olup kaybolmak istermiş gibi. Utancın bir yan etkisiydi bu.

"Çekilmek mi?" Kaşları çatılan Evert bir kez daha kollarını kavuşturdu.

"Bu hainlerin peşine düşme görevi epey tehlikeli olacak gibi ve..." Tilda durup derin bir nefes aldı. "14 haftalık hamileyim."

Kendimi tutamayıp, "*Nesin?*" diye sordum. Tilda başını eğdi.

Sırasının altındaki elini karnına bastırdığını gördüm. Tilda hep atletik bir kız olmuştu ama son zamanlarda düz karnında belli belirsiz bir şişkinlik vardı. Şişliğin dikkatimi çekecek kadar fazla olmaması bir yana Tilda'nın hamile olma ihtimali aklımın köşesinden bile geçmemişti.

Kral Evert, "Elbette ki senin durumunda aktif göreve çıkman gerekmez," dedi.

Ridley, "Bu toplantı sona erince ofisime uğrayıp bazı formları doldurmanı istiyorum," diye ekledikten sonra Tilda'ya gülümsedi. "Tebrikler."

Tilda yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi ve Ridley'ye aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Kral konuşmasını birkaç dakika daha sürdürüp az önce söylediklerini özetledi ve hepimizin ertesi hafta yola çıkmaya hazır olmamız gerektiğini söyledi. Sonrasında Ridley'yle temas kuracağını söyleyip bize konuşulanları gizli tutmamızı tembihledikten sonra toplantıyı sona erdirdi.

Kral Evert'ın gitmesinin ardından Ridley dağılabileceğimizi söyledi. Diğer iz sürücüler aralarında konuşarak sınıftan çabucak çıkarken Tilda, Ember ve ben ayaklanmakta acele etmedik. Ridley öğretmen masasında oturmuş, toplantı için getirdiği belli olan bazı belgeleri toparlıyordu. Kamburumu çıkarıp oturduğum sırada yeni gelişmeleri sindirmeye çalıştım.

Ember, Tilda'ya, "Hamile misin?" diye sordu. Sesinde benimkine denk bir şaşkınlık vardı. Sırasından kalkıp hâlâ oturan Tilda'nın yanına gitmişti. "En yakın arkadaşlarımdan birisin. Nasıl oldu da söylemedin bana bunu?"

Tilda sözcüklerin üzerine basarak, "Sana söylemek istedim," dedi. Sonra bana baktı. "İkinize de. Sadece doğru anı bekledim."

"Bunun olmasına nasıl göz yumdun?" diye sordum. Sesim fısıltı halinde çıksa da suçlayıcı tonun fark edilmemesi imkânsızdı. Tilda oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Gözleri öfkeyle açıldı.

Hayretle, "Bunun olmasına *göz yummak* mı?" diye sordu.

Tepkisine hiç aldırış etmeden, "Daha dikkatli olmalıydın," dedim. "Kasper'la ikiniz korunmuyor muydunuz?"

Tilda bana, "Kasper'la seks hayatım seni ilgilendirmez," diye çıkıştı.

"Sadece bunu yaptığına inanamıyorum." Başımı iki yana salladım. "Kariyerini öylece bir kenara attın."

Ember kınayan bir tonda, "Bryn!" dese de onu duymazlıktan geldim.

"Hiçbir şeyi bir kenara attığım yok," dedi Tilda. Giderek daha savunmacı bir tavır alıyordu. "Sadece gebeyken savaşmak istemiyorum. Gebelik iznim bitince işimin başına döneceğim."

"Ya, hepsi öyle söyler ama hiçbiri geri dönmez," diye mırıldandım.

Ridley, "Ortalık biraz kızıştı," diyerek araya girdi. Arabuluculuk yapmaya niyetlenmişti ama Tilda ve ben birbirimize öfkeyle bakmaya devam ettik. "Herkes sakinleşip meseleyi başka bir zaman tartışmalı."

"Kimmiş bu hepsi? Hem başkalarının ne yaptığı kimin umurunda?" Tilda artık neredeyse haykırıyordu. "Ben kendimden bahsediyorum. Ve konu *ben* ve *benim* bebeğim. Sen değil. Sana bir şey yapmadım ben."

"Buna inanamıyorum." Ayağa kalktım; oturduğum sandalyeyi geriye öyle bir ittim ki devrildi. "Meğer seni hep gözümde büyütmüşüm."

"Demek öyle Bryn." Tilda'nın sesi soğuk ve hissiz çıksa da gri gözlerinden nasıl incindiği okunuyordu. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Ember, Tilda'yı savunmaya geçse de söylediklerini işitmiyordum bile. Tek yaptığım dönüp hışımla odadan çık-

mak oldu. Ridley'nin arkamdan seslendiğini belli belirsiz işitsem de durmadım. Kollarımdaki kasların gerilimini hissettim. Soyunma odasının kapısını kırarcasına açtım. Öfkeli, kesik kesik nefesler alıyor; düşünmekte, odaklanmakta güçlük çekiyordum. İçimden bir şeylere vurmak gelse de sebebini bile bilmiyordum.

Ridley kapıyı çalmadan soyunma odasına dalıp, "Bryn!" diye bağırdı. Yumruklarımı sıkarak dolabımın başında dikilirken ona öfkeli bir bakış attım. "Orada yaptığın da neydi öyle?"

Budalaca ona, "Kızların soyunma odasındasın," diye hatırlattım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım.

"Burada kimse yok, hem olsa da hiçbirinde daha önce görmediğim bir şey yok." Ellerini beline koyup gözlerini bana dikti. "O sınıfta söylediğin her şey yersizdi. Tam bir pislik gibi davrandın."

"Ben pisliğim demek?" Gözlerimi devirip burukça güldüm. "İhmalkârlık ve toyluk eden o! Aptal bir oğlan için işini bırakıyor!"

Ridley elinden geldiğince makul bir dille beni düzeltti. "Hayır, bırakmıyor. Sevdiği adamla bir yuva kurmaya girişen erişkin bir kadın o. Yaptığı bana görece normal ve sağlıklı geliyor."

Banklardan birinin üzerine külçe gibi yığıldım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Önceliğimiz krallık ve halk. İz sürücülük yemini ettiğimizde bir ant içtik ve şimdi çok önemli bir olay yaşanırken o evcilik oynayacak."

"Kendimize ait hayatlarımız olması yasak değil Bryn." Ridley'nin ses tonu yumuşadı. Bana tüm bunları açıklama gereği duyduğu için üzülüyormuş gibi. Karşımdaki

banka oturdu. "Flört edebilir, eğlenebilir, aile kurabilir ve âşık olabiliriz."

Elimi saçlarımda gezdirdim. Ona bakmaktan kaçınarak, "Sen öyle dersin tabii," dedim.

"Bu da ne demek?" Ridley'nin sesi şaşkın çıkmıştı.

Ona sertçe, işlediği bir suç için onu suçluyormuşum gibi, "Çünkü Juni'yi seviyorsun," dedim.

"Ben asla öyle bir şey söylemedim. Sadece onunla çıkmaya başladım ve bunun bir önemi yok." Ridley konuyu geçiştirmeyi seçerek, "Asıl konu şu an deli gibi davranman." Ben dudak bükünce kaldığı yerden devam etti. "Tilda senin arkadaşın ve sen korkunun, öfkenin acısını ortada adamakıllı bir neden yokken ondan çıkarıyorsun."

Ona, "Korktuğum yok," diye çıkıştım.

"Korkuyorsun," diye ısrar etti. "Onu kaybetmekten, artık yanında çalışmaması ihtimalinden korkuyorsun. Fakat bence canını asıl sıkan kralın senden Konstantin'i öldürmeni istemesi ve senin bunu yapabileceğinden şüphe etmen."

"Bu dediğin..." Bankın üzerinde huzursuzca kıpırdanıp başımı iki yana salladım. "Ağzından çıkanı kulağın duymuyor."

"Gayet de iyi duyuyor." Yüzüne bakayım diye öne eğilse de buna yanaşmadım. "Seni tanıyorum, Bryn," dedi.

Omuzlarım çöktü ve başım öne düştü. Gözlerimi soyunma odasının zeminindeki çatlak karolara diktim. Başımı ellerimin arasına koyup uzun, titrek bir nefes verdim.

"Onu öldürmek istemiyorum. Bunu yapmam gerek, biliyorum, ama yapamam."

"Biliyorum," dedi Ridley. "Belki sebebini anlamıyorum. Çünkü babamı öldüren adamı öldürebilmek için her şeyimi verirdim ama senin hislerin böyle, biliyorum."

Samimi olduğumu görebilsin diye başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Sadece doğru suç için doğru kişinin bedel ödediğinden emin olmak istiyorum ve... Bence Konstantin..." Sözlerimin kulağa ne denli aptalca geldiğini fark edip homurdandım. "Neyim var benim böyle?"

Ridley beni, "Hiçbir şey," diyerek teskin etti. "Sadece güçlü inançların var ve doğru olanı yapmak istiyorsun."

"Sen de göreve çıkacak mısın?"

Ridley başını iki yana salladı. "Hayır. Kral benim geride kalmamı istiyor." Bir süre beni süzdükten sonra, "Konstantin karşına çıkacak olsa onu öldürür müsün?"

Tereddüt etmeden, "Kral bana bir şey yapmamı emretti. Ben bir iz sürücüyüm, kralın maiyetindeyim ve bana verdiği emirleri yerine getireceğime dair ant içtim. Bu yüzden benden isteneni yapacağım."

25

Güdüler

Konstantin'in gri gözleri üzerime dikiliydi; yılmaz ve acımasız bir bakış. Dosyasının en üstüne iliştirilmiş renkli fotoğraf Högdragen'e katıldığında çekilmişti. Fotoğrafta çok daha genç, sinekkaydı tıraşlı, pürüzsüz tenliydi ama yüzü gülmüyordu. Högdragenlerin işbaşındayken asla gülümsememesi gerekirdi.

Bu tuhaftı çünkü fotoğrafta şimdikinden çok daha sert görünüyordu. Firari olarak geçirdiği yıllar onu yıpratsa da bir şekilde yumuşatmıştı da.

Bu gururlu genç adamın üzerinde gıcır gıcır üniformasıyla fotoğraflandığı günle babama kılıcıyla saldırdığı o gece arasında geçen sürede neler değişmişti? Keşke bunu bilebilseydim.

Ridley soyunma odasında benimle yüzleştikten sonra üzerimi değiştirmiş ve Tilda'dan özür dilemek için geri dönmüştüm. Fakat Tilda çoktan gitmişti. Fakat belki de böylesi daha iyi olmuştu. Ben yanına gidip ona nasıl haksızlık ve acımasızlık ettiğimi itiraf edene kadar biraz ka-

fasını dinlese daha iyi olabilirdi.

Ridley bir başka iz sürücüyle ilgili acil bir işi halletmeye gitmişti. Ben de fırsattan istifade edip gizlice ofisine girmiş ve masasının arkasındaki dolaptan Konstantin'in dosyasını almıştım. Teknik açıdan Konstantin aranan bir suçlu olduğu için isteyen herkes onun dosyasına bakabilirdi. Fakat ben bu konuda -en azından şimdilik- Ridley'le konuşmak istemediğimden ofise gizlice girmiştim.

Yatağıma oturup bacak bacak üstüne attım ve Konstantin'in dosyasını önüme koydum. Dosyadan geçmişte ve şu anda neler olup bittiğini anlamamı sağlayacak bazı bilgiler edinmeyi ümit ediyordum.

Fakat dosyada geldiğim noktaya dek bilmediğim hiçbir şeyle karşılaşmadım. Konstantin henüz çok küçükken babası ölmüş, ona annesi bakmıştı. Kadın aşağı yukarı oğlunun iz sürücü okuluna girdiği dönemde ölmüştü. Konstantin iz sürücü okulundan en başarılı öğrenci olarak mezun olmuş ve iz sürücülük yaptığı süre boyunca kendisine verilen değiştirilmiş çocukları geri getirme görevlerinin %98'ini başarıyla tamamlamıştı.

İz sürücülükten emekli olur olmaz 23 yaşında Högdragen'e katılmıştı. Gayreti ve cazibesi sayesinde hızla üst kademelere yükselmişti. Mina kralla evlenmesinden kısa bir süre sonra onu muhafız olarak atamış, Konstantin yeni makamında şöhretini daha da perçinlemişti.

Dosyasındaki her şey her ne kadar ara sıra fazlaca gururlu olduğu belirtilse de onun ne kadar sadık, zeki ve çalışkan olduğunu gösteriyordu. Kibirliyse de bunun haklı nedenleri vardı. İşinde müthiş bir performans sergiliyor, halk tarafından seviliyordu.

Kral Oyunları'na her katılışında onur nişanlarıyla dönüyordu. Halk için bir kahraman, kral ve kraliçenin sadık bir hizmetkârıydı.

Hepsi buydu. Dosyasındakiler bundan ibaretti. Sadece ödüller ve övgüler. Ta ki babamı öldürmeye kalkıştığı o geceye dek. Sonrasında olayı ve Konstantin'in o karlı gecede kaçışını açıklayan bir rapor vardı.

Fakat bundan fazlası olmalıydı. Onu derinden değiştirecek bir şeyler. Onu gururlu ve ümit vaat eden bir muhafızdan kaçak, alçalmış ve yıpranmış bir haine çeviren bir şeyler.

Ember'ın çatı katının merdivenlerini döven ayak sesleri düşüncelerimi dağıttı ve telaşla her şeyi dosyaya geri koydum. Ember kapıyı açtığında son anda dosyayı yatak örtülerimin altına tıktım.

Ember'ın öfkeyle bana baktığını görünce, "Biliyorum, biliyorum," dedim. "Bugün Tilda'ya tam bir pislik gibi davrandım."

"Kesinlikle öyle yaptın." Yanıma geldi; botları gıcırdayan yer döşemelerinde karlı izler bıraktı. "Gerçekten incittin onu."

Ember'a, "Ondan sonra özür dileyeceğim," diye söz verdim. "Sadece onu biraz rahat bırakmak istedim."

"İyi." Ember ayaklarını savurarak botlarını çıkardı ve yatağın üzerine, yanıma çöktü. Yukarı aşağı yaylanan eteğinin altına kalın tozluklar giymişti. "Doldastam'de Tilda'yla birlikte idman yapamayacak ya da çalışamayacak olmamız çok kötü olacak. Fakat bebeği doğduktan sonra geri geleceğini söylüyor."

Pek de inançlı olmayan bir sesle, "Biliyorum," dedim.

"Yani, annem ağabeyimi doğurduktan sonra iz sürücülüğe dönmemişti." Kaşları çatılan Ember'ın ağzı hayal kırıklığı içinde kıvrıldı. "Ve şu iz sürücü Sybilla'nın iki yıl önce bebeği oldu ve hâlâ geri gelmedi.

Ember'ı neşelendirmeye çalıştım. "Belki Tilda öyle yapmaz. Hem geri gelmese de şehirde olacak. Onu ziyaret edebiliriz."

"Fakat sen onun hata yaptığını düşünüyorsun." Ember yatağa uzandı ve dirsekleri üzerinde yükselip yüzünü bana çevirdi. "Onun, hiçbirimizin özel hayatımız olmaması gerektiğini düşünüyorsun."

Ona derdimi açıklamaya koyuldum. "Arkadaşlarım var ve biriyle flört ettim. Ayrıca Tilda ve Kasper çıkmaya başladıklarında bunun harika olduğunu düşündüm. Dolayısıyla özel hayatımız olmaması gerektiğini düşünmüyorum. Sadece bu işi hayatımızın merkezi yapmaya ant içtik ve birilerine fazlaca bağlanmak verdiğimiz sözün önüne geçebilir."

Ember, "Bu yüzden mi Ridley'yle asla bir araya gelmediniz?" diye sordu.

"Ne? Ben... Biz... Biz hiç..." Ne diyeceğimi bilemez halde tekrar yatağa oturdum ve Ember'dan uzaklaştım. "Aramızda hiçbir şey olmadı çünkü ikimiz de olsun istemedik. Benim içimde ona karşı hiçbir şey yok ve eminim o da benimle aynı hisler içindedir. Ridley benim patronum ve ikimiz de işlerimizi kaybedebiliriz. Hem o Juni'yle çıkıyor ve biz zaten böyle bir şeyi istemezdik. Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Ember kaşlarını kaldırıp bana sırıttı. "Dediğin gibi olsun Bryn."

Son sözü söylemek için, "Âşık olmaktan asla iyi bir şey çıkmaz," dedim. "Gülünç davranışlarda bulunursun, aklını kaybeder, senin için gerçekte neyin önemli olduğunu unutursun ve evlenip bir köşeye çekilirsin ya da kalbi kırık ve dımdızlak ortada kalırsın. Bunların hiçbiri iyi seçenekler değil. Bu yüzden ilişkilerden sakınmak en iyisi."

"Tanrım, cidden bu söylediklerinde ciddi olmamanı diliyorum çünkü çok üzücü." Ember koyu renkli gözlerinde acıma dolu bir ifadeyle bana baktı.

Öfkeyle iç çektim. "Aman boş ver." Ayağa kalktım ve karyolanın direğinde duran süveterimi alıp tişörtümün üzerine giydim.

"Ne yapıyorsun?" Ember oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Telaşlanmıştı.

"Çıksam iyi olacak. Akşam yemeği için annemlere söz vermiştim." O an evden çıkmam için biraz erken de olsa romantizmden ve Ridley'den bahsetmekten sıkılmıştım.

"Ya." Ember'ın yüzü asıldı. "Peki." Botlarını yavaşça giyip ayağa kalktı. "Seni gücendirecek bir laf ettiysem özür dilerim."

Onu, "Hayır, sorun yok," diye geçiştirdim. "Senden yana bir sorun yok. Sadece yapacak işlerim var."

Ember dairemden ayrılırken kendisine kızmadığıma adamakıllı ikna olmamış gibiydi. Bu yüzden ertesi gün hem onunla hem de Tilda'yla aramızı düzeltmeye çalışsam iyi olacaktı. Gittiğinde Konstantin'in dosyasını aldım ve komodinimin çekmecesine birtakım ıvır zıvırın altına gizledim.

Anne-babamla akşam yemeği yemek aslında benim fikrimdi. Vaka raporunu okuyup Konstantin'le ilk karşı-

laşmamızda olanları kâğıt üzerinde bir kez daha gözden geçirmemin ardından o gece odasına girdiğimde gerçekten neler olduğunu anlamak için babamla konuşmam gerektiğini fark ettim.

Ebeveynimin şehir meydanındaki kulübesine vardığımda güneş neredeyse batmak üzereydi. O ara eşine az rastlanan, bulutsuz bir gün olmuştu ve güneş ufukta kaybolurken kararan gök pembeden mora dönüyordu.

Daha ben kapıyı açmadan annemin eski bir Skojare denizci marşını söylediğini işittim. Durup mutfak penceresinden içeri baktığımda dört bir yanı un içinde kalmış mutfakta belinde önlükle dikildiğini gördüm. Yemek yaparken hep şarkı söylerdi. Çoğu zaman da koyu İngilizce ve İsveç aksanlarıyla karışmış Skojare şarkıları ya da Barbara Streisand şarkıları. Annem hep Streisand delisi olmuştu.

İçeri girince kapıyı yavaşça kapattım. Ben çizmelerimi çıkarıp ceketimi asarken annem sesimi işitmedi. İz sürücü eğitimim sayesinde yumuşak adımlarla, ses çıkarmadan gezinebiliyordum. Mutfağa girdim. Annem ancak arkasına döndüğünde beni görebildi.

"Bryn!" diye haykıran annem elini göğsüne götürdü. "Ödümü kopardın!" Gülümseyip şakacıktan bir fırın eldivenini bana doğru savurdu. "Annene kalp krizi geçirtme. Hiç de hoş olmaz."

"Üzgünüm," desem de kendimi tutamayıp güldüm. "Ne pişiriyordun?"

"Tatlı olarak altın çilek turtası yapıyordum."

"Eminim çok lezzetidir." Sırıttım. "Babam nerede? Akşam yemeğinden önce onunla konuşmak istiyordum."

Annem, "Çalışma odasında," dedi. Fakat dönüp gitmeye yeltendiğimde beni durdurdu. "Dur biraz Bryn, seninle bir-iki dakika konuşmam gerek."

"Ne konuda?" diye sordum. Tek başıma yaşayan bir erişkin olsam da hâlâ eve geç geldim diye ceza alacak bir çocuk gibi hissediyordum kendimi.

"Eh." Annem derin bir nefes alıp birkaç serkeş saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçına un bulaştırmayı umursamıyor gibiydi ve gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Tüm bu dertlere Konstantin Black'in yol açtığını biliyorum."

Yarım adım geriye kaçıp omuzlarımı dikleştirdim. Kendimi bir tartışmaya hazırlasam da ağzımı açmadan önce onun lafını bitirmesini bekledim.

"Bu işin, biliyorum ama..." Annem dudaklarını büzdü. "Az daha babanı ve seni benden koparacaktı. Senin o adamla uğraşmanı istemiyorum."

Endişelerini gidermek için, "Anne geçen sefer canımı yakabildiği bile söylenemez," dedim. "Küçük bir sıyrıktı sadece. Hem o zaman bir çocuktum. Şimdi onunla başa çıkabilirim. Endişelenmen yersiz."

"Bryn, sen benim kızımsın, *tek* kızım." Yanıma gelip ellerini omuzlarıma koydu. "Ne kadar cesur ve güçlü olduğunu biliyorum ama senin güvende olduğunu da bilmem gerek. O delinin peşinden gidersen bundan emin olamam."

Elini yanağıma koyup beni kendisine bakmaya zorladı. Deniz mavisi gözleri yakarıyordu. "Bryn. Lütfen. Ondan uzak duracağına söz ver."

Dürüstçe anneme, "Ondan uzak durabildiğim sürece

bunu yapacağım," dedim. "Fakat kendimi ve bu krallığı koruyacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım ve sana bundan ötesini vaat edemem."

Omuzları çökse de annem elini yüzümden çekmedi. "Kendini koru. Pervasızlık etme, kahramanlık yapma. Onun peşinden gitmek zorunda kalırsan da sağ salim geri dön."

"Döneceğim," diyerek onu teskin ettim. Öne eğilip beni alnımdan öptü.

"Tamam." Gerileyip bana gülümsedi; önceki ciddiyetini yüzünden silmeye çalıştı. "Benim şu turtayı bitirmem gerek. Sen gidip babanla görüş."

26

Kalıntılar

Babam masasında oturuyordu; başını önündeki kâğıtlara eğmişti ve okuma gözlüğü burnunun ucundan her an düşecekmiş gibi duruyordu. İçerideki tek ışık kaynağı yanı başında duran küçük bir lambaydı ve ışığı saçlarının siyahıyla şakaklarındaki gümüş rengi saç telleri arasındaki farkı iyice belli ediyordu.

Başımı çalışma odasının kapısından içeri uzatarak, "Seninle bir saniye konuşabilir miyim baba?" diye sordum.

Kapıyı arkamdan kapatıp masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. Çalışma odasının duvarlarındaki raflar eski kitaplarla ve antika Kanin eşyalarıyla doluydu. Masasındaki tarihi bir heykelciği -taştan yontulmuş bir tavşan- kâğıt tutucu olarak kullanıyordu. Hep babamın bir başka hayatta mükemmel bir tarih profesörü olacağını düşünürdüm.

"Bir terslik mi var?" Masasının üzerine eğildi. Alnı endişeyle kırıştı.

"Pek sayılmaz." Bacak bacak üstüne atıp sandalyeye

sırtımı yasladım. "Fakat senden Konstantin Black'in seni öldürmeye çalıştığı günü anlatmanı istiyorum."

"Ne istersen anlatmaktan mutluluk duyarım ama anlatacak pek de bir şey olduğunu sanmıyorum." Babam başını iki yana salladı. "Demek istediğim olanların çoğuna şahit oldun. Şahit olmadığın kısımlar hakkında da zaten konuştuk."

Konuşmuştuk. Birçok Högdragen üyesi hatta bizzat kral Konstantin'le babamın arasında neler geçtiğini iyice anlamak için babamla defalarca görüşmüştü. Dahası babamla ikimiz sonrasında da olanlardan bahsetmiştik. Yaşananlar herkes kadar beni de şaşırtmıştı.

"Fakat aradan uzun zaman geçti," dedim. "Hafızamı tazelemem gerekiyor."

"Peki." Babam kalemlerini masasının kenarına çekip koltuğuna yaslandı. "O gece kutlamadaydık, herkes gibi. Çoğu insan sarhoş olmuştu. Vittra Kralı'nın ölüm haberini almak hepimizi keyiflendirmişti. Konstantin çalışıyordu ama o gece onu gördüğümü pek anımsamıyorum. Konumundan ötürü sen onu daha çok görmüşsündür."

Gecenin büyük bir kısmında gözlerim Konstantin'in üzerindeydi. Görevim formaliteler sırasında esas duruşta beklemek ve sarhoş şehir sakinlerinin yaygara çıkarmasını engellemek olsa da bunun anlamı gecenin büyük bir kısmını odanın bir kenarında dikilerek ve etrafı izleyerek geçirmekti. Bu yüzden gözüm sık sık bir Högdragen üyesinden beklenmeyecek kadar çok gülümseyen Konstantin'e kayıyordu.

Gerçekten o geceye dair en iyi anımsadığım buydu. Gösterişli üniforması içinde gururla ve kendinden emin

dikilen, kral ve kraliçenin yanında beklerken karşılaştığı herkese gülümseyen ve kahkahalar dağıtan Konstantin. O gece Konstantin cinayet planlayan biri gibi değil, keyfi yerinde bir adam gibi görünüyordu.

"Daha akşam olduğunda partiden sıkılmıştım bile. En azından size kıyasla yaşlı bir adamım ne de olsa." Babam öykünün kasvetini dağıtmak için hafifçe gülümsedi. "Trylle'e gönderilecek mektubu hazırlamak için ofisime dönmüştüm. Seni kutlamadan ayrılmadan yakalamak için düzenli aralıklarla ofisten dışarı bakarken masamda kısa bir uykuya dalmışım sanırım."

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırıp, "O gece beni mi gözetliyordun?" diye sordum.

"Daha on beş yaşındaydın ve işinde ilk gecendi. Ayrıca dans edenlerin arasında sarhoş ahmaklar çoktu." Omuz silkti. "Sadece iyi olduğunda emin olmak istemiştim."

"Sağ ol." Gülümsedim; ihtiyacım olsun ya da olmasın babamın beni kollaması düşüncesi içimi ısıtmıştı.

"Ne demek," dedi babam. "İşin bittiğinde Konstantin bizi ana salonda bulmuştu. Bütün gece ilk kez o an onunla konuşmuştum."

"Ondan önce ne zaman konuşmuştun onunla?" diye sordum.

"Hım, emin değilim." Babam şakağını kaşıdı. "Sanırım bir gün önce. Konstantin kutlama konusunda kraliçe adına bir şey sormaya gelmişti. Sorunun ne olduğunu hatırlamıyorum ama sanırım saray kutlamalarıyla ilgili temel bir meseleydi. Öyle sıra dışı bir soru değildi."

"Hiç Konstantin'le tartıştığınız olmuş muydu?" diye bastırdım.

"Hayır." Babam başını iki yana salladı. "Hayır, nadiren konuşurduk. Ara sıra onu sarayda görüyordum ama sadece kraldan ya da kraliçeden mesaj getirdiğinde konuşuyorduk."

Babam, "Buradaki insanlar için bir tür yıldız olduğunu biliyordum," diye ekledi. "Benim de kahramanları ilahlaştırmakla aram olmamıştır hiç. Yine de onun hakkında asla kötü bir söz söylemedim. Kendini beğenmiş bir tarafı olsa da nazik ve çalışkandı. Ayrıca işini de iyi yapıyor görünüyordu. Bu yüzden ondan yana şikâyet etmem için hiçbir nedenim olmadı."

"Sana bir şey söyledi mi?" diye sordum. "Konstantin'le ikiniz beni salonda bırakıp kraliçenin ofisine döndüğünüzde?"

"Ofise yürürken biraz sohbet ettik. Partiden ve vaktin ne kadar geç olduğundan bahsettik." Babam omuz silkti. "İkimiz de yorgunduk ama hep havadan sudan konulardan konuşmuştuk. Benimle bir derdi olduğunu hissettirecek hiçbir şey söylemedi." Öne eğilip dirseklerini masanın üzerine koydu ve ensesini ovuşturdu. "Bu yüzden de benimle arasında kişisel bir husumet olduğunu asla düşünmedim."

Uzun zamandır kuşkulandığım şeyi dile getirdim: "Sana kızgın değildi. Niyeti şansölyeden kurtulmaktı."

Babam başını salladı. "Doğru. Neden kralı ya da kraliçeyi değil de beni hedef aldığını bilmiyorum. İkisinin benden daha güçlü oldukları aşikâr. Fakat belki de benden sonra onların peşine düşecekti. Bilemiyorum."

"Kralın ofisine vardığınızda sana ne söylemişti?" diye sordum.

"Önce kraliçenin göz atmamı istediği belgeyi aramamı istedi. Şimdi öyle bir belgenin olmadığını biliyorum. Zaman kazanmaya çalışmıyorsa neden bana gerçek olmayan bir şeyi masamda arattığını bilmiyorum. Fakat neden zaman kazanmaya uğraştığını da bilemiyorum." Babam düşünceli bir edayla çenesini ovaladı.

O bir süre konuşmayınca, "Sence suikast planını ertelemeye çalışıyor olabilir miydi?" diye sordum.

Babam kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum. Belki de. Ya da belki doğru anı bekliyordu."

"Peki o doğru an geldi mi hiç?"

"Evet, gelmiş olsa gerek." Tekrar sırtını yasladı. Gözleri o gecenin anısına dalıp gitti. "Masanın üzerine abanıp kraliçenin masasının çekmecelerinden birini karıştırdığımda.

"Sonra Konstantin, 'Şansölye, çok üzgünüm,' dedi. Belgeyi yanlış bir yere koyduğu için özür dilediğini sandım. Ona üzülecek bir şey olmadığını söyleyecekken kılıcını çektiğini gördüm.

"Ellerimi havaya kaldırıp, 'Bunu yapmak zorunda değilsin, konuşabiliriz,' dedim." Babam susup uzun bir nefes verdi. "Konstantin başını bir kez iki yana sallayıp 'Hiçbir şey söyleyemem,' dedi. Hepsi bu kadar."

Sessizce, "Ve sonra kılıcını sana sapladı," dedim.

"Yana kaçsam da kılıçtan kaçamadım. Yine de bu sayede kalbimi bir-iki santim ıskaladı." Babam göğsüne dokunup gömleğinin altında gizli yara izinin olduğu yeri ovuşturdu. "Haykırdım ve yere düştüm. Sonra sen koşarak içeri girdin."

Öykünün geri kalanının nasıl geliştiğini biliyordum. Konstantin benden özür dilemişti. Sonra üzerine atıldığımda beni omzumdan yaralayıp gecenin içinde kaybolmuştu.

Eğilip babama dikkatle baktım. "Sana bir şey sormam gerek. Sana tuhaf gelecek ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Babam, "Sana karşı hep dürüst olmaya çalışıyorum," diye yanıt verdi.

Lafı dolandırmadan ona, "Sence Konstantin seni öldürmeye mi çalıştı?" diye sordum.

Babam elini saçlarında gezdirip alnından geriye attı. Konuşmadan önce bir dakika bekledi. "Biliyorsun, o zamanlar bu olay üzerine çok düşünmüştüm ve kimseye gerçeği söylememiştim çünkü kulağa delice geliyordu. Hem kılıcını bana sapladıktan sonra seni de yaraladı ki bu yüzden onu asla affetmedim. Sana saldırması gerekmezdi. Daha bir çocuktun o zamanlar."

"Baba. Soruya yanıt vermedin."

"İşin aslı... Hayır." Sesi neredeyse hüzünlü çıkıyordu. "Konstantin'in beni öldürmek istediğini sanmıyorum. Canımı yakmak istediğini bile düşünmüyorum. Bunu yapmış olması da durumu ancak daha beter kılıyor. Ortada doğru dürüst bir sebep yokken beni öldürmesine ramak kaldı ve seni yaraladı."

"Peki sence..." Dudaklarımı yaladım. Sözcükleri dikkatle seçerek, "Sence belki doğru dürüst bir sebebi vardı da biz ne olduğunu bilmiyor olabilir miyiz?" diye sordum.

Babam sadece, "Seni öldürebilirdi Bryn ve bunun için hiçbir iyi neden olamaz," dedi. Bu sözüne karşı çıkamadım.

Konstantin babamı öldürmüş olsa bunu hangi nedenlerden dolayı yaptığını sorgulamayacaktım. Sebeplerin hiçbir önemi olmayacaktı. Fakat başarıya ulaşmadığı için ortada çok daha büyük bir işin döndüğünü, Konstantin'in kötülüğe gönülsüzce araç olduğunu düşünmekte beis görmüyordum.

Yüreğimde sadece hınç olması gerekse de babamın sözleri beni afallatmıştı. Daha doğrusu babamın Konstantin'in onu yaralamadan önce ağzından çıktığını söylediği o söz: *Hiçbir şey söyleyemem.*

"Söyleyecek bir şey yok" değil, "konuşacak bir şeyimiz yok" değil. Hayır, Konstantin hiçbir şey *söyleyemezdi.* Buna izni yokmuş gibi.

Konstantin'i araştırdıkça hakkında ne kadar az şey bildiğim ortaya çıkıyordu. Son dört yıl boyunca babama neden saldırdığını bilmemem kafamı kurcalamıştı ve şimdi güdüleri aklımı her zamankinden daha çok karıştırıyordu.

O kadar geç bir saatte babamın sarayda olacağını bile bilmiyordu. Konstantin salonda bizimle şans eseri karşılaşmıştı. Babam beni beklemiyor olsaydı Konstantin'in bir şey yapmaya fırsatı bile olmayacaktı.

Öyleyse neden o gece? Plan kurup uygulayabileceği bir an değil de neden o an? Ve neden kralı ya da kraliçeyi değil de şansölyeyi öldürmeye kalkışmıştı?

27

Borealis

Karanlıkta eve yürürken kafamda hâlâ babamın anlattıkları vardı. Yüzüm donsa da ve ellerimi ceplerimin iyice derinlerine sokmam gerekse de hava canlandırıcı ve temizdi. Küçülmeye başlasa da hâlâ parlak ve dolgun olan ay berrak göğü aydınlatıyordu.

Vakit hayli geç olduğundan kaldırım taşlarıyla kaplı dönüş yolu boştu. O bölgede sıkça gezinen tavuklar ve keçiler bile gecelemek için yuvalarına dönmüştü.

Taşta yankılanan, bir sokak arasından bana doğru yaklaşan bir çift ayak sesi işitsem de sese odaklanmadım. Düşüncelere dalmış, Konstantin'le ilgili eksik parçayı çıkarmaya çalışıyordum.

Ridley, "Beni zaten yeterince görmüyormuşsun gibi şimdi bir de peşime mi takılıyorsun?" diye sordu. Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünde çarpık bir sırıtışla yanıma geldiğini gördüm.

"Ne?" Onu görünce öyle afallamıştım ki şaka yaptığını anlamam bir-iki saniye almıştı. Ben de ona gülümseyip

elimle annemlerin evine doğru işaret ettim. "Hayır. Annemlerin kulübesinden çıkmıştım da."

"Akla yatkın bir hikâye." Yanıma varınca boş yolun ortasında dikildik. "Sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok." Omuz silktim ve ben yeniden kuzeye yürümeye başlarken Ridley adımlarını bana uydurdu. "Fakat birazdan ayrılmak zorunda kalacağız. Senin evin batıda, benimki doğuda."

"Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz," dedi Ridley. "Şimdi sadece birlikteliğimizin keyfini çıkaralım."

Bir süre ikimiz de tek kelimeden yürüdük. Aramızdaki sessizliğin eskiden olduğu gibi rahatlık ve huzur vereceğini düşünsem de sessizlik söylemek istemediğim sözcüklerin ağırlığıyla doluydu.

Nihayet Ridley, "Asıl benim senin peşine takıldığımı söyleyip, suçlamayacak mısın beni?" diye sordu. Yürürken biraz gerimde kaldığından ona ayak uydurmak için yavaşladım.

"Hayır." Gözlerimi yere dikip ayağımın altında çıtırdayan çakıl taşlarını izledim. Ağzımdan bir süredir gerçek olmadığına inandırmaya çalıştığım bir şeyin çıkıverdiğini işittim. "Sanırım Juni'nin evinden geliyorsun."

Ridley, "Öyle," diye itiraf etti. "Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Belki biraz gereğinden fazla bir aceleyle ve coşkuyla, "Yo, tabii ki ondan hoşlanıyorum" dedim. Fakat böylesi en azından gerçek hislerimi açıklamaktan iyiydi. "O inanılmaz biri ve muhtemelen dünyaya gelmiş en hoş insan. Onun beğenilmeyecek neresi var?"

"Öyle diyorsun ama sesin kızgın çıkıyor."

"Öyle bir niyetim yok. Çıkmıyor." Ona bakıp yüzüme elimden geldiğince neşeli bir gülümseme kondurmaya çalıştım. "O harika biri. Senin adına seviniyorum. İkiniz adına da."

Ridley en az benim kadar gönülsüzce, "Teşekkürler," dedi.

"Sadece..." Boğazım düğümlendi, kalın boğucu bir düğümdü bu. Yine de bir şekilde konuşmayı başararak ona asla sormamam gereken bir soruyu sordum. Sözcükler daha dudaklarımdan dökülür dökülmez yüreğimi burktuğunda ağzımı hiç açmamış olmayı diledim. "Neden o?"

"Neden o ne?" diye sordu Ridley.

"Onca zaman tüm o kızlarla çıktın ve 'çıktın' derken sözcüğü esnek bir anlamda kullanıyorum." Sözcükler ağzımdan gerçekte ne kastettiğimi açıklamakta güçlük çekiyormuşum gibi çıkıyordu. "Çünkü belki en fazla bir ya da iki kez görüştüğün birçok kız oldu ve Juni'nin mükemmel olduğunu da anlıyorum." Juni'nin gerçekten harika olduğunu anımsayıp duraksadım. "Demek istediğim o *mükemmel.* Fakat ben..." Sustum. "Bilmiyorum. Ne sorduğumu bile bilmiyorum."

Ridley hemen yanıt vermedi. Bu beni daha da huzursuz etti. Midem ekşirken kalbim hızlı atmaya başladı. Kendimi güçsüz hissediyordum. Neden ağzımı açmıştım ki? Ridley için bir şeyler hissettiğimi neden öylece unutamıyordum? Asla sahip olamayacağım bir şeyden vazgeçmek neden bu kadar zordu?

Ridley sözcükleri uzatarak, "Her şey değişti," dedi. "Yaşlanıyorum ve bu amaçsızlık bana eskisi kadar cazip

gelmiyor. Artık eski hayatımı sürmek istemediğimi fark ettim. Artık o adam olmak istemediğimi ve gailesiz bir çocuk gibi yaşamak istemediğimi. Artık daha duyarlıyım, sorumluluklarım var ve *bir tek* kız istiyorum."

"Bu akla yatkın," dedim. Öyle olup olmadığından emin olmasam da. Sadece konuyu kapatıp beni daha az ürkütecek ve bana daha az acı verecek bir konuya geçmemizi istiyordum.

"Öyle mi? Ben de öyle olmasını umuyordum. Bazen böyle abuk sabuk konuşuyorum işte."

"Uzun zamandan beri böyle bir huyun olduğundan kuşkulanıyordum zaten." Sesime umursamaz, dalgacı bir ton vermeye çalışsam da işe yaradığından şüpheliydim.

Her halükârda daha fazla konuşmadık ve nihayet yol ayrımına ulaştık. Küçük, üçgen şeklinde bir şekerci dükkânı yolu iki patikaya ayırıyordu. Patikalardan biri Ridley'nin malikâneler arasındaki evinin olduğu batı yakasına, diğeri de ahırdaki çatı katımın olduğu doğu yakasına gidiyordu.

"İşte geldik." Ne kadar istesem de öylece yürüyüp gitmek kabaca olacağından ona doğru döndüm.

Ridley heyecan verici bir şey görmeyi umuyormuş gibi etrafına bakındı. "Neredeyiz?"

"Ayrılmamız gereken noktada." İki ayrı yola işaret ettim.

"Neden burada? Neden şu tarafa doğru bir blok daha gitmiyoruz?" Başparmağıyla geriye, evine giden yola işaret etti.

"Yol burada ikiye ayrılıyor ve bunu yaparsam hedefimden bir blok uzaklaşmış olurum."

"O zaman ben bu taraftan giderim," dedi. Çatı katıma giden yola işaret etti.

Başımı iki yana salladım. "O zaman sen yolunu bir blok uzatmış olursun."

"Belki de yolumdan çıkmayı dert emiyorumdur. Belki yolu uzatmak hoşuma gidiyordur." Gülümsese de gözlerinde ciddi bir bakış vardı. "Seninle fazladan birkaç dakika geçirsem çok mu fena olur?"

"Fena olmaz sadece..." Yüzünün kızardığını görünce sustum ve gözlerimi gece göğüne, tepemizde ışıldayan kuzey ışıklarına çevirdim. "Şuna bak."

Canlı bir maviden açık mora dönen ışık, göğü kavisli çizgilerle aydınlatıyordu. Yıldızlar çivit mavisi gökte birer elmas gibi parıldarken yanıp sönen renkler gece göğünü hoş dalgalarla kaplıyordu.

"Vay," diye fısıldadı Ridley.

"Muhteşem." Berrak gece göğünde dans eden baş döndürücü renklere hayranlıkla baktım. "Kuzey ışıklarını kaç kez görürsem göreyim her defasında yine güzellikleri beni büyülüyor."

"Evet, ne kastettiğini çok iyi anlıyorum," dedi Ridley. Sesindeki kederi ve anlamlı tonu işitince ona bakma ihtiyacı duydum. Onun gözlerinin ise çoktandır üzerimde olduğunu gördüm.

"Ne?" diye sordum. Yüzündeki ciddiyet aklımı karıştırmıştı.

"Az önce bana neden *o* diye sormuştun?" Tepemizdeki ışıma Ridley'nin yüzüne yansıyordu. Gözleri alev alevdi. "Yoksa sorduğun neden *ben* değilim miydi?"

"Yo. Yo." Gözlerine bakmaktan kaçınarak elimi saçla-

rımda gezdirdim. "Hayır, asla. Yo." Yutkundum. "Neden ben olmadığımı biliyorum."

"Neden?" diye sordu Ridley.

"Çünkü bu yanlış." Nihayet gözlerimi gözleriyle buluşturup ona gülümsemeye, göğsümde büyüyen acıyı belli etmemeye çalıştım. "Ben olmamamın binlerce nedeni var ve hepsini de biliyorsun. Ve sen... Sen de bunu istemiyorsun zaten."

Hayretle bana gülümsedi. "Seninle tanıştığım günden beri seni öpmek istiyorum. Fakat bunu yapmama asla izin vermeyeceğini biliyordum."

"Hiç denemediysen nereden biliyordun?" diye sordum. Sonra nefes alamayacak kadar gerildim. Birazdan olabilecek şeyler beni ürkütüyordu.

Bir saniye için bana öylece gözlerini dikti ve o an o soruyu hiç sormamış olmayı diledim. Keşke annemlerin evinden beş dakika erken ayrılsaydım. Böylece o gece Ridley'yle karşılaşmaz, birbirimizden hoşlanıyormuşuz ve bir araya gelebilecekmişiz gibi davrandığımız bu aptalca oyunu oynamak zorunda kalmazdım. Çünkü bir araya gelemeyeceğimizi biliyordum. O da biliyordu. Bu yüzden öylece yanımdan gitmesi daha iyi olurdu. Bana öylece sırtını dönüp beni orada yalnız bıraksaydı keşke. Fakat kalbim göğsümün içinde bana acı verecek kadar güçlü atıyor, Ridley'ye beni öpmesi için yalvarıyordu.

Ve tam da beni öpmeyeceğinden emin olduğumda, utanç içinde dönüp oradan kaçacakken bana yaklaştı. Soğuk dudaklarını iştahla benimkilere bastırdı. Parmakları saçlarıma dolanıyor beni ona doğru çekiyordu. Kirli sakalları dudaklarıma ve yanaklarıma sürtüyordu. Fakat

bunu umursamıyordum. Hoşuma gidiyordu. O anın gerçekliğini bana hissettiren bedenime değen, beni saran her parçasını seviyordum.

Kollarımı boynuma doladım ve ellerimi saçlarına gömdüm. Saçları umduğumdan daha uzun ve gürdü. Ensesindeki buklelerin parmak uçlarıma dolandığını hissettim.

Güçlüydü. Beklediğimden daha güçlü. Belime dolanan kolları beni öylesine sarıyordu ki güçlükle nefes alıp veriyordum. Fakat umurumda değildi. Nefes almak istemiyordum. Sadece onu sonsuza dek öpmek, dudaklarımla onu tatmak ve bedenime yaslanışını hissetmek istiyordum.

Sonra hızlı hızlı soluyarak geri çekildi. Fakat yüzünü yüzüme yakın tuttu.

Sonra aniden, oksijen akciğerlerimi doldururken duyularım kontrolümü ele aldı ve yaptığımın ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Onu bırakıp geri adım attım. Bunu yapmak bana acı verse de.

Kolları iki yana sarkık halde öylece dikilen Ridley ondan uzaklaşmamı izledi.

"Gitmem gerek," dedim. Çünkü aklıma söyleyecek daha iyi bir şey gelmemişti. Sonra döndüm ve bacaklarımın tüm gücüyle koşarak Ridley'den elimden geldiğince uzağa kaçtım.

28

Pişmanlık

Tilda buz gibi bir sesle, "Seni görmeyi beklemiyordum," dese de beni evine davet ettiğine göre durum düşündüğüm kadar kötü olmayabilirdi.

Elektronik eşya satan bir dükkânın üstünde, küçük bir dairede oturuyordu. Dışarıdan bakıldığında sıradan, bir peri masalı köyündeki bir tuhafiye gibi görünse de içerisi yepyeni -hepsi de insanlar arasında en popüler olan en yeni cihazlardan en fazla bir ya da iki model geri olan- cihazlarla doluydu. Stok yapmaya ve düzenlemeye olan aşırı merakımızın eseriydi bu. Üstelik Doldastam'de bu tarz cihazlara pek rağbet de edilmezdi.

Yine de Tilda'nın dairesi muhtemelen şehirdeki en modern dairelerden biriydi. İçerideki mobilya bana Calgary'de kaldığım bir oteli hatırlatıyordu ve lavabosunun yanında -sadece onun evinde gördüğüm- paslanmaz çelik bir bulaşık makinesi vardı. Kanepesinin karşısında düz ekran bir televizyon duruyordu ve Doldastam'de televizyon hiç işitilmemiş bir cihaz olmasa da her evin demir-

başları arasında gelmiyordu.

"Senin için ne yapabilirim?" Tilda'nın kollarını göğsünde kavuşturmasıyla tişörtünün kumaşı gerildi ve daha evvel farkına varmam gereken göbeğindeki hafif şişlik belli oldu.

"Sadece seninle konuşmak istemiştim." Ellerimi ceplerime sokup öfkeli bakışlarının altında eğilip bükülmemeye çalıştım. "Geçen gün söylediklerim için özür dilerim. Çizgiyi aştım."

"Hem de nasıl," diye çıkıştı Tilda. Yine de antreden içeri girmem için geriye çekildi. İç çekip gözlerini devirdikten sonra mutfağa doğru yürüdü. "İstediğin bir şey var mı? Biraz çay yapacaktım."

"Tabii olur," dedim. "Sen ne içersen ben de ondan alayım." Tilda'nın peşinden gittim.

"Öyleyse böğürtlen ve hatmi çiçeği karışımı." Uzun kestane rengi saçının arkasından sarkan atkuyruğu Tilda hareket ettikçe sallanıyordu. Çaydanlığı kaynatmak için ocağın üzerine koydu ve bir dolaptan çay ve fincan çıkardı.

Sonra yüzünü bana çevirdi ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. Gri gözleri beklentiyle bana dikildi. "E? Özür nerede?"

Sözcüklerin üzerine basa basa, "Dün toplantıda söylediklerimden dolayı gerçekten çok üzgünüm," dedim. "Senin kusurun olmayan, seninle hiçbir ilgisi olmayan şeylerden dolayı canım sıkkındı ve sana bağırmamam gerekirdi. Sen benim arkadaşımsın ve senin için sevinmem gerekir."

"Bu doğru." Tilda bir nebze rahatladı. "Senin aşka ve

ilişkilere dair, şu an açmak istemediğim bir sürü derdin var. Fakat bunlar *senin* sorunların ve sıkıntılarının acısını benden çıkarmaya hakkın yoktu."

"Evet. Kesinlikle haklısın," dedim. "Durduk yere bir pislik gibi davrandım ve üzgünüm. Tüm içtenliğimle söylüyorum ki senin adına mutluyum. Mutluysan ve istediğin buysa."

"Mutluyum ve istediğim bu." Tilda'nın yüzü aydınlandı ve eli karnına gitti. "Kasper'ı seviyorum ve bu bebeğin dünyaya gelişi planlanmamış da olsa beni mutlu ediyor."

"Harika bir anne olacaksın," dedim. Sözlerim samimiydi.

Bana minnetle gülümsedi. "Sağ ol."

Çaydanlık ıslık çalınca Tilda gidip sıcak suyu fincanlara doldurdu. Taze çay yapraklarını teneke kaptan özenle çıkarıp palamut şeklindeki iki süzgecin içine doldurdu ve süzgeçleri fincanların içine bıraktı.

Fincanımı bana uzatan Tilda, "E, bu sabah neyin var böyle?" diye sordu.

Tezgâha sırtımı yaslayıp yanıt vermeden önce çayımı yudumladım. "Ne demek istiyorsun?"

Tilda açık açık, "Gözlerinin altı torba torba olmuş, saçını taramamışsın ve berbat görünüyorsun," dedi. "Dün gece hiç uyudun mu?"

Parmaklarımı birbirine girmiş saçlarımın arasında gezdirip saçımı düzeltmeye çalışsam da hemen pes ettim. "Biraz uyudum."

"Seni uyutmayan neydi peki?" diye sordu.

Dün gece Ridley'yle öpüştüm, sonra onun yanından öyle hızlı kaçtım ki eve vardığımda nefes nefese kalmış-

tım. Korkunç, berbat, nasıl telafi edeceğimi bilemediğim bir hataydı bu. Fakat aynı zamanda harika, sihirliydi ve bir yanım -aslında ağır basan yanım- bu tecrübeyi nasıl bir daha yaşayabileceğimin hesaplarını yapıp durdu.

Tilda'ya, "Bu konu şimdi giremeyeceğimiz kadar derin olabilir," dedim. Çünkü diğer her şey bana yaşadıklarımı açıklamaktan daha kolay geliyordu. Süzgeci fincanımın içinde bir aşağı bir yukarı oynattım.

Kilitten bir anahtarın tıkırtısı geldi. Tilda'yla ikimiz dairenin ön kapısına baktık. Erkek arkadaşı Kasper kapıyı iterek açtı. Üzerinde Högdragen üniforması vardı. Giysisinin kumaşı geniş omuzlarına tam oturuyordu ve siyah saçlarının bukleleri kısa ve düzgün kesilmişti.

"Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum," dedi Tilda. "Bugün çalışacaksın sanıyordum."

"Çalışıyorum, aslında buraya Bryn'i bulmaya geldim." Bana işaret etmesiyle sırtımı tezgâhtan çekip dikleştirdim.

"Beni mi? Neden? Hem burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Evine gittim, orada yoktun," dedi Kasper. Ben de belki Tilda nerede olduğunu bilebilir diye düşündüm. Sarayda acil bir durum var."

Çay fincanımı bıraktım. "Nasıl yani?"

"Bir terslik mi var?" diye sordu Tilda.

"Bilmiyorum." Kasper ona özür mahiyetinde bir bakış atıp başını iki yana salladı. "Beni Bryn'i bulmam için gönderdiler ve kral ve kraliçenin derhal seni görmek istediğini söylediler."

"Eminim bir sorun yoktur." Tilda bana gülümsese de

gözlerinin içi endişe doluydu. "İşin bitince bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, olur mu?"

Başımı salladım ve Kasper'ın Tilda'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurmasını bekledim. Tilda bizi kapıya kadar geçirdikten sonra Kasper'ın peşi sıra merdivenlerden inip caddeye çıktım. Kasper'ın adımları uzun ve kararlıydı; Högdragen'lere öğretilen yürüyüş şekliydi bu. Adımlarına ayak uydurmaya çalışsam da benden hayli daha uzun olduğundan zorlandım.

"Mesele ne bilmiyorum ama başının dertte olduğunu sanmıyorum," dedi Kasper. Kendisine ayak uydurduğumdan emin olmak için arkasına baktı.

"O zaman konu nedir?" diye bastırdım.

"Gerçekten daha fazlasını söyleyemem Bryn."

Kasper başını iki yana salladı ve tekrar ileri baktı. İkimiz saraya doğru ilerlerken kalabalık pazaryerindeki insanların arasından hızla geçiyorduk. İnsanlar üniformasına duydukları saygıdan ötürü kenara çekiliyor, yaşı küçük bazı çocuklar durup gözlerini ona dikiyorlardı.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat kral ve kraliçenin beni getirmek için bir Högdargen üyesi göndermeleri iyiye işaret değildi.

29

Yolculuk

Kral yüksek sırtlı koltuğunda, taç giyme töreni sırasında çizilmiş kocaman bir portresinin altında oturuyordu. Eşi toplantı salonunda bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve kraliçeyi ilk kez bu kadar sade giysiler içinde görüyordum. Yürüdükçe dalgalanan uzun, gümüş rengi bir entarinin altına sade, beyaz bir elbise giymişti. Uzun saç örgüsü sırtından aşağı sarkıyordu.

Babam masanın diğer ucunda, kralın yanında oturuyordu. Önünde bir kâğıt vardı. Belli ki ruloyken düzleştirilen kâğıdın uçları kıvrılmaya yeltendiğinden üst tarafındaki balmumu mührü fark edebildim. Mavi kâğıdın üzerinde bir balık sembolü vardı; Skojare mührü.

"Majesteleri, şansölye." Kasper odaya girince eğildi. Peşi sıra odaya girmemin ardından beni takdim etti. "Bryn Aven sizleri görmek için burada."

"Teşekkürler." Kral Evert dalgınca elini Kasper'a doğru salladı. Elindeki ağır yüzüklerden tepemizdeki avizenin ışıkları yansıdı.

Kasper odadan ayrılıp kapıyı arkasından kapattı. Masanın ucunda, kralın karşısında dikildim. Bana oraya neden çağrıldığımın açıklanmasını bekledim.

"Hemen geldiğin için çok teşekkür ederim." Evert benimle konuşsa da gözleri başka yerlere bakıyordu. Koltuğunda kımıldandı.

Mina, "Buna gerek yok," diye tısladı. Yürümeyi kesip kocasına öfkeli bir bakış atmıştı.

Babam bir kraliçeye bir de krala bakıp, "Bunun gerçekten izlenecek en iyi yol olduğunu düşünüyorum," dedi. "Bu mektup ve bir süredir uğraştığımız sorun bir araya geldiğinde taşlar yerine oturuyor."

"Araya girdiğim için affedersiniz majesteleri," diye söze girmemle hepsi az önce içeri girdiğimi yeni anımsamış gibi gözlerini bana çevirdi. "Beni niye çağırdınız acaba?"

Kral derin bir iç çekerek babama, "Ona mektuptan bahset," diye buyurdu.

"Bu sabah Skojare kralı Mikko Biâlse'den bu mektup geldi." Babam kâğıdı havaya kaldırdı. "Eşi, Kraliçe Linnea kayıpmış."

"Kayıp mı?" diye sordum.

"Henüz çocuk yaşta," dedi Mina. "Belki de yaşlı bir adamla evli olmaya katlanamayıp kaçmıştır," diye fikir yürüttü. "Çok daha tuhaf şeyler işittim."

Linnea'yla, kocasıyla ve kayınbiraderiyle bitişikteki odalardan birinde brunch yapalı henüz bir hafta olmuştu. Linnea ağırbaşlı ama dostane bir tavır sergilemişti ve epey yalnız görünüyordu. Ayrıca ilgisiz kocasına göre yaşı çok gençti. Dolayısıyla Mina'nın iddiaları akla yatkın gibiydi.

Babam, "Değiştirilmiş çocukların mevcut durumu düşünüldüğünde bence kaçırılma olasılığını hesaba katmamız gerek," dedi. "Mikko, Linnea'nın kendi rızasıyla gitmediğine ikna olmuş görünüyor ve kraliçeyi geri getirmek için bizden yardım istedi."

"Kocalar eşlerinin aklından neler geçtiğini pek bilmezler." Mina alaycı bir tavırla güldü. Evert'ın sert bir bakış attığı kraliçe gözlerini devirdi. "Of, haydi ama, ne demek istediğimi biliyorsun."

Evert, "Bu konuda şansölyeyle hemfikirim," dedi. Mina oflayarak yeniden bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Konstantin Black'in gözünü kan bürümüşken bu olayı ciddiye almamız gerek."

Mina, "Biz de zaten Konstantin Black'ten dolayı bu işe karışmamalıyız!" diye ayak diredi. "Nerede olduğunu, tekrar ne zaman harekete geçeceğini bilmiyoruz."

Babam, "Bu işe asgari düzeyde karışacağız," dedi. "Bryn, Storvatten'e gidip temsilcimiz olarak çalışacak ve elinden geldiğince onlara yardım edecek. Büyük ihtimalle duyduğumuz üzüntüyü dile getirmekten fazlasını yapamayacak ama bu kadarı onların dostu ve müttefiki olarak konumumuzu sağlamlaştırmaya yetecektir."

"Temsilci mi olacağım?" diye sordum. Aslında bu haberin beni endişelendirmesi gerekse de ilk tepkim gurur duymak oldu. Heyecanla bir nefes verdim ve gülümsememek için çabaladım. Yine de başım az öncekinden daha da dik duruyordu.

Kral Evert, "Evet," dedi. "Skojare kanı taşıdığın için senin bu görev için en uygun iz sürücü olacağını düşündük."

Görev için seçilmemin nedeninin vasıflarım değil, annemin ırkı olduğunu öğrenmek coşkumu bir nebze azaltsa da Skojare olmamın da bir vasıf sayılabileceğine hükmettim. Öte yandan kral durumun farkında olsa da olmasa da bu görevi alabilecek en yetkin kişi yine bendim.

Temsilci olmak büyük bir şerefti ve hiç şüphesiz Högdragen'e katılmak için başvuru yaptığımda özgeçmişimde etkileyici bir tecrübe olarak duracaktı. Fakat yakın gelecekte bile üstlendiğim bu rol başka önemli görevler getirebilirdi. Hayatım boyunca ulaşmak için çabaladığım kariyerin başlangıcı olabilirdi.

Mina başını iki yana salladı. Sonra bana baktı. "Hiç Storvatten'a gitmiş miydin iz sürücü?"

"Hayır, kraliçem," diye itiraf ettim. İsmimi bilmesine rağmen bana *iz sürücü* diye hitap etmesi canımı sıkmıştı. "Fakat annem orada doğup büyüdü ve bana oraya ve ailesine dair birçok hikâye anlattı."

Babam bildiklerimi abarttığım için bana bir bakış attı. Annem memleketinden nadiren söz ederdi. Fakat temsilcilik görevini alma şansımı kaybetmemek için o noktada her şeyi söyleyebilirdim.

Evert kolunu abartılı bir şekilde sallayarak, "Görüyorsunuz ya?" dedi. "Bryn bu görev için mükemmel. İyi iş çıkaracak ve her şey yolunda gidecek."

"Bu iş için en iyisi o olabilir." Mina yürümeyi bırakıp ellerini kavuşturdu. "Sadece burada onca şey olup biterken yardım göndermenin akıllıca olmayacağını düşünüyorum. Skojare bizim için hiçbir şey yapmadı ve onlar uğruna krallığımızı tehlikeye atmamız gerekmez."

"Yardımımıza ihtiyaçları var." Evert elini kraliçeye

uzattı. Mina kendisine uzanan eli gönülsüzce tutup kocasının kendisini teskin etmesine izin verdi. "Bu yaptığımız onlarla olan ittifakımızı daha da ileri taşıyacak."

Mina, "Onlarla ittifak yapmaya ihtiyacımız yok," dedi. "Belki de bu onların can çekişirken çıkardığı hırıltıların başlangıcıdır ve bizim de müdahalede bulunmamamız gerekiyordur."

"Safir stokları senin için önemsizmiş gibi konuşuyorsun." Kralın bilmiş bir tavırla baktığı Mina dudaklarını bükerek somurttu. "Yeni bir barış dönemine doğru ilerliyoruz ve yardımımızı istediler. Bir iz sürücümüzü onlara ayırabiliriz."

Babam, "Affedersiniz majesteleri," diye araya girdi. "Fakat mevcut durum düşünüldüğünde görev için iki iz sürücü göndermek daha ihtiyatlı bir tavır olmaz mı? Ne olur ne olmaz diye."

"Ben *bu* iz sürücüde karar kıldım!" Mina parmağıyla bana işaret etti. "Bir başkasında değil."

Kraliçenin endişesini gidermek için, "Kraliçem, size bir öneride bulunmama izin verirseniz," dedim, "Ember Holmes yaralandığı için kendisine yan görevler veriliyor. Yine de benimle gelirse bana büyük bir fayda sağlayabilir."

"Kırığı daha yeni yeni iyileşiyor." Babam başını iki yana sallayarak fikrime karşı çıktı. "Onu yeniden çalıştırarak daha da fazla yaralanması riskini almak adilce olmaz."

"Şansölye haklı fakat Mina da öyle." Evert hâlâ elini tuttuğu kraliçeye yan yan baktı. "Konstantin yeniden saldırıya geçebilecekken becerikli bir kişiyi daha onlara gönderemem."

"Ya rektor?" diye sordu Mina. "Güvenliğimize fazla bir katkısı yok, değil mi?"

"Ridley Dresden mı?" Babam durup teklifi düşününce kalbim duracak gibi oldu. "Usta bir iz sürücü."

"Majesteleri, Ridley'nin bu görev için uygun olduğunu düşünmüyorum," diye araya girdim. Öneri üzerine tartışmalar başlamadan fikrin rafa kaldırılmasını istiyordum. İtirazımın adamakıllı bir nedeni de yoktu. Tek sebep önceki gece öpüşmemizin ardından seyahatimizin son derece huzursuz bir ortam doğuracağını düşünmemdi.

İtirazım karşısında şaşıran babam bir kaşını kaldırdı. "Aslen Ridley diğer kabilelerle ilişkiler konusunda Bryn'den daha deneyimlidir. Bu yüzden göreve büyük bir katkı sağlar."

Evert, "Ondan bir süre sahadan uzak kalıp buradaki evrak işleriyle uğraşmasını istemiştim," dedi. Omuz silkip, "Fakat birkaç günlüğüne Bryn'le bu bilgi toplama görevine çıkmasından bir zarar gelmez."

Tekrar şansımı denedim. "Ekselansları, affınıza sığınarak, ondan iyi iz sürücüler var," dedim. "Simon Bohlin..."

Mina sözümü kesti. "Ondan iyilerse burada kalıp bizi korumaları daha doğru olur."

Kral Evert, "Kraliçe sözünü söyledi," diyerek meseleyi karara bağladı. "Şimdi eşyalarını toplayıp en kısa zamanda yola çıksan iyi olur. Seni yarın sabah Storvatten'de bekliyor olacaklar."

"Emredersiniz, majesteleri." Kralın ve kraliçenin önünde eğildim. "Bana bu fırsatı tanıdığınız için teşekkür ederim."

30

Utanç

Aracı sürmeyi teklif etsem de Ridley bunu yapmakta ısrar etmişti. Bunun ardından bir daha konuşmamıştık. On saat boyunca. Benzin almak için, tuvalet molası vermek için, ucuz benzin istasyonu yemekleri yemek için durduğumuzda tüm bunları tek kelime konuşmadan yapabilmiştik.

Yola çıkmadan önce aramızda geçen konuşma kısa ve öz olmuştu. Babam -neyse ki mi ne yazık ki mi demeliydim?- yanımızdaydı ve Ridley'ye ana hatlarıyla görevi açıklamıştı. Bu yüzden birbirimizle çok da konuşmamıza gerek olmadı.

Ridley ara sıra teypte çalan şarkılara mırıldanarak eşlik etse de hepsi bundan ibaretti. Yolcu penceresinden dışarı bakıp çorak bitki örtüsünün karla kaplı ovalardan göllere, sonra biz güneye ilerledikçe yeşil ormanlara dönüşünü izledim.

Nihayet, "Hava kararıyor," demesiyle dönüp ona baktım.

Ridley'nin eli direksiyonu daha da sıkı kavradı ve gözlerini önümüzde uzayıp giden, ıssız otobandan ayırmadı. "Öyle."

"Yer değiştirebiliriz. Gece ben süreyim."

"Gerek yok," dedi Ridley. Başını yana yatırıp boynunu kütletti. "Yol boyunca uyumadığından ha sen sürmüşsün ha ben. Bir farkı olmayacak."

"Gece bir yerlerde mola vermek ister misin?" diye sordum. Fakat zaten vereceği yanıtın ne olacağını biliyordum.

"Bizi sabah bekliyorlar. Duracak zaman yok."

İç çekip onunla konuşmaktan vazgeçtim. Koltuğuma biraz daha gömülüp dizlerimi yukarı çektim ve ayaklarımı konsolun üzerine koydum. Fakat bu sefer nedense sessizlik daha da dayanılmaz bir hal alınca gözlerimi Ridley'ye çevirdim.

"Özür dilerim."

Ridley'nin çenesi gerildi. Kısa bir an durup, "Niçin?" diye sordu.

"Bana böyle kızmana her ne sebep olduysa onun için," dedim. Çünkü gerçekten neden kızgın olduğunu bilmiyordum. Belli ki bunun öpüşmemizle bir ilgisi vardı. Fakat sebebi tam olarak bilmiyordum.

Ridley, "Sana kızgın değilim," dese de sesi öfkeli çıkıyordu. "Sadece ben..." Omuzları çöktü ve direksiyonu tutan eli gevşedi. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Aramızda bir gerginlik var, evet," dedim. "Fakat belki konuşursak bu rahatsız ortamı biraz olsun dağıtabiliriz."

"Peki." Ridley başının arkasını ovuşturup derin bir nefes aldı. "Dün gece öpüşmemiz gerçekten bir hataydı."

Öyle olduğunu biliyordum. İçimde bir yerlerde bunun bir hata olduğunu biliyordum. Fakat *onun* ağzından işittiğimde bana kalbim ikiye ayrılmış gibi geldi. Göğsümün içindeki acı öyle şiddetliydi ki konuşabileceğimden bile emin değildim. Fakat konuştum ve bunu yaparken sesime de yüzümü de hissiz bir ton verdim.

"Öyleydi," dedim. Sesim şaşırtıcı ölçüde normal çıkıyordu. Yüreğimdeki sızıyı bastırdım.

Ridley haklıydı. Bu yüzden de bu konuda kendimi kötü hissetmem için hiçbir neden yoktu. Ayrıca o bunun bir hata olduğunu söylemese, ben söyleyecektim. Çünkü ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk. İkimiz de yaşadığımızın bir daha asla gerçekleşemeyecek bir şey olduğunu biliyorduk.

"Yaşandı ve bitti..." Ridley sustu. Sanki bir saniye için söylemek istediğini anımsayamamış gibiydi. "Neden öyle oldu? Sanırım bilmiyorum. Fakat oldu işte."

Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Öyle," deyip geçtim. "Fakat artık bitti ve muhtemelen en iyisi hiç yaşanmamış gibi davranmamız."

"Tabii," diye mırıldandı. "Böylece her şey yeniden normale döner."

İmalı bir tonla, "Senin daha iyi bir önerin var mı?" diye sordum.

Ridley'nin birbirine kenetlediği dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Gözlerine ciddi bir bakış oturdu.

Her iki elimi saçlarımda gezdirip yüzüme düşen saçımı geriye attım ve Ridley kadar zorlu bir adam olmasa ne iyi olurdu diye düşündüm. "Juni'ye bundan bahsettin mi?"

"Hayır, henüz bahsetmedim."

Başımı koltuğa yaslayıp kararan gökyüzünde ışıldamaya başlayan ilk yıldızları izledim. "Belki de bahsetmemelisin."

"Neden?" diye sordu Ridley.

"Sadece bundan kimsenin haberi olmasa daha iyi olur diye düşünüyorum."

Derin bir sessizliğin ardından "Tamam," dedi. "Yani, sen öyle istiyorsan."

"Ben kral ve kraliçenin temsilcisi olmuşken ve patronum olarak benimle gelirken bunun dışarıdan kötü görüneceğini düşünüyorum. Özellikle de artık daha fazla sorumluluk aldığım için."

"Peki. Tamam," dedi. Fakat sesinde bariz bir huzursuzluk vardı.

Sohbet beklediğim kadar iyi gitmediğinden, "Biraz müziğe ne dersin?" diye sordum.

Ridley'nin vereceği yanıtı beklemeden öne eğilip teybi açtım. Bir Bastille şarkısı çalıyordu: "Pompeii." Normalde şarkıya mırıldanarak eşlik ederdim ama o an tek isteğim aramızdaki sessizliği örtmekti. Böylece yeniden pencereden dışarı bakmaya başlayabilir ve Ridley'ye o denli yakın olmak beni mahvetmiyormuş gibi davranabilirdim.

Bütün gece araba yolculuğu yaptık ve Ridley tadından hiç hoşlanmadığı enerji içecekleriyle uyumamayı başardı. Başımı pencerenin soğuk camına koyup sabaha karşı birkaç saat uyudum. Ridley arabayı benim sürmeme yanaşmadığından yaptığımdan dolayı suçluluk duymadım.

Storvatten kabaca çevrildiğinde "büyük su" anlamına geliyordu. Bu da Skojare başkentinin Superior Gölü'nün kuzey kıyısında, Ontario'nun Minnesota'yla buluştuğu

noktanın yakınlarında bulunmasıydı.

Yirmi dakikalık yolumuz kaldığında Ridley kendimize çekidüzen vermemiz için aracı yolun kenarına çekti. Kraliyet ailesiyle pejmürde ve hırpani bir halde görüşmemiz yakışık almazdı. Ridley Land Rover'ın yanında dikilip blucinini çıkardı ve şık birtakım elbise giydi. Ben de giyinmek için arazi aracının arkasına geçtim.

Pantolon ve ceket mi, yoksa takım elbise mi giyeyim diye düşünüp elbisenin daha uygun kaçacağında karar kıldım. Sonra alelacele makyaj yapıp saçımı topladım. Ben aracın önüne geçerken Ridley de sürücü koltuğuna döndü. Eteğime bakmamak için özen gösterdi. Dövüşmem gerekirse kıyafetim hareketimi kısıtlamasın diye asla eteği dizimden aşağıda kalacak bir elbise giymiyordum.

Skojare sarayının epey güzel olduğunu işitmiştim ve arkasındaki gölden doğan güneşin ışıklarının pembeleri ve sarıları içinde kalan bina beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sarayın yarısı sualtında, kalan yarısı da bir ada gibi gölün üzerinde kalıyordu. Giriş karadaydı. İskeleyi andıran, kayalardan ve ahşaptan yapılmış bir yürüme yolu ön kapıya uzanıyordu.

Ridley iskelenin ucunda durdu. Orada bir uşak bize krala geldiğimizi haber vereceğini söyledi ve arazi aracımızı alıp yakındaki garaja park etti. Ridley'yle -neredeyse bir buçuk kilometre ötedeki saraya uzanan- iskelede yürürken sarayı daha iyi görebilmek için ellerimi güneşe karşı siper ettim.

Doldastam'deki ve bir kere Förenind'deyken gittiğim sarayın aksine hayret verici bir yapıydı bu. Onlar da güzeldi ama malikâneler ya da şatolar gibi görünüyorlardı.

Oysa bu yapı bir peri masalından çıkmış gibiydi; sarmal şekilleri verilmiş cam duvarları göğü deliyordu.

Kapılara vardığımızda -kapılar demirdendi- Ridley sertçe çaldı. Tepemizde dikilen inanılmaz yapıya baktım. Yerel halkın o heybetli şatoyu görmesini engelleyebildiklerine göre Skojarelerin ikna gücü çok büyük olmalıydı. Sarayın yarısaydam mavisi gölün içinde kamufle olmasını kolaylaştırsa da insanların yapıyı görmemesini sağlamanın asıl yolu psikokineziydi.

Ridley'nin, "Gerçekten çok hoş görünüyorsun," demesiyle dikkatim ona çevrildi. Ellerini önünde kavuşturmuş, dosdoğru kapıya bakıyordu. "Sana elbiselerin çok yakıştığını düşünmüşümdür hep. Sende onları taşıyacak sütunlar var."

Şaşkın halde, "Sütunlar mı?" diye sordum.

Ridley sırıttı. "Bacak anlamında ama daha havalı bir kelime."

Hayretle ona bakıp ne yanıt vereceğimi düşünürken sarayın kapısı açıldı ve içeri adım attık.

31

Büyük Su

Sarayın içerisi bana buzu anımsattı. Duvarların çoğu belki bir metreden de kalın buzlu camdan yapılmıştı. Camın rengi maviye çalsa da kum püskürtme yöntemiyle saydamlığı giderilmişti. Diğer duvarlar kırağıya benzeyen gümüş mavisi duvar kâğıtlarıyla kaplıydı.

Geniş ana salonu çeviren cam duvarlara dalga şekli verilmişti ve duvarlar bir girdabın ortasında duruyormuş izlenimi veriyordu. Zemin çok sayıda cam levhadan oluşuyordu ve aşağı baktığımızda havuzu görebiliyorduk.

Ridley, "Şuna bir bak," diye fısıldayıp altımızda üzerinde mayoyla yüzen bir kıza işaret etti.

Kapıda karşılayan uşak bizi salonda bırakıp kralı çağırmaya gitmişti. O arada Skojare sarayının sıra dışı ve görkemli dekoruna hayranlıkla bakmak için epey vaktimiz oldu.

Bir kadının, "Geldiğiniz için sağ olun," demesiyle irkilip hayranlıkla etrafı seyretmeyi bıraktık.

Bizi karşılamak için yanımıza gelen kadının safir ren-

gi şık elbisesinin kuyruğu zemini yalıyordu. Kenetlenmiş dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme gözlerinin buz mavisine yansımıyordu. Porselen teninde hafif yaşlılık çizgileri vardı. Altmışlı yaşlarının başlarında olabileceğini düşünsem de hiç şüphesiz gençliğindeki güzelliğini hâlâ koruyordu.

Ridley, "Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarız," dedi.

"İsminiz nedir?" Kadın, Ridley'ye döndü; sert bakan gözleri şimdi ona odaklanmıştı.

"Ridley Dresden. Kanin'in rektoruyum."

"Hım." Kadın bir an durup bizi süzdükten sonra kabullenmişlikle iç çekti. "Ben Marksinna Lisbet Ahlstrom. Kraliçe Linnea torunum olur."

"Yaşadığınız olaydan dolayı üzgünüz ve onu bulmak için elimizden geleni yapacağız," dedim.

Lisbet'in gözleri bana sabitlendi. "Sen Bryn Aven olmalısın. Annene ne de benziyorsun." Bunları söylerken yüzünde bir gülümseme olsa da sesinde bana bunun bir iltifat olmadığını düşündüren bir şey vardı. "Runa yeğenimdi." Sonra sözünü düzeltti. "Hâlâ öyle tabii ama yıllar önce kaçtığı için onun hakkında konuşurken geçmiş zaman kullanmak gibi berbat bir huy edindim."

Hissizce, "Bu anlaşılır bir durum," dedim.

"Neyse asıl meselemize gelelim." Lisbet'in seğiren gülümsemesi, altında yatan hüznü belli etti. Dalgınca saçına dokundu. "Linnea torunum. On bir yıl önce trajik bir araba kazasında anne-babasını kaybetti ve onu ben büyüttüm." Lisbet yaşaran gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını gizledi. "Her şeyim o benim."

Ridley, "Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu. "Mutsuz olduğuna ya da buradan ayrılmak istediğine dair herhangi bir belirti var mıydı?"

Salonun diğer yanındaki kocaman bir kapı ardına kadar açılıp sertçe duvara çarptı. Kral Mikko yanında kardeşi Kennet'la birlikte içeri daldı. Lisbet gibi, Kennet'ın da üzerinde resmi giysiler vardı. Kumaşı köpekbalığı derisini andıran gri birtakım giymişti.

Mikko ise aceleyle yanımıza gelirken berbat görünüyordu. Gömleğinin bir ucu pantolonundan dışarı sarkıyordu ve en üstteki birkaç düğme iliklenmemişti. Ceketi ise pantolonuyla uyumsuzdu. Fakat bunun da ötesinde tıraş olmamıştı, gözleri kızarık ve saçları dağınıktı.

Boğuk ama gür bir sesle, "Karımı bulmanız gerek," dedi. Kennet elini kardeşinin omzuna koyup onu teskin etmeye çalıştı.

Lisbet, Mikko'ya, "Yardım etmek için buradalar," dedi. Onunla korkuya kapılmış bir çocuğa seslenirmiş gibi konuşuyordu. "Fakat daha az önce geldiler."

"Karım..." Mikko başını iki yana salladı ve bana beklenti ve panik içinde baktı. "Kötü bir şeyler oldu. Çekip gitmezdi o. Onu bulmanız gerek, başına bir şey..." Mikko tıkanınca Lisbet kolunu ona doladı.

"Yaşananlar kralı çok derinden sarstı," dedi Lisbet. "Belki de prens size ayrıntılardan bahsederken ben onu yatmaya götürsem daha iyi olacak."

Mikko, "Yardımcı olmak istiyorum," diye ayak diredi. Lisbet'ten çok daha iri ve güçlü olmasına rağmen kadın onu zorlanmadan bizden uzağa sürükledi.

Kennet, "Şimdi dinlenmen gerek, bize en büyük yar-

dım bu olur," diyerek kardeşini ikna etti.

Lisbet'in kralı alıp götürüşünü izleyen Kennet, ikisi Mikko'nun hışımla içeri girdiği kapılardan geçip gözden kaybolunca bize doğru döndü.

Ridley, "Kral olaydan çok etkilenmiş," dedi.

Sözcükleri dikkatle seçerek, "Bu hali beni biraz şaşırttı," dedim. "Daha önce karşılaştığımızda epey...ilgisiz görünüyordu."

Kennet bana bilmişçe gülümsedi. "Kardeşim çok karmaşık bir adamdır."

Ridley, "Kraliçeye ne olmuş olabilir?" diye sordu. "Kayboluşu hakkında bildikleriniz neler?"

"Kral ve kraliçe cumartesi gecesi süitlerine çekildiler," dedi Kennet. "Linnea uyuyamadığı için krala aşağıya, yüzmeye gideceğini söylemiş. Kral uykuya dalmış ve gece üçte uyandığında kraliçenin geri dönmediğini fark edip muhafızlara onu aramaları emrini vermiş." Kennet çaresizce omuz silkti. "O zamandan beri de kayıp."

"Mümkünse araştırmayı yürüten muhafızlarla konuşmak isteriz," dedi Ridley.

"Elbette." Kennet başını salladı. "Diğerleri gelir gelmez size ayrıntıları aktarmak için bir toplantı yapacağız."

"Diğerleri mi?" diye sordum.

"Evet. Trylle de yardım göndermeyi teklif etti ve yakında burada olurlar," dedi Kennet. Yüzünde ciddi bir ifade olsa da bana bakan deniz mavisi gözlerinde bir pırıltı vardı. "Fakat gelişinizden ötürü son derece minnettarız. Gelmeseniz ne yapardık bilemiyorum."

Ridley epey kaba bir tonla, "Müttefiklerimize yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarız," dedi. Kennet

gözlerini ona çevirdi.

"Arabayla uzun bir yoldan geldiniz." Kennet'ın yüz ifadesindeki ciddiyet birden aydınlık bir gülümsemeye çevrildi. "Size odalarınızı göstereyim de biraz dinlenip gücünüzü toparlayın. Tyrlle'liler gelir gelmez toplantı başlayacak."

Ridley, "Hemen araştırmaya koyulsak daha iyi olmaz mı sizce?" diye sordu. "Kraliçenin kendi isteğiyle mi gittiğini yoksa zorla mı götürüldüğünü yani. Zaman geçtikçe geride kalan izler silinecektir."

"Trylleler yarım saate burada olacak." Kennet'ın yüzüne o aynı gülümseme yapışıp kalmış olsa da sesi hoşnutsuz çıkıyordu. "İzler o zamana kadar kaybolmaz. Ayrıca kralın isteği bu ve kralın emirlerine uymanın önemini bildiğinizden eminim."

Ridley, Kennet'a gülümseyerek karşılık verdi. "Elbette."

"Şimdi..." Kennet yüzünü bana çevirdi. "Odalarınıza gidelim."

Dönüp ana salondan çıktı. Biraz sıkkın bir ses tonuyla sarayın tarihinden bahsetti. Ana katın tamamı göl yüzeyinin üzerindeyken, özel süitler ve balo salonu suyun altında kalıyordu. Saray özel olarak beş dakika içinde herkesin suya ulaşabileceği şekilde inşa edilmişti.

Helezoni bir merdivenden alt kata indiğimizde her yerde deniz teması göze çarpsa da Skojare sarayının diğer saraylara benzer bir şekilde dekore edildiğini fark ettim. Bernini'ye ait olduğunu tahmin ettiğim bir heykel merdivenlerin indiği büyük salonun ortasında duruyordu.

Biz heykelin yanından geçerken Kennet heyecansız bir sesle, "Bu Neptün ve Triton," dedi.

Zeminde beyaz ve lacivert mermer karolar vardı ve duvarlar üst kattakiyle aynı -buz gibi parıldayan, mavi- duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Kristal avizeler saray sakinlerinin odalarına uzanan koridoru aydınlatıyordu.

Önce Ridley'nin odasına vardık. Kennet kapıyı açıp eliyle içeriye işaret ettikten sonra yürümeye devam etti. Ridley'ye hafifçe gülümsedikten sonra Kennet'ın peşi sıra koridorun diğer ucundaki odama yürüdüm.

"İşte geldik." Benim için kapıyı açan Kennet'ın yanından geçip odaya girdim." Kennet, "Yerleşmen için seni rahat bırakayım," dedi. "Salonun karşı yanında bir banyo var. Benim odam sarayın diğer kanadında." Parmağıyla odasının olduğu yöne işaret etti. "Fakat herhangi bir hizmetçiye sorarsan sana beni nerede bulacağını söylerler."

Sonra alçak ve boğuk bir sesle, "Hani bir şeye ihtiyacın olursa," dedi. "Ne olursa, bana gelmeye çekinme."

"Teşekkür ederim," dedim. Kennet bana muhtemelen birçok kızı heyecandan bayıltan türde bir gülümsemeyle karşılık verse de ben ayılıp bayılan kızlardan olmadığımdan ona nazikçe gülümsemekle yetindim.

Kennet odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra dönüp odaya göz attım ve sualtındaki bir sarayın düşünüldüğü kadar da hoş olmadığını fark ettim. Dışarı bakan duvarlar bombeli camdandı ve bana lüks bir yatak odasında değil, bir akvaryumun içindeymişim hissi veriyordu.

Yatak ve eşyalar hoştu. Her yerde mavi ve gümüş rengi ipekler ve kadifeler vardı. Fakat pencerelerin ötesinde kalan göl karanlık ve bulanık görünüyordu. Ellerimi cama bastırıp suyun yukarısına, derinlere uzanmayı başaran birkaç güneş ışığı demetine baktım.

Pencerenin çerçeveyle buluştuğu yerde bir tutam küçük, koyu yeşil küf oluşmuştu. Bu da içerideki kokuyu açıklıyordu. Aşağı kata iner inmez nem ve küf kokusunu almıştım. Koku bana nemli, eski bir bodrum katını anımsatmıştı.

Tavana yakın bir yerlerden su sızdığını fark ettim. Daha dikkatli baktığımda duvardan aşağı damlayan suyun bir parça duvar kâğıdını doldurup buruşturduğunu anladım.

Bir zamanlar bu sarayın muhteşem olduğundan emindim ama servetleri -ve dolayısıyla da bu ayarda bir sarayın bakımını sağlama güçleri- azalmaya başlamıştı. Asillerin çoğunun solungaçları olduğundan Skojareler genellikle insan çocuklarının yerine doğan çocuklarını koyamıyorlardı. İnsanlar tuhaf alışkanlıkları olan, huysuz bir çocuğu sineye çekebilirlerdi ama solungaçlı bir bebek kesinlikle gözlerinden kaçmazdı.

Solungaçsız Skojarelerin insan çocuklarıyla değiştirilmesi durumunda ise çocukların getireceği servet sıradan, halktan kişilere kalacaktı ki bunu da kraliyet ailesi onaylamıyordu. Unvanlar ve makamları belirleyen yeteneklerdi. Dolayısıyla asil konumundaki Skojarelerin çoğu solungaçlıydı. Bu da tüm sistemin durgunlaşmasına neden oluyordu.

Solungaçları olanlar Storvatten'a kısılıp kalıyor, insanlar arasında yaşamıyor ya da çalışamıyorlardı. Zor işler solungaçsız doğanlara kalıyordu. Skojare'nin temel gelir kaynağı balıkçılıktı ve solungaçsız Skojareler balıkları satma görevini üstlenmeye zorlanıyorlardı. Asiller ise hayatlarını akıl almaz ölçüde yüksek vergiler alarak

sürdürüyorlardı. Krallıktan ayrılıp insanlar arasında iş bulabilecek olanlar sıklıkla bu fırsatı değerlendirdiklerinden Skojare nüfusu azalmıştı.

Ridley, "Bryn?" dedi ve kapıyı bir kez çalmasının ardından açtı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Ona doğru döndüm. "Tüm bunlardan sen ne çıkardın?"

"Bilmem." Yatağımın üstüne yığılıp ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Sen yengesini ararken o prensin sana kur yapması epey yersizdi."

Ridley'ye kaşlarımı çattım. "Kur yapmıyordu."

"Biri sana kur yapsa farkına varıyorsun da sanki?" diye mırıldandı Ridley.

"Herkesin biraz...tuhaf davrandığına ben de katılıyorum." Yatağın kenarına oturdum. "Geçen hafta Mikko'yla karşılaştığımda soğuktu ve nadiren konuşuyordu. Şimdi kederinden yıkılıyor demek?" Başımı iki yana salladım. "Tuhaf."

32

Şüphe

Balık kavanozu görünümü toplantı salonunda daha da belirgindi. Üst kısmı bir köpük balonunu andıran çıkıntısıyla sarayın geri kalanından ayrılan salonun bir iç duvarı ve üzerimizi bir kubbe gibi örten, camdan ikinci bir dış duvarı vardı. Salonun alt yarısı sarayın içine gömülüydü; cam tavanın alt kısmını destekleyen, eski tenekeden yapılmış bir iskeletin üzerindeki güçlü ışıklandırma, gölün karanlığını uzakta tutuyordu.

Odanın ortasında çok uzun bir masa vardı. Fakat uşak Ridley ve beni içeri aldığında salonda sadece üç kişi vardı. Masanın üzeri kâğıtlarla kaplı olsa da kimsenin bunlara baktığı yoktu. Prens Kennet salonun uzak ucunda dikiliyordu ve diğer iki adamın sırtları bize çevriliydi.

"İçeri girin!" Kennet eliyle bizi yanlarına çağırdı. Biz onlara doğru yaklaşırken iki genç adam yüzlerini bize çevirdi. "Bunlar Trylle'den gelen müttefiklerimiz."

Adamlardan ilkinin kulaklarının hemen üzerine inen dağınık, kestane rengi saçları vardı ve bronz teni nere-

deyse yeşile çalıyordu. Bu belli belirsiz ama yeterinde fark edilebilir olan yeşil ton onun güçlü Trylle becerileri olduğuna işaret ediyordu. Tyrlle'ler ne denli güçlü olurlarsa ten renkleri o kadar yeşile çalardı. Bu adamın giyimi, takım elbise giyen diğerine göre daha gündelikti. Üzerinde sadece blucin ve gömlek vardı.

Diğer adamın koyu kahverengi saçları düz ve bakımlıydı. Yüz hatları nazik, neredeyse kadınsıydı. Küçük bir burnu ve pürüzsüz bir teni vardı. En dikkatimi çeken gözleri oldu; gözleri açık maviydi ki bu Trylle'den gelse de onda da Skojare kanı olduğu anlamına geliyordu.

Kennet onlara, "Size Kanin'den gelen dostlarımızı takdim edeyim," deyip bize işaret etti. "Onların en iyi iz sürücülerinden ikisi, Ridley Dresden ve Bryn Aven."

Mavi gözlü olan, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve öne eğilip bizimle tokalaştı.

"Tanıştırayım, Trylle Şansölyesi Bain Ottesen." Kennet mavi gözlüye işaret etti. "Bu da Markis Tove Kroner, Trylle Kraliçesi'nin danışmanı."

"İkinizle de tanışmak bir onur," dedim. İkisi de üstüm olduklarından onları hafifçe eğilerek selamladım.

Trylleler bir tuhaftı. Yeni kraliçenin hüküm sürdüğü son yılda ise daha da tuhaflaşmışlardı. Kaninler mavi yakalı iz sürücülerini göndermişlerken Trylleler beyaz yakalı danışmanları ve şansölyeleri -toplumlarının en yüksek makamlı üyelerini- göndermişlerdi. Bizim gönderilmemizin nedeni sadece iki mavi yakalının gönderilmesinin daha makul olması değil, Ridley ve benim kayıp insanları aramayı bir danışmandan çok daha iyi bilmemizdi. Bir de bizim markisimizin böyle bir şeyi yapmayacak olmasıydı.

Fakat belki de Tyrllelerin duruma farklı bakmasıydı. Onlar adamakıllı yardım edemeyecek, olsa olsa destek veriyor görünecek, etkisiz Bain ve Tove'u gönderirken Kral Evert, Ridley ve beni göndermişti. Çünkü ortada gerçekten tehlikeli bir şeyler olabileceğine dair ciddi bir korku vardı.

"Artık herkes burada olduğuna göre konuya girsek mi?" diye sordu Tove. Saçını kulaklarının arkasına kıstırdı.

"Evet, siz gelmeden önce ben de bunlardan bahsediyordum. O gece nöbet tutan muhafızların raporları ve size faydalı olacaksa sarayın planı elimizde." Kennet geri çekilip masanın üzerindeki kâğıtlara işaret etti.

"Peki kraliçeyi arayan muhafızlarla yüz yüze görüşebilecek miyiz?" diye sordu Ridley.

Kennet başını hüzünle iki yana salladı. "Kral raporların yeterli geleceğini düşündü."

Tove masanın yanına geçip raporu bulana kadar kâğıtları karıştırdı. Yanında dikilip raporu okumak için omzunun üzerinden baktım. Rapor elle yazılmıştı ve her sözcüğünü çıkaramıyordum. Fakat üstünkörü bakmam, muhafızların her yeri aradıkları ve izine rastlamadıklarını anlamama yetmişti.

Raporu okumayı bitiren Tove, "Demek kral onu gören son kişiymiş, öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Kennet. "Süitlerinde uyuyacaklarken kraliçe yüzmeye gitmiş."

"Ya da en azından kralın size söylediği bu." Tove başını rapordan kaldırıp yosun yeşili gözlerini Kennet'a dikti.

Kennet ona sakince bakıp, "Evet," dedi. "Bana öyle söyledi."

Bain arkadaşının imalı suçlamasını yumuşatmak için aceleyle araya girdi. "Bu olay kralı çok üzmüş olmalı," dedi. "Durumu nasıl?"

Tove dosyayı bırakıp kalan kâğıtları karıştırmaya koyuldu. Kardeşi hakkındaki tepkisi ne olacak diye yüzüm Kennet'a çevriliydi ama yan gözle Tove'u da süzüyordum.

Kennet, "Bu olay onu perişan etti," dedi.

"Onunla tekrar görüşebilecek miyiz?" diye sordum. "Ayrıntıları doğrudan kendisinden almamız bize büyük bir fayda sağlar."

"Belki bu gece olabilir." Kennet üzgün görünüyordu. "Fakat onu bu sabah gördün. Kimseyle görüşecek halde değil."

"Anlıyoruz," dedim. "Fakat kendisini toparladığında bize haber verirsiniz, değil mi?"

Kennet rahat bir tavırla gülümsedi. "Tabii ki."

Tove, "Burada ne az yüz oda var," dedi. Sarayın planlarının üzerine abanmıştı. "Hepsi de dolu mu? Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Storvatten çok küçük bir şehirdir, dolayısıyla markisler ve marksinnalardan sarayda, yanımızda yaşamaları istenmiştir," diye açıkladı Kennet. "Şu an burada yaşayan yetmiş sekiz asilzade var. Hizmetçileri saymıyorum."

Tove, "Hepsiyle görüşmek için yeterli zaman yok," diye mırıldandı.

Ridley sesine sert bir ton katmamak için çabalayarak, "Hazır konusu açılmışken, *kimle* görüşebileceğiz acaba?" diye sordu. "Kral ve muhafızlarıyla hayır, bu bir hayal kırıklığı çünkü elimizde görgü tanığı diyebileceğimiz sadece onlar var."

"Muhafızlar o gece Mikko'yla görüştüler ve hepsi raporda var." Kennet masanın üzerindeki rapora işaret etti. Bain raporu alıp sayfalarını karıştırmaya başladı. "Muhafızlar o gece saraydaki herkesle de görüştüler ama kayda değer bir şey çıkmadı."

Ridley, "Fakat *biz* onlarla görüşemez miyiz?" diye sordu.

"Kral onların canını sıkmamıza gerek olmayacağını düşünüyor," dedi Kennet.

Ridley iç çekip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yakışıksız bir söz etmek istemem ama bu kral bu sınırlamaları koyarak soruşturmamızı fazlasıyla sekteye uğratıyor. Burada bizden ne yapmamızı beklediğinizden emin olamıyorum."

Kennet omuz silkti. "Ben de emin değilim."

"Çıkış burası mı?" Tove parmaklarıyla planlarda sarayı karaya bağlayan köprüye vurdu. "Saraydan dışarı çıkmanın tek yolu bu, öyle değil mi? Ayrıca bir ucunda bizim de içeri girerken onay aldığımız muhafızlar var."

"Muhafızlar fark etmeden kraliçe nasıl dışarı çıkmış olabilir?" diye sordum. Ben de Tove'la aynı sonucu çıkarmıştım.

"Doğrudan çıkış için tek yol o," dedi Kennet. "Fakat dosdoğru göle açılan birçok kapı var. Yalnız ya da yanında biriyle yürüyerek dışarı çıksa muhafızlar onu görürlerdi. Fakat verdikleri raporlarda bundan hiç bahsetmediler."

Bain, "Fakat yüzerek dışarı çıkabilirdi, değil mi?" diye sordu.

Tove birden sırtını dikleştirdi. Kennet'a, "Diğerlerine danışmam için bizi bir dakika yalnız bırakabilir misiniz?" dedi.

"Hım, evet, tabii." Kennet kısa bir an ne diyeceğini bilemedi. Ardından Tove'a gülümseyerek, "İstediğiniz kadar görüşün," dedi.

Kennet kapıya doğu uzun ve hızlı adımlar attı; çıplak ayakları soğuk, mermer karolarda balon şeklindeki salonda yankılanan sesler çıkarıyordu. O gidip bizi gergin bir sessizlikle baş başa bırakana dek hiçbirimiz tek kelime etmedik.

"Ne düşünüyorsun?" Bain dosyayı bir yana bırakıp sevgi ve endişenin karıştığı bir yüz ifadesiyle Tove'a baktı.

"Anlaşılan üç belirgin seçeneğimiz var." Tove masaya yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Birincisi, birilerinin bir şekilde muhafızlara ve saraydaki onca insana görünmeden kraliçeyi kaçırması. İkincisi, kraliçenin o gece sessizce kaçmaya karar vermesi. Ya da üçüncüsü ki bana en olası görünen seçenek bu. Kralın kraliçeyi öldürüp cesedini yakınlarda bir yere atması."

Bain hemen, "Kralı itham edemezsin," dedi. Ridley ve ben sessiz kalıp Tove'un söylediklerini düşündük.

Söyledikleri o kadar da şaşırtıcı değildi ve işin aslı aynı şeyi ben de düşünmüştüm. Kennet'ın bize anlattıklarına bakılırsa kral soruşturmamızı engellemek için yas tutuyormuş gibi yapıyordu. Buna bir çocuk gelinle evliliği ve toplantıdaki kayıtsız haline rağmen kraliçenin kaybolması karşısında aleni bir keder sergileyerek aşırı tepki veriyormuş izlenimi yarattığı eklendiğinde ortada bir tuhaflık olduğu anlaşılıyordu.

"Yo, elbette itham edemeyiz." Tove başını iki yana salladı. "Kral onu öldürdüyse bu konuda hiçbir şey yapamayız. Bu konuda herhangi bir şey söylersek krallıklarımız

arasında bir savaş başlatırız ancak. İhanetle suçlanmadan kralı ancak prens ya da belki Marksinna Lisbet itham edebilir."

Şeytanın avukatını oynamaya karar verip, "Fakat kraliçeyi Kral Mikko öldürdüyse bizi niye buraya çağırdılar?" diye sordum. "Zaten yaptığı yanına kâr kalmışken neden üzerine daha da fazla şüphe çeksin?"

Ridley, "Nedenini biliyorsunuz," dedi. Tove'un gözleri yeniden Ridley'ye çevrildi. "Konstantin Black," diye ekledi Ridley.

Tove, "Kim?" diye sordu.

Bain, Tove'a, "Kanin haini," dedi. "Kaninlerin değiştirilmiş çocuklarını kaçırıyor."

Tove yüzünü ekşitti. "Doğru. Üzgünüm. İsimlerle aram kötü."

Ridley'ye, "Sence Konstantin'in bu olanlarla gerçekten bir ilgisi var mı?" diye sordum. Başımı iki yana salladım. "Bu bana mantıksız geliyor. Onun tarzı çok farklı."

"Bunu onun yaptığını söylemiyorum," dedi Ridley. "Olayla ilgisi olduğunu destekleyecek hiçbir kanıt yok. Fakat o ve Bent Stum etrafta gezinirken herkes daha da diken üstünde. Özellikle de biz yaptıklarının amacını bilmediğimizden."

Tove, "Fakat bir kraliçeyle bir değiştirilmiş çocuk arasında dağlar kadar fark var," diye fikir yürüttü. "Hele o kraliçe bir başka kabilenin kraliçesiyse."

"Bent Stum Omte olmasına rağmen Kaninlerin peşinde," diyerek araya girdim. "Belki de planları tüm kabileleri vurmaktır. Skojarelerin ellerinde değiştirilmiş çocuklar yok. Bu yüzden belki de onlara bu şekilde saldırıyorlardır."

Bain ve Tove bakıştılar. Bain dudaklarını büzüp ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Muhtemelen şu hainin olanlarla hiçbir ilgisi yok." Tove'un elini koluna koymasıyla Bain bir nebze gevşemiş göründü.

Ridley, "Tove haklı ve üç numara en olası seçenek," dedi. "Fakat kral, kraliçeyi öldürdüyse ya da kraliçe kaçtıysa elimizden pek bir şey gelmeyebilir. Bu yüzden burada bulunduğumuz süre zarfında birinin onu kaçırdığı varsayımıyla devam edeceğiz. Burada yardımımız ancak böyle dokunur."

"Kaçırılmışsa bile elimizden ne gelir ki?" diye sordum. "Muhafızların raporunu okuduk ve içinde işe yarar hiçbir şey yok."

"Benim dosyada gördüğüm bir şey var." Bain dönüp eline dosyayı aldı ve sayfalarını hızla çevirdi. "Gözüme takıldı. Sonra Tove, Kennet'tan dışarı çıkmasını istediğinde bir an için aklımdan çıkmış fakat...evet. İşte burada. Kraliçe yüzmek için aşağıya, havuz alanına gitmiş ve geceliğini bırakmış. Havuzun kenarında bulmuşlar geceliği. Giysinin mavi sateninde siyah bir saç teline rastlamışlar."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Kalp atışlarım hızlandı.

Bain, "Saraydaki herkesle tanışmadım ama Skojare soylarını karıştırmamaya çok önem veriyorlar," diyerek zaten bildiğim bir şeyi açıkladı. "Kabilenden olmayan biriyle evlenirsen işin biter. Ben de bu sarayda sarıdan daha koyu renkte saçı olan birileri olduğundan gerçekten şüpheliyim."

Çok haklıydı. Babamın annemle evlendikten sonra orada yaşamasına izin verilmesi imkânsızdı. Aslen ziya-

rete gelmesine bile izin verilmiyordu. Linnea'nın giysisinin üzerindeki siyah saçın Skojare'nin dışından birine ait olması gerekiyordu.

Saçın kime ait olduğundan emin olamasam da Konstantin'in saçlarının kömür karası olduğundan emindim.

33

Takip

Tove Kroner'la birlikte Superior Gölü'nün kıyısında yürürken çıplak ayaklarıma taşların batmasına aldırış etmedim. Dışarı çıkmadan önce üzerime bir blucin ve süveter giymiştim çünkü çevrede Konstantin Black'e, Bent Stum'a ya da Kraliçe Linnea'ya ait izleri ararken elbise uygun olmazdı. Hava botlar olmadan gezinecek kadar sıcaktı ve ayaklarımın toprağa değmesinden hoşlandığımdan ayakkabı giymemiştim.

Toplantımız sırasında birinin yanında Linnea'yla kaçmasının tek yolunun su olduğu sonucuna varmıştık. Sarayın alt katındaki havuz bir tünel aracılığıyla gölden gelen tatlı suyla doluydu. Biri tünelden gelip kraliçeyi kaçırabilirdi. Kuşkusuz solungaçları olmayan ve sualtında nefes alamayan birinin bunu yapması daha zor olurdu. Fakat imkânsız da değildi.

Linnea kaçırıldıysa karaya gölün kıyısından çıkmış olmalıydı. Bu yüzden ayrılıp kıyıyı araştırmaya karar verdik. Ridley iki grubu birbirine karıştırarak aramaya

çıkmayı teklif etti. Böylece Ridley Bain'le, ben de Tove'la eşleştik.

Ridley'nin benden kaçınmaya çalıştığını düşünmeden edemiyordum. Storvatten'a geldiğimizden beri aramız iyi olsa da sebebin hâlâ aramızın yeterince düzelmemesi olduğundan emindim.

Ridley ve Bain doğuya gitmiş; araştırmaya köprüden başlayıp dışa doğru ilerlemişlerdi. Tove'la ikimiz batıya yöneldik. Kıyı boyunca gür, yeşil ağaçlar uzanıyor; gölün taşlı sahiline iniyordu.

Ağaçların arasına gizlenmiş, dağınık kulübeleriyle Storvatten daha çok bir köyü andırıyordu. Asfalt yollar yoktu; sadece birbirine bağlanan kum ve çakıl kaplı patikalar vardı. Tove'la ikimiz gölün kıyısında yürürken ara sıra etrafa baktığımda gözüme tek tük evler çarpıyordu. Evlerin çoğu yosun tuttuğundan ağaçların arasında neredeyse görünmüyorlardı. Fakat hepsi de gölün yakınlarında kalıyordu.

Tove'a, "Onlara bir şey görüp görmediklerini sorsak mı?" dedim ve yakınımızdaki bir eve işaret ettim.

Ev zemine çok yakındı. Bu yüzden bunun Ridley'nin evi gibi yerin altına uzanan bir yapı olduğunu düşündüm. Sazdan çatısı yosunla kaplanmıştı ve sarkık dalların gölgesi altındaydı. Fakat küçük ön pencereden bir yüzün bana baktığını görebildim. Açık mavi gözler bana ve Tove'a sabitlenmişti.

Tove önerim üzerine düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Bir şey görseler muhafızlara söylerlerdi. Hem Linnea kaçırıldıysa onu kaçıran kişi görünmeden saraya girip çıkabilecek kadar zeki olmalı. Bu yüzden

kraliçeyi meraklı gözlere görünmeden Storvatten şehrinin sınırları dışındaki kıyıya çıkarabilecek kadar da zeki olmalıydı."

"Orasının ne kadar uzak olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Yola çıkmadan önce Storvatten haritasına bakmış olsak da harita elle çizilmişti ve ne ayrıntıları ne de mesafeyi adamakıllı yansıtıyordu.

"O kadar da uzak olacağını sanmam." Tove çevreyi daha iyi görebilmek için yakınımızdaki büyük bir kayanın üzerine çıktı ve gözlerini saraya çevirdi. "Storvatten o kadar da büyük değil. Şimdiye kadar sınırlarının dışına çıkmış olmalıyız."

Bir motor sesi geldi. Ses ağaçlara yankılandığı için motorla aramızdaki mesafeyi kestirmek güçtü. Fakat uçup göğe dağılan kuşlara bakılırsa çok da uzakta olmamalıydı.

"Yol şu tarafta olmalı." Kuşların kaçıştığı noktaya işaret ettim. Tove kayadan aşağı kayıp peşimden geldi.

Sarkık dalların arasında eğilerek ormana girdik. Çam iğneleri ayağıma batıyordu. Ağaçların arasından otobanı görebiliyordum ve arabanın motor sesi hâlâ kulağıma geliyordu. Dalların arasından siyah sedanı seçtiğimde adımlarımı sıklaştırıp araca doğru koşmaya başladım.

Ağaçların arasından çıkıp yıpranmış, ıssız bir otobana çıktım. Birkaç metre ötedeki araba yolun kenarında öylece duruyordu. Aracın kapısı açıldı ve saniyeler içinde biri ayağını dışarı attı. Kalbim duracak gibi oldu.

Sonra Bent'in yamru yumru kafası arabanın kapısının üzerinde belirdi. Sol gözü sağ gözünden biraz daha büyük görünüyordu ve bana kaşlarını çatarken kocaman eliyle kapıyı tutuyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye bağırdı. "Konstantin'in senin icabına baktığını sanıyordum."

Sorusunu duymazlıktan gelerek ona, "Kraliçe nerede?" diye sordum.

Güldü; zekâ yoksunu, gür kahkahası ağaçlardan yansıyıp hâlâ havalanmamış bir grup kuşu ürküttü. Hantal adımlarla kapının diğer yanına geçtiğinde onun sandığımdan da uzun boylu ve iri olduğunu fark ettim.

"Sen söyle. Yanıtların hepsi sende." Bent sırıtıp bana doğru yürüdü. Geniş adımlarıyla çabucak yanıma varacaktı. Fakat kaçmadım. Kavgadan asla kaçmazdım.

Arkamdaki ağaçlar hışırdayınca geriye baktım. Konstantin'i görmeyi umuyordum ama gelen nihayet bana yetişen Tove'du. Ben koşarken o yürümeye devam etmişti.

Yeniden gözlerimi çevirdiğim Bent, "Hâlâ kaçabiliyorken kaç küçük kız," dedi. Neredeyse yanıma varacaktı ama cesaretimi toplayıp onu yere sermek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlandım. Bent, "Ve bu kavga geçen seferki gibi olmayacak," diye ekledi.

Tam Bent yanıma vardığı sırada aniden geriye uçtu; ağaçların arasında süzülüp ağaç dallarını kırdı. Şaşkın halde donakaldım. Gözlerimi Tove'a çevirdiğimde kolunu, açık avcu ileriye bakacak şekilde uzattığını fark ettim.

Tyrlle'in nesneleri ve insanları hareket ettirme gücü olduğunu bilsem de buna hiç bizzat şahit olmamıştım. Fakat Tove, Bent'i görünmez bir elle tutup ağaçların arasına fırlatmıştı ve bu gerçekten bir an için beni nefessiz bırakmıştı.

Tove, "Ben onun icabına bakarım," deyip başını ağaçlara doğru salladı. "Sen kraliçeyi ara."

"Tamam," dedim. Tove, Bent'in peşine takılmak için ormana doğru koşmaya başladığında, "Dikkatli ol," diye ekledim. Fakat bu uyarıma ihtiyacı olduğundan şüpheliydim.

Sedanın yanına koşup açık kapıdan içeri baktım. Linnea'yı arka koltukta oturur halde bulmayı beklemesem de aracın boş olduğunu gördüğümde hayal kırıklığına uğradım. Aceleyle, ne aradığımı bilmeden torpido gözüne ve koltuklara göz attım. Fakat boş abur cubur ambalajları, su şişeleri, bir blucin ve siyah bir tişört dışında bir şey yoktu.

Arabanın bagajını açan düğmeye basıp bagajı yavaşça kaldırdım. Kendimi bir ceset görme ihtimaline hazırlasam da bagajda hiçbir şey yoktu.

Göz ucuyla bir hareket fark ettim fakat gözlerimi çevirdiğimde hiçbir şey görmedim. Siyah bulutlar tepemde gezinse de hiç rüzgâr yoktu ve dallar hareketsizdi.

Sonra yine aynı şeyi fark ettim; yine göz ucuyla. Bir şey hareket ediyordu. Fakat dönüp baktığımda yine hiçbir şey yoktu.

Sonra içime doğuverdi. Bukalemunvari derisi ağaçların arasında kamufle olmasını sağlamıştı. Tam olarak nerede olduğunu bilmesem de bundan emindim. Konstantin oradaydı, beni gözetliyordu.

34

Yenilgi

Hiç hareket etmeden sadece kulak kesilerek otobanın ortasında dikildim. Kulağıma kırılan dalların sesi gelse de sesin geldiği yöne bakmadım. Onu işittiğimi bilmesini istemiyordum. Sadece kulak kesildim; hareket ederken çıkardığı sesleri takip ettim.

Bana giderek yaklaşıyor, hissettirmeden arkama geçmeye çalışıyordu. İleri bakmama rağmen göz ucuyla onu fark ettim. Kısacık bir an için gölgesini ve saçının siyah tutamlarını seçtim. Artık tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Bir saniye bekleyip bana doğru bir adım daha yaklaşmasına göz yumdum. Sonra dönüp üzerine atıldım. Elimi sallayıp yüzüne sert bir darbe indirdim. Tuhaf bir histi bu. Hava aniden sert bir cisme dönüşmüş gibi.

Birdenbire rengi değişmeye başladı; aceleyle çevresine uyum sağlamaya çalışsa da paniğinden dolayı rengi alacalı bir griye döndü. Onu saçından tutup çevirerek arabaya çarptım.

Calgary'deki kavgamızı tekrar etmek gibi bir niyetim

yoktu. Hareket etmeye yeltendiğinde onu arabaya daha sertçe çarptım.

Yüzü cama yapışan Konstantin, "Bana karşı bu kadar sert olman gerekmez," diye homurdandı.

Teni yine normal rengine dönen Konstantin'in kollarını tuttum ve çıplak sırtının arkasına doğru büktüm. Çevresine daha iyi uyum sağlamak için giysilerini çıkaran -ne de olsa üzerindeki kumaş renk değiştiremezdi- Konstantin'in kaslı kolları ve göğsü soğuktu.

Bu tür bir olayın yaşanması ihtimaline karşı arka cebimde getirdiğim ipi çıkardım. İpi Konstantin'in bileklerine dolayıp onu sıkıca bağladım.

Kaçamayacağından emin olunca, "Skojare Kraliçesi'ne ne yaptın?" diye sordum.

"Beni yakaladın diye itirafta bulunmayacağım." Konstantin omzunun üzerinden bana baktı. "Beni esir aldığına göre hücreme götürsen iyi olur. Çünkü daha fazla konuşmayacağım beyaz tavşan."

Mücadele sırasında harcadığım efordan hâlâ soluklanmaya çalışarak gözlerine baktım. Bakışından bir şeyler çıkarmaya çalışsam da taş gibi soğuk gri gözlerinden hiçbir şey okuyamadım.

Soluk soluğa, "Neden buraya geldin?" diye sordum. "Niyetin ne?"

Konstantin, "Ben de aynı soruyu sana sorabilirim," diye yanıt verdi. Arkasına dönmeye çalışınca onu bir öncekinden daha sertçe aracın yan tarafına çarptım. Bu seferki karşılaşmamızın geçen seferkinden çok farklı gelişeceğini anlamasını istiyordum.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Başka kimseyi öldür-

meyeceğinden emin olmaya çalışıyorum," dedim.

Konstantin bana sırıtsa da ben tek kelime daha edemeden Bent ağaçların arasından uçtu ve karnının üzerinde sertçe kayarak arabanın arkasındaki asfalta yığıldı. Yüksek sesle homurdansa da kımıldamadı.

Bent'in ardından koşarak ağaçların arasından gelen Tove belirdi. Bent'in sırtına sıçrayan Tove benimkine benzer deri bir kayış kullanarak Bent'in bileklerini çabucak bağladı. Hapishane hücrelerinde kullanılanlar gibi ağır zincirlerimiz ve kelepçelerimiz olsa da deri kayışları taşımak ve kullanmak daha kolay oluyordu.

"Sıkı dövüştü." Tove ayağa kalkıp kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. "Fakat sanırım işi bitti."

35

Hassasiyet

Kral Mikko, "O nerede?" diye bağırdı. Gür sesi ürkütücü bir gök gürültüsü gibi diğer tüm seslere baskın çıkıyordu. Tove elleriyle kulaklarını kapattı. Onu suçlayamazdım.

Mikko, yanında onu sırtını ovarak sakinleştirmeye çalışan Lisbet'le masanın ucunda oturuyordu. Prens Kennet da kralın yakınında, ellerini yüzünün önünde kavuşturmuş oturuyordu. Çene çizgisinin altındaki solungaçlar aldığı her nefesle genişliyordu.

Ridley, Tove, Bain ve ben masanın uzak ucunda oturuyorduk ve hepimiz kralın bariz öfkesi karşısında bir nebze süklüm püklüm olmuştuk. Kral ellerini yumruk yapmıştı ve buz gibi mavi gözlerinde öfkeyle bize bakarken çenesini sıkıca kenetlemişti.

Başka kimsenin söz almayacağını fark edince sessizce, "Söylemiyorlar," dedim. "Onları zindana attık ve şu an Konstantin dokunulmazlık almadan tek kelime etmeyeceğini söylüyor."

Mikko alaycı bir ses tonuyla, "*Dokunulmazlık* mı?"

diye sordu. "Konstantin muhtemelen onu öldürdü! Ne diye dokunulmazlık vereyim ki ona?"

Lisbet, "Kralım, Linnea hâlâ hayatta olabilir," diye akıl yürüttü. "Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

Tove, "Bent Stum güçlü ama çok da zeki değil," dedi. "Onu buraya getirmeme yetecek kadar zaptetmek için iradesini biraz kırmam yetti. Onun uzun süre direnebileceğini sanmam. Omteler irade güçleriyle ya da bağlılıklarıyla nam salmamışlardır."

Mikko, "Sence kraliçemin yerini söyler mi bize?" diye sordu.

Herhangi bir söz vermeye çekinen Tove iç çekti ve kendisine yardım edelim diye gözlerini Ridley'ye ve bana çevirdi.

Ridley sözlerini dikkatle seçerek, "Omteler inatçıdır," dedi. "Bent de ırkının özelliklerine uyan biri gibi."

"Onu konuşturabilir misiniz, konuşturamaz mısınız?" Mikko'nun sesini yükseltmeye başlamasıyla Tove irkildi.

Ridley, "Elimizden geleni yapacağız ama hiçbir garanti veremeyiz," dedi.

Mikko, "Tek isteğim eşimi bulmak ve onu kaçıran adamları asmak," diye gürledi. "Sizi yardım etmeniz için çağırdım ve şimdi bana bir şeyler yapılabileceğinden emin olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey demiyoruz." Bain ellerini havaya kaldırdı.

Mikko, "Onu bulun ki canını yakan adamların cezasını verebileyim yoksa çok canlar yanacak!" diye bağırdı ve yumruğunu masaya öyle bir indirdi ki ahşap çatladı.

Lisbet krala bir şeyler söylemek için ağzını açsa da

Mikko ona aldırış etmeden uzun adımlarla odadan çıktı. Kralın öfke patlamasının ardından birkaç dakika sessizce oturduk. Sonra Kennet iç çekip sandalyesini geriye itti.

"Ben gidip kardeşime bakacağım," deyip dışarı çıktı.

Mikko'nun öfkesine mazeretler arayan Lisbet, "Kral çok endişeleniyor işte," dedi. "Hepimiz endişeliyiz."

Bain, "Bu anlaşılır bir durum," dedi.

Derin bir nefes alan Lisbet'in kolyesindeki iri safirler yavaşça inip kalktı. Ellerini nazikçe karnının üzerinde birleştirdi. Gözleri etrafımızı çeviren cam kubbenin gerisindeki suya sabitlenmişti. Tepemizdeki parlak ikindi güneşi suyu sabahkinden daha berrak gösteriyordu.

Küçük bir balık cama yaklaştı. Ardından karanlığın içinden fırlayan iri bir turna balığının saldırısına uğradı. Balığın jilet gibi keskin dişleri avına gömülürken suyun içinde belli belirsiz bir kan izi oluştu. Ardından balık yemeğini yemek için gölün derinlerine doğru gidip gözden kayboldu.

Lisbet, "Bizim krallığımızdayken kralın kanunlarına uymak zorunda olduğunuzu biliyorum," dedi. "Dileklerini gayet açık bir şekilde dile getirdi; kimsenin Konstantin ya da Bent'i suçlarının cezasını çekmekten kurtaracak hiçbir teklifte bulunmasını istemiyor. Hislerine ortak olsam da adalet benim için ikincil bir endişe." Lisbet gözlerini bize çevirdi. "Benim tek önceliğim Linnea'nın geri dönmesi. Sizden onun yerini söyletmeniz için ne gerekiyorsa yapmanızı istiyorum. Torunumu yuvasına döndürmek için ne gerekiyorsa yapın."

Lisbet verdiği direkt talimatların ardından bize hafifçe gülümsedi ve izleyeceğimiz plan üzerine tartışmamız için

bizi yalnız bıraktı. Bain, kralın emirlerine karşı çıkmaya gönülsüz olsa da hepimiz Linnea'yı bulursak Mikko'nun muhtemelen sınırı aşmamızı göz ardı edeceği konusunda hemfikirdik.

Fakat Bain tereddüt ettiğinden Ridley ve ben öncelikle Konstantin ve Bent'le konuşmayı önerdik. İyi polis, kötü polisi oynayabilirdik ve şimdiden Bent'in gözünü bir hayli korkutan Tove kötü polis rolünü üstlenebilirdi.

Kralın muhafızları Konstantin ve Bent'i sorgulamaya girişmişlerdi ama Skojare muhafızları diğer kabilelerinkilere pek benzemiyordu. Skojare küçük, izole ve sakin bir yerdi. Değiştirilmiş çocukları ya da iz sürücüleri yoktu ve başkalarıyla nadiren etkileşime girerlerdi. Bunun sonucunda da yeterince gelişmemiş, epey de tembel ve yetersiz bir muhafız birliği olmuştu. Çünkü Skojarelerin ellerindekinden daha iyi bir birliğe ihtiyaçları da yoktu.

Fakat şimdi gerçek bir krizle karşılaştıklarında muhafızlar zekice bir hamleyle soruşturma işini Ridley, Tove, Bain ve bana yıkmışlardı. Çünkü suçlularla baş etmekte onlardan çok daha deneyimliydik.

Suç oranları çok düşük olsa da Skojare'de müthiş bir zindan vardı. Zindan gölün dibine gömülüydü. Dolayısıyla kaçak için birinin betonu kırması, ardından üç metre toprağı kazıp gölü yüzerek aşması gerekiyordu. Küflü, helezoni bir merdiven sarayı zindana bağlayan küçük, rutubetli bir tünele iniyordu.

Tüneldeki çatlaklardan su damlıyordu ve taşların çoğu suyun ve küfün etkisiyle kayganlaşmıştı. Tünel, zindanın kendisi gibi zayıf ışıklı fenerlerle aydınlanıyordu. Olduk-

ça küçük bir yer olan zindanda ağır, demir parmaklıklı dört hücre vardı.

Konstantin başı öne eğik, sırtı parmaklıklara yaslı oturuyordu. Onu yakaladıktan sonra zindanda çıplak kalmasın diye arabada bulduğum siyah tişörtü ve blucini ona vermiştim. Parmaklıklar tişörtünün üzerinde çizgi çizgi küf lekeleri bırakmıştı.

Hücresinin karşısında Bent'in hücresi vardı. Yatak yerine geçen bir kalasın üzerinde uzanan Bent üstüne bir çarşaf çekmişti. Taş duvarlı ve her birinin köşesinde metal bir tuvaletin olduğu bu hücrelerde neredeyse boştu.

"Uyan." Ridley, Konstantin'in sırtını dayadığı parmaklıkları tekmeleyince Konstantin başını kaldırdı. "Seninle konuşmaya geldik."

Konstantin bize bakmadan ve ayağa kalkmadan, "Bent'i kaldırmak için zahmet etmeyin," dedi. "Kalkmayacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ve dikkatimi Bent'in hücresine çevirdim. "Bent? Bent! Kalk."

Bent hiç kımıldamayınca hücresine yaklaşıp onu daha iyi görebilmek için yüzümü parmaklıklara dayadım. Ona bir kez daha seslendim. Sonra yorganının üzerindeki koyu renkli lekeyi fark ettim. Fenerlerin ışığı cılız da olsa lekelerin renginin kırmızı olduğunu seçebiliyordum.

"Ridley, anahtarları getir," dedim.

Ridley, "Ne? Neden?" diye sordu. Bent'e bakmak için yanıma geldi.

"Getir işte şu anahtarları," diye buyurdum. Ridley istediğimi yapmak için koşarak koridorda kayboldu.

Ucunda bir kanca olan uzun bir sopa tünelin duvarına

yaslanmıştı. Bunun mahkûmlara bazı nesneleri emniyetli bir mesafeden uzatmak ya da yatağından kalkmak istemeyen bir mahkûmu dürtmek için kullanılabiliyor olacağını düşündüm.

Sopayı alıp Bent'in üzerindeki yorganı kaldırmak için açısını dikkatle ayarladım. Ona sesleniyor, oyun oynamamasını söylüyordum ama bana yanıt vermedi. Örtüyü çektiğimde sebebin ne olduğu ortaya çıktı.

Bent fal taşı gibi açık, boş gözlerle tepesindeki tavana bakıyordu ve boğazı yarılmış; geride zikzaklı, derin bir yara kalmıştı. Elindeki bükük kelepçeyle boğazını kesmek için kelepçenin küflü ve sivri ucunu kullanmış olabileceğini düşündüm. Fakat belli ki bu o kadar da kolay olmamıştı. Boğazından damlayan kan hâlâ ıslak ve parlak renkteydi. Demek ki boğazını keseli çok da zaman geçmemişti. Fakat bunun bir önemi yoktu. Öyle ya da böyle, Bent Stum ölmüştü.

36

Pişmanlık

Konstantin, "Bryn," diye fısıldadı. Gözlerimi Bent'in kanlı cesedinden kaçırdığımda Konstantin'in ayağa kalktığını ve ümitsizce hücresinin parmaklıklarını tutarak bana baktığını gördüm.

Buz gibi bir sesle, "Orada öylece dikilip onun kendisini öldürmesini mi izledin?" diye sordum. "Belki de onu kendisini öldürmeye sen ikna etmişsindir?"

Konstantin karanlık bir kahkaha attı. "Onun kendisini öldürdüğüne inanıyor olamazsın."

"Yani bunu senin bir şekilde hücrenden çıkıp yaptığını mı söylüyorsun?"

"Yo, elbette hayır." Başını iki yana salladı. "Bent sersemin tekiydi. Ölünün arkasından konuşmamam gerek, biliyorum, fakat öyleydi işte. Yakında konuşacaktı. Bu yüzden de biri sesini kesti."

Şüpheyle Konstantin'e bakıp, "Kim?" diye sordum. "Kim buraya gelip bunu yapar?"

Konstantin sinsi bir gülümsemeyle, "Sana bunu söyle-

rim beyaz tavşan ama önce beni buradan çıkarmalısın," dedi. Fakat gözlerinin çelik grisinin derinlerinde titreşen korkuyu gördüm.

Hemen, "Asla olmaz," diye yanıt verdim.

"Burada kilitli kalamam. Yoksa sıra bana gelir."

"Ne iyi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen bir katilsin. Hak ettiğin cezayı almanın zamanı geldi."

"Ben asla birini öldürmedim." Konstantin'in sesi öfkeli çıkıyordu. "Biliyorum, seni ve babanı yaraladım; birçok insanın da canını yaktım. Fakat hiçbirini öldürmedim."

"Bunu Emma Costar'a söyle," dedim. Kızın nehrin kıyısındaki cesedi bir kez daha gözlerimin önüne geldi.

"Onu öldüren Bent'ti. Sakar ve aptaldı; asla elinin ayarı olmadı." Konstantin alnını parmaklıklara dayadı. "Onu kızla yalnız bırakmamalıydım. Hata bende. Fakat kıza elimi hiç sürmedim."

"Linnea nerede?" diye sordum. "Bana onun yerini söylersen gitmene izin veririm."

Konstantin homurdanıp başını geriye attı. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Biri seni öldürmeye çalışıyor ve bir şekilde hücrene ulaşabiliyor. Yaşamak istiyorsan konuşmanı öneririm."

Konstantin hiddetle, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum. Buraya ancak onun için gelmiş olmalısın."

Konstantin, "Onun için geldik, bu doğru," diye itiraf etti. Sonra dudaklarını büzdü; bir süre duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Fakat mesele çok karışık."

"Neden Skojare?" diye sordum. "Uzun zamandır hedefinizde Kanin varken şimdi neden aniden Skojare'ye saldırdınız?"

"Bu benim fikrim değildi. Bunların *hiçbiri* benim fikrim değildi." Omuzları çöken Konstantin parmaklıkları bıraktı. "Fakat bunun bir faydası olacağından şüpheliyim."

"Kimin fikriydi?" diye sordum. "Bent'in operasyonun beyni olmadığından eminim."

Konstantin bana baktı; gözlerinde yaşlar, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Gerildim. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Hayır, olmadın." Gülümsemesi daha da yayvanlaşan Konstantin başını iki yana salladı. "Ne şanslısın."

"Bunların Linnea'yla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Çok. Ve hiç." Yüzünde bir teslimiyet ifadesiyle parmaklıklardan uzaklaştı. "Aşk adına çok şey yaptım. Son zamanlarda da kendi kendime şu soruyu sormaya başladım: Birine korkunç şeyler yaptırırsa aşk hâlâ aşk olur mu?"

Dürüstçe ona, "Bu bana sadece kötü biri olmak için bir mazeret gibi geliyor," diye karşılık verdim.

"Seninle hemfikir olabilirdim ama ben olanların çoğundan pişmanım." Konstantin iç çekip arkasındaki ahşap yatağına oturdu. "Gerçekten çoğundan pişmanım fakat hâlâ âşık olduğum için pişmanlık duyamıyorum. Ölmeme rağmen. Gerçek ben, bir zamanlar ben olan, senin büyük bir hayranlık duyduğun ben. O adam ben âşık olur olmaz öldü." Gözlerini bana dikti. "Fakat aşk için kendimi memnuniyetle yine öldürürdüm."

Onu ikna etmeye çalışarak, "Bana neler olduğunu ve Linnea'nın yerini söylemezsen o hücrede ölürsün," diye uyardım. "Üstelik bu kez mecazi anlamda değil, gerçek anlamda ölürsün. Tıpkı Bent gibi. İzlemek ne kadar hoşuma gidecek olsa da senin için pek de hoş bir deneyim olmaz."

Konstantin, "O halde ödemem gereken bir bedel bu," demekle yetindi. Yatağına uzanıp sırtını bana çevirdi. "Fakat tavsiyeme hâlâ uyabilirsin, beyaz tavşan. Senin için çok geç olmadan tüm bu keşmekeşten kaçıp kurtul."

37

Adalet

Parmaklarını siyah saçlarına dolayan Ridley yatağımda oturuyordu. Saçımı atkuyruğu yaptım; çekiştirirsem daha iyi düşünmeme faydası olacakmış gibi.

Nihayet, "Bilmiyorum Bryn," dedi ve başını kaldırıp dışarıdaki bulanık suya bakan pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüşümü izledi. "Konstantin'e güvenmek mahvın olabilir."

"Ona güvenmiyorum." Başımı hararetle iki yana salladım. "Ona asla güvenemem.

"Onun dediği gibi burada tuhaf bir komplonun döndüğüne inandığını mı söylüyorsun yani?"

"Bu bir komplo değil," diyerek onu düzelttim.

"Bu saraydaki birinin Bent Stum'ı öldürdüğüne ve kayıp kraliçeyle ilgili bir şeyleri örtmek için buna intihar süsü verdiğini mi söylüyorsun?" Ridley bana sert bir bakış attı. "Bu bana gayet komplo gibi geliyor."

Derdimi anlatmak için yürümeyi bıraktım. "Bent konuşacaktı. Tove öyle düşünüyordu."

"Hayır; Tove, Bent'in konuşma *ihtimali* olduğunu düşünüyordu. Fakat toplantıda gördün onu. Bu konuda garanti vermeye yanaşmadı."

"Fakat Konstatin bir şeyler *biliyor*."

Ridley gözlerini devirdi. "Elbette biliyor. O her şeyi biliyor! Tüm bunların arkasında o var."

"Hayır, demek istediğim..." Dudağımı ısırdım. "Bir dakika sabret bana. Diyelim ki Konstantin gerçeği söylüyordu ve biri gerçekten Bent'i öldürdü. Hücresine kimlerin giriş izni var?"

"Yukarı kata koşup muhafızlardan birinden anahtarları aldım. Burada güvenliğin ne kadar gevşek olduğunu biliyorsun." Ridley omuz silkti. "Bu muhafızlardan herhangi biri anahtarları eline alabilir ama sarayda yaşayan *yetmiş sekiz* kişinin de anahtarları alabilmesi gayet kolay. Anahtarlar merdiven sahanlığındaki muhafız odasında asılı duruyor."

Homurdandım. "Bana bir şeyleri gözden kaçırıyormuşuz gibi geliyor. Fark edemediğimiz bir bağlantı olmalı."

"Tüm bu düşüncelerinin dayanağı meşhur bir hainin özgürlüğü için yakarırken söyledikleri." Ridley bana hüzünle baktı. "Bunu söylemek beni üzüyor Bryn, fakat safça davranıyorsun."

"Hayır, davranmıyorum. Ortada aklıma yatmayan bir şeyler var!" diye haykırdım. Hemen ardından başkalarını rahatsız etmemek için sesimi alçalttım.

Muhafızları çağırıp Bent'in cesedini kaldırtmamızın ardından odalarımıza döndüğümüzde vakit epey geç olmuştu. Tove ve Bain'le yaptığımız kısa bir konuşmanın ardından ikisi odalarına çekilmişlerdi. Ridley'yle ikimiz

baş başa kalmıştık ve gece lambamın loş ışığında aynı fikirleri ısıtıp ısıtıp birbirimizin önüne koyuyorduk.

Ridley, "Bent artık oyunun bir aktörü değil," dedi. "Elimizde Konstantin var. Linnea muhtemelen öldü. Artık irdelenecek bir şey kalmadı. Sen kabullenmek istemiyor olabilirsin fakat bu konu kapandı Bryn."

Ona, "Linnea'nın öldüğünden emin değiliz," diye karşılık verdim.

Ridley, "Konstantin'e inanacak olursan önümüzdeki tablo Linnea'nın öldüğüne işaret ediyor," diye mantık yürüttü. "Konstantin, Bent'in Emma'yı öldüren, kontrol edilemez bir ahmak olduğunu söylüyor. Dolayıyla Bent, Linnea'yı da öldürmüş ve Konstantin'e kraliçenin cesedini nereye attığını söylememiş olabilir."

"Ya Konstantin buraya Linnea'yı kaçırmaya geldiyse fakat o geldiğinde kraliçe çoktan ortadan kaybolmuşsa?" diye sordum. "Ya da öldüyse?"

"O zaman onu kim öldürdü?"

"Mikko." Birilerinin bizi dinliyor olabileceğini düşünerek sesimi alçalttım. "O gece Linnea'yla yalnız olduğu için bunu yapma fırsatı vardı. Ayrıca toplantıdan hışımla ayrıldı. Bu yüzden Bent'i de öldürmüş olması olası."

Ridley teorimi ağzımdan çıkar çıkmaz reddetti. "Bu dediğin yanıtlardan çok yeni sorular getiriyor. Linnea'yı Mikko öldürdüyse ne diye bizi buraya çağırdı? Hem Bent'i öldürmekteki amacı ne olabilir? Karısını öldürmek için de bir nedeni olmayacağını söylememe gerek bile yok zaten."

Sessizce, "Bilmiyorum," dedim.

"Ayrıca neden Konstantin ve Bent buraya geldiler ki?" diye sordu Ridley. "Yaşananlar basit bir aile içi tartışma-

sının sarpa sarmasından kaynaklandıysa onların burada ne işi vardı?"

Yılgınlığımın daha da büyümesiyle, "Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Neden Konstantin her gittiğimiz yerde karşımıza çıkıyor?"

Yüzüne kederli bir ifade oturan Ridley bana baktı. "Konstantin her *gittiğimiz* yerde olmuyor Bryn. Her *gittiğin* yerde oluyor. Ayrıca çok iyi bir soru sordun."

"Yaşananlarla bir ilgim olduğunu düşünüyor olamazsın."

"Yo, elbette öyle düşünmüyorum." İç çekti. "Fakat... Bir olay bir kez gerçekleşirse kazadır. İki kez gerçekleşirse tesadüf. Fakat üç kez? O zaman ortada bir şablon var demektir. Anlamadığım bir bağlantı söz konusu ama bence senin burada olup bitenleri büyük bir dikkatle ele almaya başlaman gerek."

"Bunu zaten yapıyorum Ridley! Aklım hep bu konuda. Sence ara sıra bu meseleye endişe etmeyi bırakıp Konstantin'i mi düşünüyorum? Sence her an bir şeyleri gözden kaçırıp bu soruşturmada çuvallamaktan korkmadan geçirdiğim bir saniye bile oluyor mu?"

Bağırıp çağırdığımı ve buna bir son vermem gerektiğini bilsem de kendimi zaptedemiyordum. Linnea'yla, Konstantin'le ve kaybolan değiştirilmiş çocuklarla ilgili her şey beni çıldırtıyor ve kendimi çaresiz hissetmeme neden oluyordu. Nereye gitsem hep bir adım geride oluyordum ve bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Hiçbir şeyi nasıl yoluna koyacağımı bilmiyordum.

"Üzgünüm. Biliyorum." Ridley ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koydu. "Hey, sakinleş hadi." Beni sertçe çe-

kip kucakladı. Ona direnmedim. Başımı göğsüne yasladım. "Elinden geleni yaptığını biliyorum ve bu işim üstesinden gelebilecek biri varsa o da sensin."

"Fakat gelemiyorum Ridley," diye fısıldadım.

Elini çenemin altına koyup başımı kaldırarak gözlerimi gözlerine çevirdi. "Senin yapamayacağın yok."

Ridley eğildi. Ağzı ağzıma değiyordu ve kendimi o ana, sarılışının tutkusuna ve dudaklarının o buzu andıran tadına teslim etmekten çok hiçbir şey istemiyordum. Fakat yapamadım. O an tek arzum tüm benliğimle ondan başka hiçbir şeyi hissetmemek olsa da yüreğimde dırdır eden o ses beni Ridley'den kopardı.

"Yapamam." Gözlerimi yere dikip ondan uzaklaştım. "Kaybedecek çok şeyimiz var. Belki de gitsen iyi olacak."

Ridley, "Haklısın, haklısın," diye mırıldanıp boynunu ovuşturdu. Sonra bana sırtını çevirdi. "Sen hep haklısındır."

Yatak odasının kapısına vardığında bana yan gözle bakarak duraksadı. "Doğru adam şu an parmaklıkların ardında Bryn. Bizim ya da başka her şeyin geleceğinde her ne olursa olsun bu gerçekte teselli bulabilmesin."

Sonra Ridley beni yalnız bıraktı. O an birçok şey hissetsem de içlerinde teselli yoktu.

37

Tuzak

Merdiven kullanılmamaktan öyle küflenmiş ve zayıflamıştı ki bana ayaklarımın altından kayıp gidecekmiş gibi geliyordu. Elimdeki demir anahtarlar ağırdı ve içimdeki huzursuzluğa rağmen geri dönmedim.

Doğru işi yaptığımdan emin değildim. Fakat yapabileceğim başka bir şey de gelmemişti aklıma. Konstantin'in kimin için çalıştığını ve Linnea'ya gerçekten neler olduğunu bulmam gerekiyordu. Bunları öğrenene dek konu bana hep kapanmamış gelecekti.

Ridley haklı çıkmıştı. Muhafızlardan anahtarları almak gülünç derecede kolay olmuştu. Muhafızlar odasında nöbet tutan tek bir kişi yoktu ve anahtarlar masanın üzerinde duruyordu. Hızla anahtarları kapıp telaşlı adımlarla zindana gittim.

Tünelde ağır ağır yürürken kendime anahtarların sadece bir aldatmaca olduğunu hatırlattım. Konstantin'e bana gerçekleri anlatırsa onu serbest bırakacağımı söyleyecektim. Fakat onun yeniden özgürlüğüne kavuşmasına asla izin veremezdim. Bunu yapamazdım.

Zindana yaklaştığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Konstantin'in hücresinin kapısı ardına kadar açıktı ve kalbim küt küt atarken geç gelmiş olabileceğimden korktum. Demek ki biri onun icabına bakmıştı.

Sonra gölgelerin arasında belirdi. Gözlerini bana dikerek ağır, kararlı adımlarla gölgelerin arasından çıktı. Benim gözlerim ise elindeki kılıçtaydı. Savaşların yıprattığı ama hâlâ keskin olan kılıçta.

Gelenin ben olduğumu görünce Konstantin, "Burada olmamalıydın," dedi. Yüzünde babama kılıcını doğrulttuğu geceki o aynı ifade vardı.

"Seni serbest bırakmak için gelmiştim." Anahtarları ona göstermek için havaya kaldırdım. Yumruk yemiş gibi irkildi.

"Kaç," diye fısıldadı. "Kaç beyaz tavşan. Kaçabildiğin kadar hızlı kaç."

"Sen bana neler döndüğünü söyleyene kadar bunu yapmayacağım." Korkuma rağmen karşısında dikildim.

Birinin arkamdan, "Bu iş fazla uzadı," diye homurdanmasıyla sese doğru döndüm.

Tünelin zindanla birleştiği noktada, gölgelerin arasında dikiliyordu. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Ayrıca derisi renk değiştirmiş, çevresindeki taşlara tamamen uyum sağlamıştı. Yeniden eski haline dönüşünü izlemek bir serabın gerçeğe dönüşünü izlemek gibiydi.

Sonra her yanının renk değiştirmediğini fark ettim. Sol gözünün üzerinden sağ yanağına inen yara izinin donuk kırmızı rengi aynı kalmıştı. Saçları yağlıydı ve omuzlarına iniyordu. Sakalı fotoğraflarında gördüğümden daha bakımsızdı.

Fakat onun kim olduğunu gayet iyi biliyordum. Ne zaman Ridley'nin ofisine girsem öfkeli gözleriyle karşılaşırdım. Viktor Dålig'di o. Kanin'in en çok aranan suçlusu.

Viktor, "Bitir şunun işini!" diye buyurdu. Bu yaptığı beni kendime getirmeye yetti.

Hâlâ anahtarları tuttuğum elimi yumruk yapıp Viktor'a savurdum. Fakat çok çevikti. Kolumu tutup geriye büktü. Atkuyruğuma yapışıp başımı geri çekti. Onu tekmelesem de hiç etkilenmeden başımı taş duvara çarptı.

İlkinde çarpmayı hissettim. Yakıcı bir acı gözlerimi bulandırdı. Arka planda bir yerlerde Konstantin'in haykırdığını işittim. Fakat Viktor kafatasımı ikinci kez taşa çarptığında her şey karardı.

38

Misilleme

Giysilerimi üstünkörü asker çantasının içine tıkıştırdım. Ridley yatak odamın açık kapısını tıklattı.

Ben kendisine tek kelime etmeyince, "Nasılsın?" diye sordu.

"Daha iyi günlerim olmuştu."

Sağ şakağımda kabuk bağlamış bir yarık ve koyu bir morluk vardı. Fakat saçımın altındaki durum daha beterdi. Orada altı dikiş vardı. Viktor'un hiç şakası yoktu ve beni tedavi eden doktor Viktor kafatasımı kırmadığı için şanslı olduğumu söylemişti.

On iki saat sonra başımda korkunç bir ağrı vardı ve sağ gözüm hâlâ bulanık görüyordu. Ne zaman sola baksam gözümün kenarında kör edici, beyaz bir benek görüyordum.

"Canın yanıyorsa ağrını dindirecek bir şeyler verebilirler sana." Ridley eğilip yaralarıma göz attı. Saçlarımı geriye atıp yarayı görmek için kolunu tereddütle uzatsa da ondan hızlı davranıp geri kaçtım. Elini indirip sırtını dikleştirdi.

"İyiyim ben. Sadece buradan çıkıp eve gitmek istiyorum."

"Eh, ben eşyalarımı hazırladım. Yani sen ne zaman hazır olursan gidebiliriz."

Blucinim yüzünden fermuarı çekemeyince giysilerimin üzerine biraz daha bastırıp çantamı kapatmak için çabalamaya devam ettim. "Bitti bitecek."

Ridley, "Olanlardan dolayı kendini suçlamaman gerektiğini biliyorsun," dedi. "Bir hücredeydi. Dışarı çıkıp sana saldırabileceğini bilemezdin. Burada azıcık güvenlik olsa onu durdurabilirlerdi. Fakat göle açılan kapılardan birinden gittiğini ve çoktan buralardan uzaklaştığını düşünüyorlar."

Sabah olduğunda Ridley beni görmek için odama gelmiş, bulamayınca da zindana inmişti. Orada beni kan içinde ve bilinçsiz halde bulmuştu. Uyandığım anda saldırıyla ilgili hiçbir şeyi anımsamıyordum. Tek bildiğim gözlerinde korku ve şefkatle Ridley'nin bana sarıldığıydı.

Fakat sabahın ilerleyen saatlerinde, hafızam ağır ağır tazelenmeye başlamıştı. Gözlerimin önüne zindanın puslu bir görüntüsü geldi. Konstantin'in benden kaçmamı istemesi. Viktor Dålig'in gölgelerin arasından çıkıştı. Ardından gelen müthiş acı.

Ridley'ye zindanda Viktor'u gördüğümü eninde sonunda söyleyecektim ama Viktor'un işin içinde olduğundan emin olana dek beklemek istiyordum. Hatırladıklarım puslu ve bulanık olduğundan hafızama güvenebileceğimden emin olamıyordum.

Viktor, Ridley'nin babasını öldürmüştü ve yıllardır kaçaktı. Onu durdurmak için bir şansım varken elimden kaçırmıştım ve bunu doğru olduğundan emin olana dek

Ridley'ye anlatamazdım.

"Kendimi suçlamayayım da kimi suçlayayım?" diye sordum. Sesim istemediğim kadar sert çıkmıştı.

Ridley sadece, "Konstantin'i," dedi. Bir süredir tuttuğumu fark etmediğim derin bir nefes verdim.

Kapıyı çalmadan içeri giren Lisbet, "Ah ne iyi," deyip gülümsedi. Ridley ve ben esas duruşa geçtik. "İkinizi de burada bulduğuma sevindim. Başın nasıl oldu?"

Lisbet'e kibarca, "Daha iyi, marksinna," diye yanıt verdim.

"İyi." Lisbet yatağımın etrafından dolaşıp pencereye giderken elbisesinin uzun kuyruğu zemini kaplıyordu. Yatağa baktı. Solungaçları hafifçe açılıp kapanıyordu. "Ne yapıyorsun? Eşyalarını mı topluyorsun?"

"Evet marksinna," dedi Ridley. "Bent öldü ve Konstantin tekrar buraya dönmez. Dolayısıyla görevimizin sona erdiğini düşünüyoruz."

Lisbet, "Buraya Bent ya da Konstantin için davet edilmediniz," dedi. "Burada torunumu bulmak için bulunuyorsunuz ve onu henüz buralarda göremiyorum."

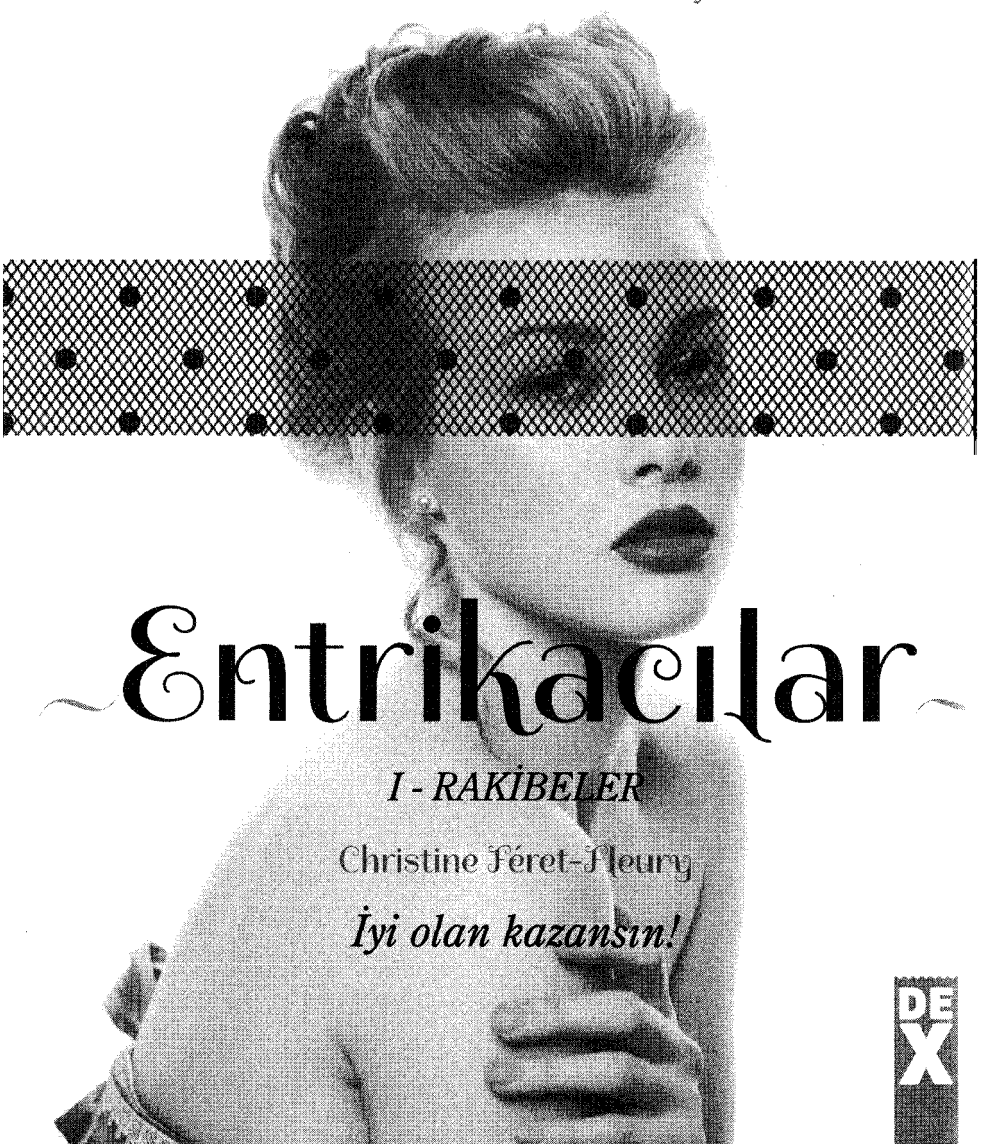
Ridley bana baksa da gözlerimi yere çevirdim. Lisbet'e kötü haberleri vermek istemiyordum.

"Biz..." Ridley susup boğazını temizledi. "Kraliçenin artık hayatta olmadığını sanıyoruz. Bent'in ya da Konstantin'in onu öldürdüğüne inanıyoruz. Gerçekten çok üzgünüm."

Lisbet gözlerini yere dikip yutkundu. Bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Öyleyse burada kalmanıza gerek yok. Yardımınızdan dolayı kralınıza şükranlarımı iletin. Saraydan nasıl çıkacağınızı biliyorsunuzdur."

Ridley konuşmak için ağzını açsa da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Lisbet bizi odada, derin bir sessizlikle baş başa bıraktı. Eşyalarımı toplamayı bitirdim. Artık Ridley'yle birlikte uzun dönüş yolumuza çıkabilirdik.

Versailles Sarayı'nda dönen dolaplara tanık olmaya hazır mısınız?
Gizli odalarda yaşanan dudak uçuklatıcı olaylar sizleri bekliyor.
Güneş Kral'ın sarayının heyecan verici, haylaz ve kesinlikle ateşli entrikaları, daha önce okuduklarınızın hiçbirine benzemiyor!



Entrikacılar

I - RAKİBELER

Christine Féret-Fleury

İyi olan kazansın!

DEX

Buzlar ülkesi Kanada'nın derinliklerinde,
troll kabilelerinin en güçlüsü Kaninler hüküm sürüyor.
Uzun sarı saçları ve mavi gözleriyle Kaninler arasında
hemen göze çarpan, on dokuz yaşındaki Bryn,
kabilesinden dışlanmış bir melez ve tek isteği,
kralın seçkin muhafızlar ordusunda
kendine bir yer edinebilmek...

Aşkları için seçkin konumlarından feragat eden
anne babasının aksine, Byrn ülkesine ve
halkına hizmet etmek, işinde en iyi olabilmek için
her şeyden vazgeçiyor. Bryn'in bir de gizli bir amacı var:
babasının canına kast eden eskinin muhafızı,
şimdinin haini yakışıklı Konstantin'den
intikamını alabilmek. Byrn'ın soluk kesen
"Kanin Günlükleri" macerası *Buz Ateşi* ile alev alıyor.

"Amanda Hocking, okurlara sayfaları
peş peşe nasıl çevirteceğini çok iyi biliyor."
New York Times Book Review

ISBN 978-605-09-2568-5
9 786050 925685
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 20
www.dexkitap.com